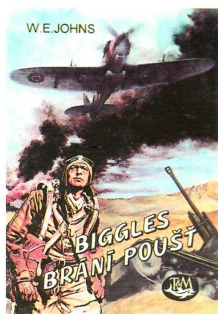
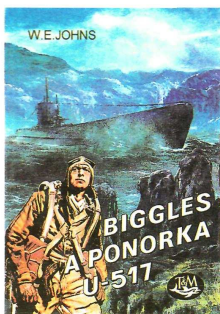

W.E. JOHNS

**BIGGLES
A RUDÁ
HVĚZDA**

ISBN 80-85773-75-9

9 788085 773750

W. E. JOHNS
**BIGGLES A RUDÁ
HVĚZDA**

T&M
PRAHA
1997

©W. E. Johns, 1950

Jacket Illustrations Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1997

© Petr Barč, 1997

Illustrations © Petr Barč, 1997

Translation © Pavel Kaas, 1997

ISBN 80 – 85773 – 75 – 9

KAPITOLA PRVNÍ

RAYMOND VYHLAŠUJE AKCI

Začátek dopoledne byl k uzoufání nudný. Po dlouhou dobu zněl kancelář štábu Speciálního leteckého útvaru v New Scotland Yardu jediný zvuk. Muži čekali a ozývalo se jen monotónní tikání hodin, které úporně odměřovaly vteřinu za vteřinou a zanechávaly je minulosti. Seržant Bigglesworth, kdysi major RAF, známý spíše pod přezdívkou Biggles, se pohodlněji opřel v křesle s rozečteným posledním číslem časopisu *Letectví* na klíně. Pilot „Ginger“ Hebblethwaite s rukama v

kapsách tupě hleděl z okna na bezútesné moře mokrých střech pod sebou a další dva piloti, Algy Lacey a Bertie Lissie, znuděně listovali novinami.

Konečně bylo ticho přerušeno hlasitým Gingerovým zívnutím, a mladý pilot, který se pokusil upoutat na sebe pozornost tímto oslnivým způsobem, poznamenal: „Nechci vám kazit zábavu, ale pořád víc se tu cítím jako v čekárně u zubaře.“

Nikdo mu neodpověděl.

Zkusil proto rozhýbat své druhy jinak. S pohledem upřeným na svého velitele se zeptal: „Máš alespoň ponětí, oč tu jde?“

„Nemám nejmenší tušení,“ odvětil Biggles, aniž by vzhlédl od časopisu. „Ale,“ dodal, jako by si náhle na něco vzpomněl, „pokud se vůbec z výrazu generála Raymonda dá na něco usuzovat, jedná se o pěknou polízanici.“

„Nějakého brouka v hlavě má už dobrý týden,“ vložil se do řeči Algy. „Několikrát jsem ho potkal a ani jednou nebyl vůbec schopen odpovědět na pozdrav. Byl jako bez ducha a řekl bych, že si mě vůbec nevšiml.“

„Jenže v jeho kanceláři se za posledních pár dnů netrhly dveře,“ ozval se Bertie. „Střídali se tam kurýři z ministerstva zahraničí s úředně vypadajícími chlápky s černými aktovkami – znáte taky ten typ, ne?“

Biggles složil časopis, odhodil jej na stolek a pohlédl na hodinky. „Řekl bych, že se už brzy dozvíme, oč jde,“ prohlásil přesvědčeně. „Měl jsem rozkaz hlásit se u něj v jedenáct hodin a to je právě teď, pánové.“

„A co my?“ zeptal se Ginger.

„Řekl mi, že bude nejlepší, když vás vezmu s sebou, abych vám nemusel nic znovu opakovat,“ odpověděl

Biggles. „Pomalu bychom mohli jít.“ Vstal a vykročil do chodby, jako by věděl, že ostatní vyjdou vzápětí za ním.

Ušel jen pár kroků, když došel ke dveřím se zřetelným nápisem *Private*, na které zaklepal. Zevnitř se ozvalo: „Vstupte.“

Biggles, následován ostatními, uposlechl. V rozlehlé, stroze zařízené místosti stálo kolem krbu pět mužů. Pokojem se nesl jejich tlumený hovor. Jedním z nich byl generál Raymond, zastávající v současné době funkci zastupujícího policejního rady a zároveň šéfa zvláštních leteckých jednotek. Další tři muži byli již rovněž postarší a byli si navzájem jaksi podobní. Bigglesovi se tváře dvou z nich zdály povědomé, ale nevzpomínal si, že by se s někým z nich někdy setkal. Pátý muž byl mnohem mladší a lišil se od ostatních štíhlou postavou. Ten člověk se zřejmě pohyboval často a rád.

„Pojďte dál, Bigglesworthe,“ pobídl hosty generál. „Dovolte mi abych vás představil. Toto je lord Rutterton z ministerstva zahraničí... pan Lucas Wetherton z diplomatické služby... tady plukovník George Grimster z kanadské armády, a zde, je,“ ukázal na nejmladšího člena skupinky návštěvníků, „kapitán Roderick Mayne.“ Otočil se k prvně jmenovanému a mávl paží k Bigglesovi, aby uzavřel představovací obřad: „Tohle je Bigglesworth, pane, důstojník, o kterém jsem s vámi hovořil.“

„Jméno jsem slyšel,“ odpověděl lord Rutterton hlubokým zvучným basem, který upoutal Gingera. Lord upřel pohled na Bigglese. „Nyní, když jsme konečně všichni, můžeme přejít k věci. Mohli bychom se snad posadit.“

„Budete je informovat sám, pane?“ zeptal se generál, když si jeden po druhém sedali kolem stolu uprostřed místnosti.

„Ne, ne,“ zněla rychlá odpověď. „Začněte vy, Raymonde. Já bych připojil pár slov k věci později.“

Biggles zabloudil očima ke stojanu s mapou, která zakrývala celou jednu stěnu místnosti. Zjistil, že plukovníka právě teď asi nejvíce zajímá východní Asie.

Lord Rutterton musel uhodnout, co se Bigglesovi honí hlavou, protože suše poznamenal: „Ano, právě toto je část světa, o kterou se nám nyní jedná. A jde nám o víc, než si myslíte. Tak začněte, Raymonde.“

Generál si odkašlal a s pohledem upřeným na Bigglese začal hovořit hlasem tak tichým a vážným, že naléhavost situace byla okamžitě zřejmá všem, ačkoli dosud nebylo jasné, o čem se přesně jedná. „Často, když jsem vás pověřoval nějakým posláním, tvrdil jsem vám, že jde o případ mimořádného významu. Většina prací, které jsem vám však až doposud svěřoval, byla spíše jen běžnými akcemi ve srovnání s problémem, před kterým stojíme nyní.“

„Jde o přísně utajovanou záležitost,“ zahřimal lord Rutterton. „Chápete?“

„Ovšem, pane,“ odvětil Biggles.

„V pořádku. Pokračujte, Raymonde,“ požádal opět politik.

Generál se nadechl: „Začátek našeho případu, ačkoliv jsme tehdy o něčem takovém neměli tušení, spadá do března tohoto roku. Ve službách vlády působil již několik let vědec, profesor Felix Lampeter. Je velmi nepravděpodobné, že byste o něm někdy slyšeli, protože stejně jako mnozí další lidé zabývající se stejným oborem

činnosti, i on se vyhýbal zbytečné publicitě.“ Generál ještě o stupínek snížil hlas. „Abych se vyjádřil přesně, profesor Lampeter byl jedním z našich předních odborníků na atomový výzkum. Žil velice nenápadným životem v Oxfordu. Měl ve zvyku projít se po večeri na břehu řeky, aby měl trochu pohybu. I večer sedmého března se vydal jako obvykle na svoji zdravotní procházku. Už se nevrátil. Nikdy. Víme však, že když odcházel z domu, měl v úmyslu se vrátit jako kdykoliv předtím. Dal totiž hospodyni pokyn, aby do jeho laboratoře na půl dvanáctou přinesla kávu a sendviče, protože bude pracovat pozdě do noci. Jeho nepřítomnost byla proto objevena, až když ta dáma vešla do jeho pokoje a nenašla ho. Tehdy hustě pršelo, řeka byla vzedmutá a noc temná. Protože všichni vylučovali sebevraždu, převládla domněnka, že došlo k nehodě, že profesor spadl do řeky a utonul. Tělo nikdo nenašel, přesto nebyl důvod k podezření. Jeho ztrátu ovšem velmi bolestivě pocítili na ministerstvu, pro které pracoval. Dost však o profesoru Lampeterovi.“ Generál se na okamžik odmlčel.

„Stejnou kapacitou, i když v jiném oboru,“ pokračoval po chvíli, „byl pro nás doktor Otto Kern, rakouský uprchlík, který během nacistické vlády ve střední Evropě využil možnosti získat naše občanství. Zabýval se výzkumem dálkového řízení raketových střel. Žil podle všeho docela spokojeně na jedné z našich výzkumných stanic na pobřeží, odkud jen občas dojížděl do Londýna, aby podal hlášení o svých výsledcích na ministerstvu obrany. Jedinou jeho zábavou byly výlety na malém člunu, kotvícím v zátoce nedaleko jeho domu. Dvacátého dubna se vydal na jednu ze svých projíždek,

aby si pročistil hlavu trochou čerstvého vzduchu, jak prý řekl služebné. Nevrátil se. Ani jeho tělo, ani člun nebyly již nikdy nalezeny, přestože jeho čepice byla vyplavena na břeh o pár dní později a o několik mil dále. Vše nasvědčovalo nešťastné náhodě, ačkoliv bylo těžké to pochopit, neboť se jednalo o zkušeného plavce, a moře bylo tehdy zcela klidné. To byla druhá rána pro náš výzkum. A do třetice zmizel za podobných okolností v květnu náš konstruktér nadzvukových letadel major Kerr-Watson. Byl to ženatý muž, který bydlel se svou rodinou v malém domku nedaleko výzkumného centra ve Farnborough. Odešel z domova jako obvykle po snídani a jak bylo jeho zvykem, vydal se zkratkou přes pole k letišti. Jeho manželka jej viděla odcházet. Byl v dobré náladě, neboť se mu právě podařilo dokončit experimentální práci, které věnoval dlouhé měsíce úsilí, a o jejíž úspěšnosti byl přesvědčen. Na letiště však nikdy nedorazil. Nevíme, co se mu přihodilo, ale ať se mu stalo cokoli, rozhodně na to nebyl při odchodu z domova připraven. Vzhledem k tomu, že se jednalo o třetí zmizení během poměrně krátké doby, zaujali jsme i k předchozím neštěstím jiné stanovisko. Co se s těmi muži stalo? Mohlo zde ještě jít o shodu náhod? Bylo to nepravděpodobné. Daleko pravděpodobnější se zdála být domněnka, že se jedná o záhadné spiknutí. Kdo však stojí v jeho pozadí? Oč mu jde? Pokud by šlo o to, připravit Anglii o její významné technické odborníky, proč nebyli zavražděni? Zvláště znepokojuje byla verze o jejich únosu a předpoklad, že jsou v rukách únosců dosud naživu. Chápete už, kam mířím? Pokud by byli mrtví – budiž, už by pro nás nic dalšího nemohli vykonat. Pokud

však žijí, hrozí nebezpečí, že pracují pro někoho, kdo stojí proti britským zájmům. Chápete?“

Biggles přikývl. Nikdo nepromluvil.

„Tehdy jsme se rozhodli varovat naše přátele na druhé straně Atlantiku,“ pokračoval generál. „To pro případ, že by k něčemu podobnému mohlo dojít i tam. Jak jsme zjistili, stalo se, ačkoli naši přátelé zatím neměli podezření na nějakou nepravost. Stručně řečeno – dozvěděli jsme se, že také Kanada ztratila za zvláštních okolností muže odpovědného za obranu severních hranic, generála Johna Gortona, který byl mimo jiné vedoucím představitelem jednotek protijaderné obrany. Tím je vysvětlena účast plukovníka Grimstera na našem setkání. Generál Gorton se vydal na jednu ze svých pravidelných inspekčních cest po severních obranných stanovištích. Do cíle té cesty však nedorazil. Nevrátil se, a pátrání po něm zůstalo bez výsledku.“

Ve světle těchto událostí jistě snadno pochopíte, proč ve Výboru pro obranu zavládlo značné znepokojení. Tu záhadnou sérii zmizení musíme rychle zastavit, jinak je pouze otázkou času, kdy ztratíme řadu schopných lidí v našich službách. Jak to však máme udělat? Poskytnout všem výzkumným pracovníkům v zemi ozbrojenou ochranu by jednak představovalo nesmírně náročný úkol, a přitom by se takové opatření mohlo snadno minout účinkem. Navíc bychom upozornili strůjce únosů – neboť již máme řadu důvodů domnívat se, že jde skutečně o únosy – že víme, oč běží. Musíte pochopit, že ani slovo z informací, které jste dostali, se nesmí v žádném případě dostat na veřejnost. Zmizení našich lidí byla prohlášena za nehody. Přirozeně byl informován také Scotland Yard. Nebylo jednoduché určit postup ani výchozí bod pro

pátrání. Naše situace je velice choulostivá. Nemůžeme si dovolit chybovat. Neodvážíme se ani bez přesvědčivého důkazu ohrozit naše vztahy s podezřelými státy – ostatně diplomatické hledisko této záležitosti je vám jistě zřejmé. Naše první kroky v objasňování celé záhady proto směřovaly ke zjištění, kdo za tím vším vězí. Mohlo jít stejně tak o činy šilence, jako o snahu některého státu pozdržet náš atomový výzkum. Rozhodli jsme se proto k pokusu. Pro jeho uskutečnění byl vybrán mladý a schopný seržant jménem Tom Gale. Musím říci, že jen uskutečnil vlastní nápad.“ Generál se nuceně usmál.

„Během několika týdnů jsme s přispěním šikovně rozšířených zpráv z Galea udělali pro veřejnost špičkového specialistu na atomový výzkum. Zkrátka Gale se pod falešným jménem stal zakrátko pojmem v tomto oboru. Pracoval na výzkumné základně, a pokud to jen bylo možné, hrál úlohu vědeckého pracovníka. Samozřejmě věděl, že hraje nebezpečnou hru, byl však, na rozdíl od zmizelých vědců, připraven. Doufal, že dojde k pokusu zavraždit nebo unést jej, a že, pokud se ten úmysl podaří překazit, bude nám schopen poskytnout vodítko, ukázat nám správnou stopu. Gale pro svůj úkol přijal jméno Vernon Victor Vale. K volbě právě tohoto jména jej přivedla shodnost počátečních písmen. Jedná se totiž o poměrně vzácnou shodu, a ta tři písmena lze rychle napsat, aniž by bylo nezasevěnému na první pohled zřejmé, že jde o iniciály jména. Mohlo by jít například o pouhou dětskou čmáranici. Napadlo nás, že polaid by byl unesen, mohl by někde zanechat svou značku – tři ‚V‘. A naše naděje se vyplnila, pokud nejsme obětí neuvěřitelné shody náhod.

„Uvědomte si,“ pokračoval generál, „že se události, o kterých hovořím, seběhly již před určitým časem. Gale – nebo Vale, jak jej nyní musíme nazývat – zmizel před pěti měsíci.“

„Takže ho dostali?“ vydechl Biggles.

„Ano, dostali,“ potvrdil generál. „Vale zmizel tak dokonale a záhadně, jako jeho předchůdci. Dokážete si jistě představit, s jakou netrpělivostí jsme čekali na nějakou jeho zprávu, i kdyby se mělo jednat jen o ta tři ,V. Nepřicházelo však nic. Míjely týdny, a my jsme se již pomalu vzdávali veškerých nadějí, když jsme se před čtrnácti dny dověděli, že na britském konzulátu v čínském Nankinu se objevil jakýsi domorodec, který tam dorazil na pokraji smrti vyhladověním. Vyjadřoval se pouze posunky, a zpočátku byl proto pokládán za nešťastníka, který přišel o rozum. Vůbec nehovořil. Ani nemohl, protože měl jazyk vyříznutý tak čistě, že nebylo těžké poznat práci zkušeného chirurga. Protože byl zcela ngramotný, nemohl ani psát. Jak jsem však řekl, dokázal se vyjadřovat alespoň posunky, a díky jim nakonec pracovníci velvyslanectví pochopili, že se prohlašuje za posla, kterému mají oholit hlavu a dát spoustu peněz.“ Generál se znovu nevesele pousmál.

„Oholili mu tedy hlavu, přesněji řečeno jen její část, protože zjistili, že malou část vlasů měl vyholenu teprve před nedávnem. A právě v těch místech byl nalezen vytetovaný velmi zvláštní obrázek. Kresba byla podle všeho provedena pomocí jehly a nesmývatelné tužky. Nejdříve bylo možné rozeznat značku dolaru s číslovkou jeden tisíc. Nebylo obtížné pochopit, že tato částka byla muži přislíbena za jeho pomoc. Vedle této kresby byla vytetována mapka tak primitivní, jak si jen dokážete

představit. Za daných okolností však ani nemohla vypadat jinak. A pod ní byla rozluštěna tři ,V.“

„Úžasné,“ zamumlal Biggles.

Generál pokračoval. „Pochopitelně že naši lidé v Číně nevěděli nic z toho, o čem vám tu vyprávím. Nemohli bychom jim tedy mít za zlé, kdyby tak fantastickým způsobem doručenou zprávu z neznalosti přehlédli. To se naštěstí nestalo. Onen muž byl zadržen, kresba na jeho hlavě byla zaznamenána a odeslána do Británie, aby se zjistilo, jestli o něčem nevíme. Tak se stalo, že nám náš Vale – pokud nejsme obětmi mimořádné shody náhod – skutečně předal svůj vzkaz ve formě iniciál, jak slíbil. Ihned jsme se pustili po naznačené stopě, a o našich dosavadních zjištěních vám řekne kapitán Mayne, náš odborník na vnitřní čínské záležitosti, muž, který strávil většinu života na Dálném východě.“

Odmlčel se a navázal kapitán Mayne. Hovořil jasně a stručně.

„Viděl jsem toho čínského posla a poznal v něm příslušníka kmene Orochonů. Jedná se o obyvatele téměř neprobádaného území v oblasti Mandžuska a východní Sibiře. Muž nebyl bohužel schopen řeči. Jeho sluch však byl v pořádku, a posunky mi dal najevo, že rozumí, když jsem k němu promluvil jazykem, užívaným v oblasti. Kdysi jsem ji sám navštívil, a ačkoli znám ten kraj málo, s pomocí vytetované mapky jsem dokázal zhruba určit místo, které udává. Ne však tak podrobně, jak bych si přál. Klíč k nalezení hledaného místa je jezero zvláštního tvaru. K tomu se ještě vrátím. Nejprve se budu věnovat domorodci a jeho domovině. Snažil jsem se ho přesvědčit, aby nám dělal průvodce, ale za nic na světě

jsem ho nepřiměl, aby se vrátil do míst, kde byl zohaven. Protože jsme jej nemohli zadržovat proti jeho vůli, nezbylo nám nic jiného, než mu vyplatit slíbenou odměnu a nechat jej jít. Pravděpodobně si ji příliš neužil. Kromě toho, že byl zbaven řeči, byl také vážně nemocen.

Získával jsem od něj informace jen tím nejprostším způsobem. Kladl jsem mu pouze otázky, na které mohl odpovídat posunky místo slov. Vyjadřoval se „ano“, „ne“, nebo gesty, která nebylo složité pochopit. Pokud jsem mu správně porozuměl, byl na lovu zajat skupinou mužů, kteří jej odvěkli do míst, kde nikdy předtím nebyl. Tam, pravděpodobně proto, aby v případě útěku nikomu nemohl sdělit co viděl, mu vyřízli jazyk. Potom ho společně s mnoha dalšími zajatci donutili pracovat jako otroka nejprve při kácení lesa, a později při otesávání kmenů, které sloužily ke stavbě srubů. To místo se podle mého názoru nachází na okraji nejjužšího konce jezera, které je zaznamenáno na mapce. Celý kraj je pochopitelně plný jezer všech tvarů a velikostí, nicméně se domnívám, že vím, o které z nich se jedná. Mezi jeho vězniteli bylo podle něj i několik bělochů. Jiní občas přilétali letadlem. Náš muž neměl ponětí o jejich záměrech či národnosti. Přirozeně se o to ani nezajímal, neboť podmínky, v nichž ti ubožáci žili, jim připravovaly docela jiné starosti. Jejich páni je drželi v táboře obehnaném ostnatým drátem. Lidé pro ně dřeli jako zvířata a není divu, že houfně umírali. Následkem stále se opakujících honů na otroky, se celý tamní kraj téměř vyliidnil. Podle zpráv, které se mi podařilo od domorodce získat, byl vedením těchto hrůzných operací pověřen obrovitý šikmooký Mongol, který zcela svévolně zajatce bičoval. Každého, koho přistihli věznitelé při pokusu o

útěk, ubili k smrti, ale situace otroků byla natolik zoufalá, že se jich o zmizení několik přece jen pokusilo, ovšem výsledek neznáme. Náš člověk měl pro útěk z tábora ještě jinou pohnutku. Jeden z bílých mužů mu řekl, že pokud pronikne k jakémukoliv britskému úředníku v Číně a odhalí mu zprávu, kterou mu vytetoval na hlavu, dostane tisíc dolarů. To je asi tak vše.“

„Neuvěřitelný příběh,“ zahučel Biggles.

Generál Raymond se opět ujal slova. „Bigglesworthe, myslím, že již bylo řečeno dost, abyste si udělal o věci jasnou představu,“ řekl. „Vale byl unesen a zavlčen do nitra snad nejobtížněji přístupné země na světě. Máme dobrý důvod se domnívat, že spolu s ním jsou v té oblasti i další zmizelí. Vale odeslal svoji zprávu domů a teď čeká na naše činy. Záchranná akce nebude snadná. Mapa, kterou máme k dispozici, je velmi neurčitá. Jen díky naší šťastné hvězdě zde máme člověka, který tu oblast osobně navštívil. Bez něj by náš úkol byl prakticky beznadějný. Nestojí ale před námi pouze strašlivé fyzické překážky, ale i hrozba, že se staneme vetřelci na cizím výsostném území. Pokud bychom měli jistotu, že to jezero leží v Číně nebo Mandžusku, nijak zvlášť by na tom nezáleželo. Pokud se však ukáže, že se nachází na východní Sibiři, a tedy na ruském území, jedná se o něco zcela jiného. A v tomto ohledu nebudeme mít nikdy jistotu, protože hranice jsou dosud předmětem sporů, a nic podobného hraničním mezníkům tam neexistuje. Nikdo není schopen přesně říci, kde začíná a končí oblast sovětského, čínského nebo mongolského vlivu. Kromě lidí, kteří již proti nám stojí nyní, proti sobě budeme mít zemi plnou ozbrojených banditů, pro které není podříznutí něčího hrdla ničím výjimečným – naopak

– je to obvyklý způsob, jak naložit s člověkem, který jim zkříží cestu. Ale něco udělat musíme. Na prvním místě by mělo být lidské hledisko. Ti nešťastníci již nikdy nespátí vlast, pokud je do ní nedostaneme my. A krom toho je tu potřebujeme. V těchto dnech, jak se obávám, jsou již patrně nuceni pracovat pod hrozbou smrti nebo mučení pro někoho, kdo pro nás nemá nic jiného, než úklady. Neumím si představit jiný důvod, pro který by tito výjimeční lidé měli být uneseni na místo tak odlehlé, že by o nich za běžných okolností již nikdo nikdy neslyšel. V podstatě to znamená jediné: musíme ty muže zachránit. Co si o tom myslíte?“

Biggles se zhluboka nadechl. „Připadá mi to jako mimořádně obtížný úkol,“ řekl. „Přepokládám, že jste se mě chtěl zeptat, jestli je tam půjdu hledat?“

Generál přikývl. „Zcela správně. Letadlem zvládnete prohledat celou oblast za pár dnů, zatímco pěšky by to trvalo měsíce.“

Biggles pokrčil rameny. „Někdo stejně bude muset jít, a řekl bych, že jsme pro ten úkol vybaveni stejně dobře, jako kdokoli jiný. Samozřejmě, že půjdeme.“

„Co si myslíte o té situaci všeobecně, Bigglesworthe?“ zeptal se lord Rutterton s pohledem upřeným Bigglesovi do očí. „Přirozeně, že první věcí, která člověka napadne, je otázka, zdali máme co do činění s jednotlivcem, nebo nepřátelským uskupením.“

Biggles chvíli mlčel. „Pochybuji, že by se našel jednatel, schopný shromáždit tak velkou kupu peněz, které bylo zapotřebí k únosům těch mužů a k jejich dopravě tak daleko,“ řekl potom. „Na druhé straně nevěřím, že by nějaký stát vzal na sebe odpovědnost za tak ohavný podraz. Řekl bych, že jde o člověka nebo o

skupinu lidí financovanou vládou, která má na Británii obzvlášť spaden. Dokazuje mi to skutečnost, že unesení byli z Británie a z Kanady. V případě odhalení pak bude veškerá odpovědnost ležet na místních vykonavatelích. Na malé hrstce lidí, určitě ne na vládě, která je ve skutečnosti za všechno odpovědná.“

„Souhlasím,“ usmál se diplomat.

„Budeme tedy mít co dělat hlavně s místními lidmi,“ prohlásil Biggles, pohlédl na Maynea a zeptal se: „Máte představu, kdo by se za tím vším mohl skrývat?“

„Ne,“ zavrtěl Mayne hlavou. „Pochybují o tom, že by někdo z té oblasti toužil po atomových zbraních. V celé Číně a Mongolsku je sice dost pohlavárů, kteří by rádi otočili chod dějin ve svůj prospěch, ale ať se nazývají mandaríni, princové nebo generálové, jsou to ve skutečnosti jen bandité, kteří zneužívají ostatní pro své vlastní cíle. Někteří z nich jsou pohádkově bohatí a jsou na svém malém území diktátory. Kdokoliv z nich by rád spolupracoval s libovolným evropským státem, který by mu poskytl peníze a zbraně. Pochybují však, že by sami přemýšleli o prospěšnosti atomové bomby pro své cíle. Ne! K tomu možná dojde za pár desítek let. Považuji za jisté, že za tím stojí někdo z Evropy. Vládu v Pekingu bolí hlava právě z drobných tyranů a diktátorů. Čína je obrovská země a domnívám se, že není v silách žádné demokratické vlády udržet ji ve spořádaném stavu. Nedá se pochybovat o tom, že prsty v těch špinavostech má některý z místních vládců, protože bez jeho pomoci by Evropan narazil na stovky nesnází. Vezměte si například tu záležitost s otroky. Musí tam být někdo, kdo hovoří místním jazykem.“

„To bude také náš problém,“ skočil mu do řeči Biggles. „Nikdo z nás neumí ani slovo čínsky, nehledě k nějakým místním nářečím. A pokud nejsme schopni domluvit se s domorodci, jsme od začátku v obrovské nevýhodě, pokud nejsme rovnou předem poraženi. Musíme mít s sebou někoho, kdo je schopen domluvit se čínsky.“

„A co vy, Mayne?“ zahřměl lord Rutterton. „Vy to tam znáte.“

„Jsem ochoten se zúčastnit, pokud to pomůže,“ nabídl se Mayne bez zaváhání.

„Jestliže opravdu půjdete, máme největší problém vyřešen,“ prohlásil Biggles. „Při takovém podniku bude jeden muž, který poznal kraj a domluví se s domorodci, větším přínosem, než tlupa výsadkářů.“

Mayne souhlasil.

Lord Rutterton si znovu vzal slovo a upřel oči na Bigglese. „Rád bych, abyste si uvědomil, jaký úkol na sebe berete,“ řekl. „Ať se stane cokoli, nesmí být do věci zatažena britská vláda. Pokud by se vám nedařilo, a situace by se vyhrotila, mohlo by to pro nás mít nesmírně nepříjemné následky!“

„Neméně nepříjemné následky by to asi mělo i pro nás, pane,“ odpověděl Biggles chladně. „A když už jsme u toho, myslím, že se nesmírně nepříjemně cítí hlavně muži, které unesli. Ti, kteří tam již dávno jsou!“

„No ovšem, ehm, to je samozřejmé,“ zakoktal se politik, jehož Bigglesova slova zřetelně vyvedla z míry. Pohlédl na Raymonda, který se slabě usmál.

„Z diplomatické zápletky nemějte obavy, pane,“ řekl Biggles. „Už jsme se naučili starat se o sebe sami. Pokud

nás chytí, jsme jen tlupa dobrodruhů, kteří se doma nudili. Třeba jsme se tam vydali chytat sněžného muže.“

„I taková výmluva by mohla posloužit,“ usmál se lord Rutterton a pohlédl letmo na hodinky. „Bohužel již musím jít. Osud té věci je ve vašich rukách, Bigglesworthe. Raymond a Mayne vám pomohou, jak jen to bude možné. Nemusíte ani šetřit penězi, pokud budou vydaje nutné.“

„Budou nutné,“ ušklíbl se Biggles. „Budeme patrně potřebovat hodně peněz,“ dodal, když muži kolem stolu vstali. „Hlavně však potřebujeme fotografie pohřešovaných mužů,“ otočil se na generála Raymonda. „Nerad bych přivezl do Londýna někoho, kdo sem nepatří.“

„To zařídím snadno,“ zasmál se Raymond. „Rád slyším, že si věříte.“

Biggles se dotkl paže kapitána Maynea. „Pokud nemáte naspěch, zavedl bych vás na chvílku do své kanceláře. Chtěl bych s vámi probrat ještě pár věcí.“

KAPITOLA DRUHÁ

VZDÁLENÉ OBZORY

„Dříve než začneme cokoliv organizovat, myslím, že bude nejlepší, když nám povíte něco o zemi, do které se máme vydat,“ spustil Biggles, jakmile se rozesadili v jeho místnosti a Mayne i on si zapálili cigarety. „Nemělo by nejmenší smysl,“ pokračoval, „vymýšlet si plány dříve, než získáme alespoň hrubou představu o podmínkách, se kterými se setkáme. Občas jsem se sice dostal do blízkosti těch končin, ale v jádru nevím o tom

konci světa, ani co by se za nehet vešlo. Sám jsem si občas, když mi na něj padl nad mapou zrak, lámal hlavu nad tím, co tam asi je, ale u toho taky zůstalo.“

„Takových jako vy jsou miliony,“ usmál se odborník na Čínu. „Je možné, že jsem jediný Brit, který se tam dostal. A pochybuji, že z Evropanů se v těch místech vyzná více než nějakých deset, či patnáct lidí. Pokud vím, jedinými civilizovanými lidmi, kteří se tam usadili, jsou nějakí bělogvardějští uprchlíci. Uprchli tam po bolševické revoluci v Rusku. Vydal jsem se do těch míst, naoko na loveckou výpravu, ve skutečnosti proto, abych zjistil, jak to tam opravdu vypadá. Chtěl jsem uvést na pravou míru fámy, které se mi občas donesly. Vlastně jsem tou snahou strávil dost času. Stejně jako vy jsem do blízkosti těch končin zabloudil již dřív, prošel jsem totiž velkou část čínského území. Jenomže tahle oblast je něčím zcela odlišným od toho, co jsem viděl kdy předtím i potom. Když jsem se tam dostal, byl můj první dojem, že všechno kolem mě je šílené, anebo jsem šílený já sám.“

„Jeminkote,“ ozval se Bertie. „Pokud se tam však běžně nikdo nedostane, jak je možné, že odtamtud pronikají zvěsti, o kterých jste mluvil?“

„Mám na mysli Evropany,“ vysvětlil Mayne. „Hrстка Orientálců, převážně Korejců a Číňanů, oblast pravidelně navštěvuje. Vstup je jim však umožněn jen proto, že tam vozí zboží, které domorodí obyvatelé potřebují. Jde hlavně o zbraně a alkohol. Směňují je za podivuhodné dary této zvláštní země. Každopádně jde o více než nebezpečný obchod. Doslechl jsem se, že mnozí z překupníků jsou při zpáteční cestě domů zavražděni. Nikoliv však domorodci, ale převážně uprchlíky před

trestem smrti, dezertéry z čínské armády. V tom kraji má člověk pocit, že je stále sledován a nikdy není v bezpečí. Samozřejmě tam nenajdete silnice, a protože je tamější příroda velmi divoká, nezbyvá než se prodírat stezkami v džungli, což zdejší bandité až příliš dobře vědí. „Lov bílých labutí“ – jak se tam říká vraždění navracejících se Korejců, kteří nosí bílé košile – platí prý za oblíbenou kratochvíli.“

„Zisky obchodníků musí být asi pohádkově vysoké, jinak by sotva podstupovali takové nebezpečí,“ vložil se do hovoru Algy. „Proč tam chodí? Co je to za dary země, o kterých jste mluvil?“

Mayne se zasmál. „To byste neuhodl.“

„Nebudu to zkoušet,“ odvětil Algy.

„Zčásti se jedná o zlatý prach, který se rýžuje v říčních korytech a roklinách v divočině, ale hlavním obchodním zbožím domorodců je jelení paroží, žen-šen, houby, a pak srdce, játra, zuby a drápy tygra.“

„Kdo, proboha, má zájem o takovéhle zboží?“ přerušil Maynea žasnoucí Ginger. „Co to vůbec je žen-šen?“

„Kořen ve tvaru lidské postavy,“ odpověděl Mayne. „Jsou mu přisuzovány kouzelné vlastnosti, zajišťuje prý dlouhověkost a odolnost proti nemocem. Může to být celé nesmysl, v Číně však je vyvažován zlatem. Vzrostlé jelení paroží je prý rovněž lékem a usušené srdce a játra tygra mají pověst mocného přípravku, který dělá ze slabých silné a ze zbabělců hrdiny. Tygří zuby a drápy pak chrání nositele jako talisman před napadením divokou zvěří. Houby, jedná se o druh, který roste na starých dubech, jsou na Dálném východě jedinečnou pochoutkou. Číňané jsou jiní než my. Mnohé věci, za

které my utrácíme peníze, by zase oni považovali za zbytečné hlouposti.“

„Takže tam žijí tygři, co?“ zamumlal Bertie bez zvláštního nadšení.

„Spousta. Amurský tygr je nejbližším příbuzným bengálského tygra. A žijí tam také levharti a medvědi. I jejich kůže slouží jako ceněné vývozní zboží.“

„A země samotná?“ otázal se Biggles. „Jak vypadá krajina?“

Mayne odklepl popel z cigarety. „Váš první dojem bude, že si tam příroda zahrála podivný žertík. Kraj je totiž poznamenán tím, že se tam vyskytuje jak polární, tak i tropické pásmo, a dá se tvrdit, že se tam prolíná sever s jihem a východ se západem. Proto se tam setkáte se zvířenou i květenou obou krajních poloh. Po stejných stezkách tam chodí tygři, levharti, medvědi i divoká prasata, plazí se krajty, a střetávají se s vlky, soby a soboly. Pokud jde o ptactvo, setkáte se tam s většinou našich druhů a navíc i s čínskými volavkami, černými labutěmi, ibisy, plameňáky a pelikány růžovými. V lesích vedle sebe rostou korkové duby a palmy s cedry, ořešáky, planými jabloněmi a třešněmi, duby a vinnou révou. A jak jsem již naznačil, celá země se jen hemží drobnou i vysokou zvěří.“

„Co terén?“ zajímal se Biggles. „Ten je z našeho hlediska to nejpodstatnější.“

„Dlouhé míle se krajem táhnou bažiny, močály a rozsáhlé stojaté tůně, a je proto rozumné podřídit směr cesty podle výskytu vodního ptactva. Labutí a hus se na bažinách pohybují obrovská hejna. Z pohledu milovníka přírody jde o ráj na zemi, očima cestovatele je to horší. Země je pokryta rozlehlými blaty, kde z černého,

lepkavého bahna neroste nic jiného, než rákos a obří orobínek. Najdete tam však i hory a skalní masivy, rozeklané divokými stržemi. Protéká tam řada řek a často narazíte na jezera, plná ryb. Chytil jsem tam štika delší než šest stop, která podle mého odhadu musela vážit nějakých sto liber.“

„Mluvíte jako Marco Polo,“ usmál se Biggles. Jaké je místní podnebí?“

„Uvidíte sami,“ pokrčil Mayne rameny. „Podnebí? Léta žhavá, zimy ohavně mrazivé. Na jaře a v časném létě, kdy jsem se tam dostal, je zem pokrytá záplavou divokých květů, převážně lilií a pivoňek. Viděl jsem motýly velké jako vlaštovky. Někteří byli i černí. Obecně vzato, jde o záhadné, tajemné místo. Za noci se nad močály vznášejí bludná světélka jako ztracené duše. Světlušky, jež tam létají, jsou největší, jaké jsem kdy viděl. Řekl bych to asi takto. Muž vyzbrojený střelnou zbraní tam vzhledem ke spoustě zvěře, ryb a ptáků nemůže hladovět. Domorodci také pěstují jistý druh pšenice, ale musíte být opatrní, když jíte placky, které z ní dělají, protože byste se mohli cítit jako opilí. Pravděpodobně ji prorůstá jakási plíseň, způsobující rychlé kvašení a tím vznik značného obsahu alkoholu.“

„A moskyti?“ zeptal se podezíravě Bertie.

„Hrozní,“ připustil Mayne. „Ale snad ještě horší jsou obrovští ovádi v kraji známí pod jménem *gnus*. Místy zcela znemožňují pohyb a život. Vrátil jsem se odtamtud s tváří poznamenanou jako po neštovicích.“

„Jak dlouho jste tam byl?“ zeptal se Ginger.

„Asi půl roku.“

„Jak se vám jevili domorodci – skuteční domorodci?“

„Není těžké s nimi vyjít, ale pokud náš posel hovořil pravdu, pak je téměř celá oblast, do níž míříme, následkem honu na otroky vylidněná. Já jsem s místními vycházel docela dobře. Patrně byla jejich vstřícnost způsobena do značné míry tím, že jsem jim dával téměř všechnu zvěř, kterou jsem ulovil. Navíc můj průvodce dobře znal místní zvyky i jazyk, protože mezi domorodci řadu let žil. Byl to bývalý ruský politický vězeň Alexej Petrovskij. Unikl z bolševického vězení na Sibiři. Býval kdysi plukovníkem elitního pluku kozáků v carské armádě, který měl posádku ve Vladivostoku. Tehdy míval ve zvyku vydávat se na lovecké výpravy do vnitrozemí. Bylo proto pochopitelné, že po úspěšném útěku z vězení zamířil právě tam, kde to znal. Byl to muž podivuhodný v mnoha směrech, a pozoruhodný byl i jeho zjev. Vypadal děsivě, neboť při zápase s tygrem přišel o část obličeje.“

„Jeminé,“ řekl Bertie. „Jak mu vyvázl z drápů?“

„Nechtěl o tom mluvit, ačkoli byl jinak docela hovorný. Nikdy jsem si však nebyl jist, zda mluví pravdu, nebo lže. Vyprávěl mi třeba, že strávil nějaký čas v Londýně, ale nepřidal k tomu žádné podrobnosti. Anglicky však uměl docela slušně a našel jsem v něm dobrého přítele. Jeho největší chybou bylo, že nedokázal odolat pokušení vypít si sklenku alkoholu. V Rusku to je vodka a velice podřadný druh toho nápoje sem vozili obchodníci, aby ho směňovali s domorodci. Řekl jsem sklenku, ale Petrovskij jich dokázal vypít na posezení několik. Mě by tolik vodky zabilo. Jinak si ale na něj nemohu stěžovat. Dovedl mě bezpečně na místo a zase zpátky do civilizovanějších končin. Kde je však nyní, bohužel nevím. Už je to samozřejmě nějaký čas za mnou.

Okolnosti se změnily a netuším, kde ho dnes hledat. Je pochopitelně určitá naděje, že se setkám s některým z Orochonů, které jsem tehdy poznal. Mohli by nám být prospěšní. Do vesnice, kde jsem se nějaký čas zdržel, bych však našel cestu i bez nich.“

„A něco z jejich jazyka jste se naučil?“ napadlo Bigglese.

„Pokud to nazveme jazykem, pak ano,“ odvětil s úsměvem Mayne. „Orochoni nemluví. Spíše na sebe štěkají jako psi. Alespoň když je slyšíte poprvé, připadá vám to tak.“

„Hm. Pozoruhodné informace,“ zamumlal Biggles. „Ale teď bychom se měli soustředit na náš úkol. Podle toho, co jsem od vás zatím slyšel, mi ta země nepřípadá nejvhodnější pro letecké operace.“

„Nedokážu si představit horší podmínky,“ připustil upřímně Mayne.

„Nevíte o žádném plochem prostranství, kde by mohlo přistát letadlo?“

„Pokud nějaké existuje, já jsem ho neviděl. Jediná plochá místa jsou lesy nebo bažiny. To, co vám z letadla bude připadat jako rovná pláň, bude s největší pravděpodobností plocha porostlá několik stop vysokým rákosím nebo orobincem. I tráva tam sahá až po pás. Nejsem pilot, ale jsem přesvědčen, že pokus o přistání v tom kraji, stejně jako v každé neprozkoumané krajině znamená koledovat si o potíže.“

„Ale říkal jste, že tam je spousta jezer?“

„Tucty. Prakticky všechna níže položená místa, která nejsou tvořena močály, pokrývá voda.“

„Pak bude pravděpodobně řešením použití hydroplánu,“ prohlásil Biggles a podíval se na ostatní.

„Mimochodem,“ obrátil se znovu k Mayneovi, „zhlédl jste tehdy nad tou oblastí nějaká letadla?“

„Nevzpomínám si a považuji to za velmi nepravděpodobné,“ řekl Mayne. „Pochopitelně neberu v úvahu stroje, které podle informací našeho posla používá ten otrokářský gang. Němý chlapík mi posunky naznačoval něco, co jsem si nedokázal vyložit jinak, než jako pokus naznačit letadlo. Rozhodně je celá oblast velmi vzdálena všem leteckým trasám, ať již pravidelným, nebo občas využívaným. Není ostatně důvod, aby tam nějaká vedla. Alespoň si neumím dost dobře představit, jakou dopravu by zde letectvo mohlo obstarávat.“

„Myslím, že ti Evropané – naši pravděpodobní nepřátelé – o kterých se posel zmiňoval, používají letadlo ze stejného důvodu, jaký budeme mít i my,“ pokračoval v úvahách Biggles. „Vzlíedem k časové tísní je letadlo jediným vhodným dopravním prostředkem. Předpokládám asi správně, že neexistuje nic takového jako mapy toho území, že Mayne?“

Mayne zavrtěl hlavou. „Určitě nic podrobnějšího, co by nám mohlo posloužit. Ještě jsem se nesetkal s ničím podrobnějším, než jsou hrubé náčrtky, jaké najdete v každém zeměpisném atlase s velkým měřítkem. A řekl bych, že i na těchto mapách jsou všechny hlavní orientační body jako pohoří a řeky zakresleny jen odhadem. Žádná města tam nejsou. I vesnice zvaná Kossuri, kde jsem pobýval, je jen velkým shlukem chatrčí na břehu jezera. Lidé jsou živi jen díky lovu, a své mrtvé pohřbívají – pokud se dá mluvit o pohřbech – mezi stromy. Tělo je zabaleno do březové kůry a zavěšeno mimo dosah vlků. Všude, kam vkročíte, se můžete s

těmito příšernými hřbitovy setkat. Po pohřbu se všichni účastníci zpijí vodkou. Zdá se, že pití je pro domorodce jediným zpestřením života.“

„Bezvadní braši,“ zabručel Biggles. „A teď mi řekněte, jestli dokážete najít cestu k jezem, které bude naším hlavním cílem?“

„Myslím, že ano, ale slibovat vám nic nebudu,“ odpověděl Mayne. „Z jeho tvaru a polohy vůči Ussurijským horám, které jsou na mapce od našeho posla také zakresleny, soudím, že jde o jedno z jezer, která jsem na své cestě objevil. Pokud mám pravdu, pak je to jezero dlouhé asi třicet mil a široké zhruba pět až deset mil. Ohledně oblasti, kde se nalézá, se určitě nemýlím. Zprávu nám přece přinesl Orochon, a místo, o němž mluvíme, leží v jejich teritoriu.“

„Nebude vám tedy působit velké potíže, když po vás budu chtít, abyste mě na jejich území doprovodil?“

„To by nemělo být nijak zvlášť obtížné. Pokud se nám podaří dostat se poblíž, jsem ochoten zjistit podrobnější informace na místě.“

„Pokud najdete někoho, od koho bude co zjišťovat,“ připomněl suše Biggles. „Nezapomínejte, co vyprávěl ten posel o vyliďňování způsobeném hony na otroky.“

„Pár těch nejodolnějších tam nepochybně zůstalo, ačkoliv hrozí určité nebezpečí, že budou nejdřív střílet, a až potom se ukáží. To riziko však budeme muset podstoupit.“

„Vypadá to, že nebezpečí bude víc než dost,“ poznamenal Biggles. „Jedním z největších bude podle vašich informací samotné přistání. Víte, nebudeme si moci dovolit příliš dlouho kroužit ve vzduchu, protože jakákoliv známka přítomnosti cizího letadla se v krátké

době donese k uším nepřítele. To je hlavní potíže, která v celé akci mluví proti použití letadla. Stroj bude proklatě dobře viditelný široko daleko. Myslím, že budeme muset co nejrychleji přistát poblíž cíle, ne však příliš blízko, a ukryt letadlo. Místo jeho úkrytu nám bude sloužit jako základna, ze které budeme pěšky vyrážet na průzkum terénu. Vše, co budeme chtít zařídit, budeme muset obstarat pěkně po svých.“

„Souhlasím s vámi,“ prohlásil Mayne. „Pokud hodláte přistát na jezeře, pak nevidím žádný problém v ukrytí stroje v rákosí, které zarůstá břehy jezer i většiny ostrůvků. Téměř všechna jezera, která jsem viděl, jsou jich plná. Ale pokud jde o pěší operace, mám obavy, že budeme na dálku rozeznatelní. Na míle v nás každý domorodec pozná Evropany.“

Biggles pokrčil rameny. „Tomu se dost dobře zabránit nedá.“

„Nesouhlasím s vámi,“ namítl Mayne. Jistě by bylo bezpečnější vzít na sebe nějaký místní převlek – co například oděv korejských obchodníků?“

„A nejsou tihle lidé také více nebo méně žlutí?“

„A existuje nějaký důvod, proč bychom nemohli být i my?“ Biggles se zamračil a na okamžik se zamyslel. „Obvykle nejsem přívržencem převleků, protože si v nich pokaždé připadám jako kašpar, a navíc jsou málokdy nezbytné,“ řekl pomalu. „Ale chápu vás. Pokud se nám podaří vyvolat dojem lidí, kteří se v kraji běžně vyskytují, mohlo by se nám podařit procházet oblastí celkem nepozorovaně. Rozhodně budeme méně nápadní než tlupa Evropanů, která by u domorodců vyvolala stejný úžas jak houfec žiraf.“

„Přesně tak.“

„Stojí to za úvahu. Budu o tom přemýšlet. Jsem samozřejmě ochoten přistoupit na cokoliv, co by podle vašeho názoru mohlo náš úkol usnadnit. Mohlo by se nám snadno stát osudným, kdybychom nepřítele zbytečně brzy upozornili na příchod záchranné skupiny. Šli by po nás od samého začátku, vězně by začali střežit ještě přísněji, nebo by je přemístili jinam. Ztratili bychom své jediné trumfy, totiž znalost jejich stanoviště a moment překvapení.“ „Ale nemyslíte,“ vložil se do hovoru Algy, „že každý přelet letounu nad oblastí vzbudí podezření? Není možné přeletět nad tím územím, aniž by nás někdo nezpozoroval nebo nezaslechl.“

„Máš pravdu, ovšem jen v případě, pokud by letadlo křížovalo tak dlouho, až by bylo jasné, že něco hledá,“ připustil Biggles. „Z tohoto problému však existuje východisko. Nic nám přece nemůže bránit, abychom letoun označili čínskými výsostnými znaky. Potom by každého, kdo nás spatří, mělo napadnout, že vidí stroj čínského vojenského letectva, který se odchýlil z kurzu.“

„To nám pochopitelně neposlouží vícekrát než jednou. Pokud se budeme ve vzduchu zdržovat dlouho a budeme se ukazovat příliš často, pak nepřítel brzy pochopí, že tohle letadlo něco hledá. Mám představu, že budeme potřebovat stroje dva. Jeden větší, nákladní, kterým se dopravíme s výzbrojí na místo a odletíme nazpět, a malý průzkumný. Předpokládám totiž, že ze všeho nejdříve budeme muset provést vzdušný průzkum, abychom určili přesnou polohu tábora nepřátel. Jinak by se nám mohlo stát, že budeme bloudit krajem třeba celé měsíce, a nenajdeme nic. Pokud nepřítel sám používá letadla, musí pro ně mít přistávací plochu. A má-li přistávací plochu, měli bychom být schopni ji ze vzduchu

rozeznat. A měli bychom udělat pár leteckých snímků okolí konce jezera, kde se má tábor nacházet, abychom se na něj mohli podívat v klidu na naší základně. Až nepřátelské stanoviště zaměříme, budeme pokračovat jako pěšáci. Nezáleží příliš na tom, jestli ztratíme menší stroj. Budeme mít pořád ještě nákladní letoun k dopravě domů. Ostatně neletíme vést partyzánskou válku. Jde nám o nalezení a osvobození našich lidí, které máme přivést nazpět. Myslím, že teď víme dost, abychom se mohli dát do práce. Konečný plán musíme vypracovat do nejmenších podrobností, což nějakou chvíli potrvá. Začnu hned, a vám, Mayne, dám vědět, jakmile budeme připraveni odletět. Mezitím zůstaneme ve spojení. Mimochodem – už byl dávno čas na oběd. Pojd'me také něco sníst.“

KAPITOLA TŘETÍ

PŘIPRAVENÍ

Daleko za mandžuským pohořím Sikhota-Alin na rozlehlých ussurijských pláních, kde leží v moři rákosí skrytá nesčítná jezera protkaná záludnými spodními proudy, pomalu pohasínal den.

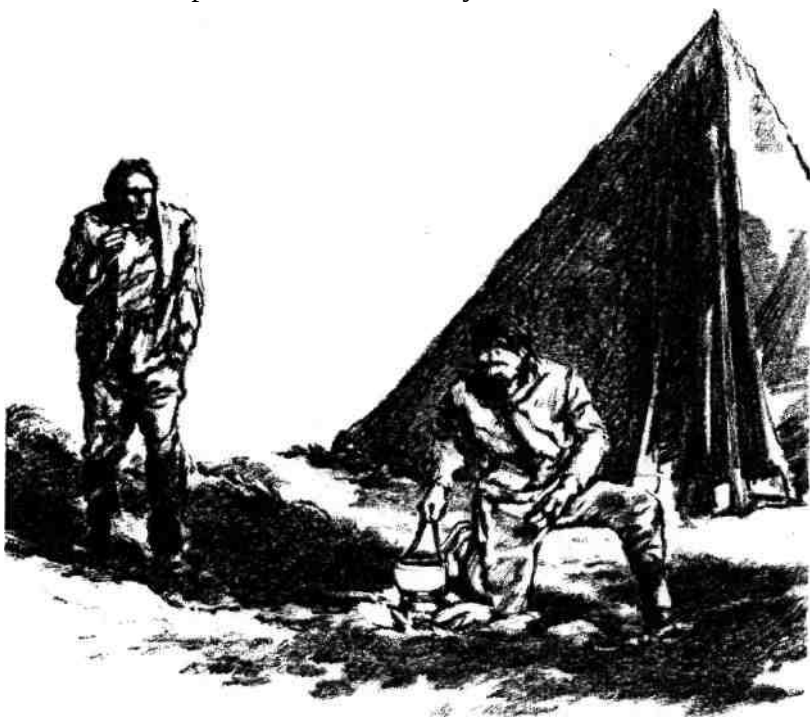
Na západě unaveně klesalo slunce po své celodenní pouti za purpurově zbarvený obzor následováno široce klenutým světelným obloukem postupně se měnících barev, zatímco daleko na východě za pásem tyrkysové modři zářily karmínově namdlým odleskem cáry potrhaných mračen.

Při zemi začínaly z tajemného soumraku vystupovat chmurné stíny, které změkčovaly ostré obrysy divoké krajiny, a odrazy posledního slunečního světla na hladině

řek a jezer postupně pohasínaly. Společně se stíny přicházelo ticho, hluboké mlčení krajiny, které jako by ovládalo celý okolní svět. Dokonce i rákosí, které bylo po celý den zmítáno vanoucím větrem, teď stálo nehybně vzpřímené. Zpěv nesčetného ptactva umlkl.

Pohyb bylo v kraji možné zaznamenat pouze v jediném místě, a to poblíž břehu jednoho z rozlehlých jezer, kde se jako kousek nebroušeného smaragdu zasazeného v zašlém stříbře choulil malý ostrůvek, nepatrný úsek džungle obklopený mořem rákosí. Porostem si tu prošlapával cestu člověk, muž s olivově nažloutlou pletí. Když dospěl na okraj rákosového porostu, zastavil se a hleděl do chmurně vyhlížející krajiny. Byl oděn do bavlněné košile volně splývající přes lněné kalhoty, a jeho ošumělý vzhled pozoruhodně zapadal do celkového rázu krajiny.

Bližší pohled na ostrůvek by však odhalil věci, které

se již do poklidné scény tolik nehodily. Nejvýraznější z nich – ačkoli ne právě snadno rozeznatelnou – bylo letadlo, přesněji řečeno hydroplán. Abychom byli úplně přesní, jednalo se o dvousedadlový jednomotorový stroj typu Birada Trainer¹ vyráběný v Číně v americké licenci. Typ by však i cvičené oko jen těžko rozeznalo, neboť stroj byl pečlivě zamaskován svazky rákosu. Z krytu čněla pouze vrtule. Pokud by byly vidět spodní strany křídel, dala by se na nich rozpoznat bílá dvanácticípá hvězda na modrém podkladě – výsostné označení čínského letectva.

V těsné blízkosti letounu byl vztyčen na poměrně suchém prostranství stan z typického armádního zelenohnědě maskovaného plátna. U vstupního otvoru do stanu seděla na bobku skrčená druhá postava oděná stejně jako předchozí. Před ní stál lihový vaříč s konvicí, jejíž obsah právě začínal vřít. Dalo by se s úspěchem pochybovat o tom, zda by v této postavě poznali Bigglese i jeho nejlepší přátelé.

Když pára začala nadzdvihovat víko konvice, ozval se Biggles tichým hlasem: „Je čistý vzduch, Mayne?“

Když mu v odpověď zaznělo stručné: „V pořádku,“ Biggles řekl: „Pojďte na čaj.“

Kapitán Mayne přestrojený za Orientálce, který až dosud hlídkoval na břehu jezera, se připojil ke kuchaři. „V dohledu není živá duše,“ poznamenal. „Řekl bych, že šikovnější místo jsme ani nemohli najít.“

¹ Birada Trainer – typ stroje vymyšlený autorem

Od schůzky v Scotland Yardu uplynul již celý měsíc, a pro účastníky „Operace Záchrana“, jak byla akce oficiálně nazvána, byly uplynulé dny velmi rušné.

Konečný plán, který vypracoval Biggles ve spolupráci s Maynem, jenž měl výhodu znalosti prostředí, byl již stanoven. Nijak zvlášť se nelišil od původního záměru. Pro splnění úkolu byla použita dvě letadla. Prvním byl malý pohyblivý stroj, který nyní odpočíval v blízkosti stanu. Ten byl využíván k průzkumným letům, které Biggles podnikal z této ostrovní základny, aby objevil nepřátelský tábor. Jediným smyslem přítomnosti druhého stroje, těžkého nákladního hydroplánu, byla přeprava celé skupiny po splnění úkolu zpět domů. Stroje schopné přistání na vodní hladině byly použity z toho důvodu, že se jako správný ukázal předpoklad kapitána Maynea. Každý pokus o přistání s běžným letadlem by byl příliš nebezpečný.

Oba typy letadel byly získány od čínského letectva, kam byly Komisi pro letectví přeřazeny po skončení války s Japonskem. Přešly tehdy do majetku Číny. Oba stroje také nesly čínské výsostné označení. Velký nákladní letoun, který měl teprve dorazit, byl rovněž americké konstrukce. Jednalo se o dvoumotorový model „Ranger“² což byl původně námořní bombardér, jehož technické vlastnosti byly jako stvořené pro potřeby Bigglesovy skupiny.

Biggles zamítl možnost, že by oba letouny zamířily k cíli společně. Jedno letadlo přece jen snáze unikne zvědavým zrakům nežli dvě. Kromě toho bylo nutné

² Ranger – typ, který rovněž neexistoval. Americký prototyp Boeing XPBB-1 Sea Ranger byl strojem podstatně větším.

nalézt vhodné místo k přistání, a k tomuto účelu se hodilo právě malé průzkumné letadlo. Proto se Biggles rozhodl, že spolu s Maynem poletí jako první a připraví provizorní základnu. Hodlali ji vytvořit v nevelké vzdálenosti od cíle operace, neboť se měla stát výchozím bodem pro průzkumné cesty. Velký nákladní letoun měl přiletět s dvoudenním zpožděním. Dle Bigglesova odhadu by měly ty dva dny stačit k přípravě tábora a seznámení se s nejbližším okolím.

Biggles za pomoci kapitána Maynea neměl s vyhledáním vhodného místa k přistání větší potíže. Víc práce oběma dalo ukrýt letadlo před zraky případných návštěvníků. Podle Mayneových přibližných výpočtů se nacházeli asi třicet mil od místa, kde byli drženi unesení vědci. Blíže si už Biggles přistát netroufl. Větší stroj měl odstartovat v noci, aby jeho let měl co nejméně diváků v hustěji zalidněných oblastech na začátku letové trasy. Algy, jenž letoun pilotoval, se měl držet kurzu stanoveného Bigglosem a měl zde přistát za úsvitu.

Zatím šlo všechno přesně podle plánu.

Dobře ukrytá Birada seděla jako ptáček v hnízdě a přípravy k přijetí druhého letadla skončily. Mezi stromy byly napnuty maskovací sítě, které Biggles s Maynem zakryli ještě vrstvou rákosu, aby základnu utajili před případným leteckým pozorovatelem. Oba bílí vetřelci se střídali při hlídkování, ale zatím nezaznamenali nic, co by nasvědčovalo tomu, že by jejich přílet někdo zpozoroval. Nevšimli si žádného pohybu, ale vzhledem k informacím o vylidnění kraje získaným od domorodého posla to nebylo nic překvapivého.

Biggles přemohl svou nechuť a dal na Mayneovu radu. Svolil k použití převleků. Musel uznat, že pokud by

byli na svých pěších průzkumných cestách zpozorováni v evropských šatech, působili by v těchto místech velmi podezřele. Budou-li se vydávat za Korejce, nevzbudí jejich šaty pozornost, pokud si jich vůbec někdo všimne. I když byl kraj opuštěn domorodci, které vyhnali lovci otroků, stále platil Mayneho úsudek, že nebezpečí trvá, neboť je tu mohli objevit samotní otrokáři. Pokud by v kraji zpozorovali sebemenší příznaky, že se tu potulují Evropané, určitě by pojali podezření, a pak by se mohlo stát cokoliv.

Biggles tedy Mayneovým vývodům podlehl, a proto všichni muži z výpravy podstoupili před odletem koupel v roztoku, který Mayne osobně připravil. Koupel zabarvila jejich pleť do žluta a tohle maskování ještě doplnili krátkým zástřihem vlasů. Když Bertie zjistil, že nově získanou barvu kůže nedokáže žádným omýváním odstranit, ostře a nahlas se ohražoval. Mayne však zcela logicky namítl, že zbarvení, které by spláchla první vodní sprška, by nebylo k ničemu. Tvrdil, že barva zmizí za nějaký čas sama, a s tím se Bertie musel spokojit. Ginger ho pobaveně popichoval, že Bertiemu žlutá jednak velice sluší a připomněl mu, že je patrně jediným anglickým šlechticem, který má modrou krev a nažloutlou kůži.

Mayne všem také opatřil prosté korejské šaty, které tvořily součást klamného manévru. Radil jim dokonce, aby se hleděli brzy zmazat, neboť špína, která na šatech ulpí, jejich maskování ještě zdokonalí. Dalšího nechtěného „maskování“ se dostalo Bigglesovi, který vypadal jako po spalničkách. Stačila první noci strávená na ostrově a nepomohla ani síť proti moskytům. Bažinatá krajina byla pro podobnou hmyzí havěť pravou líhní.

Jako obvykle bylo nutné věnovat pečlivou pozornost výběru a přípravě vybavení výpravy. Větší část výstroje byla naložena do velkého letounu. K přepravě mezi ostrůvkem a pevninou potřebovali člun a protože přepravní prostor hydroplánu nebyl dosti veliký, vybrali si gumový nafukovací člun. K veškeré přípravě jídla jim musel stačit lihový vaříč, neboť kouř z otevřeného ohně by jistě upoutal cizí pozornost. Stejný výsledek by přineslo také užívání střelných zbraní, a tak přestože byla výprava ozbrojena, nemohli její členové střílet zvěř, pokud by nešlo o krajní nouzi. Proto si dovezli potřebné potraviny v konzervách. Obě letadla byla též vybavena rádiem, ale i to hodlali použít pouze v naléhavých případech, protože, jak tvrdil Biggles, bylo velmi pravděpodobné, že rádio má také nepřítel.

Snad nejdůležitější součástí vybavení, které sem dopravil malý letoun, byly fotoaparáty. Ty měly zaznamenat podezřelé objekty při průzkumných letech a jejich podrobné prostudování na základně. K tomu museli mít zachránci k dispozici také přístroje k vyvolání obrázků. Biggles byl přesvědčen, že toto vybavení bude nezbytné, neboť nepřátelský tábor bude jistě velmi pečlivě ukryt před možným leteckým pozorovatelem.

Zbytek „zavazadel“ tvořilo vybavení, které Biggles vzhledem ke svým dlouholetým zkušenostem s podobnými výpravami považoval za nezbytné. Tentokrát se nemuseli ve výběru příliš omezovat, neboť vše nepotřebné mohli před zpáteční cestou prostě vyhodit. Biggles předpokládal, že nákladní letoun bude při návratu přetížen, pokud budou mít úspěch a poletí s nimi osvobození muži. Avšak vzhledem k úkolu, který je

čekal, nesměli opomenout takové věci, jako jsou silné nůžky na drát či pilníky.

O nebezpečí akce mluvili její účastníci jen velice málo. Byli ostatně na nebezpečí dávno zvyklí. Všem bylo jasné, že již pouhý přelet rozsáhlého území bez jakýchkoli přistávacích zařízení, bez možnosti oprav a doplnění zásob je dosti velkým hazardem. Přes všechny předpoklady o liduprázdnoti krajiny věděl Biggles dobře, že zde hrozí vážné nebezpečí a jejich letadlo někdo zpozoruje. Museli být připraveni na to, že v tom případě se zpráva o jejich přítomnosti dostane i k nepříteli, od kterého nemohli očekávat nic dobrého. Ke zmenšení tohoto nebezpečí mohli podniknout jenom to, že upraví vzhled strojů tak, aby byly považovány za čínská letadla, která se odchýlila z kurzu. Větší nebezpečí hrozilo v tomto směru malému letounu, který čekalo několik průzkumných letů nad krajem. Kolik těchto riskantních letů bude, záleželo jen na okolnostech a štěstí. Biggies se tajně utěšoval nadějí, že pro zjištění cíle by mohl postačit let jediný, pokud jim bude jenom trochu přát štěstí. Jistot měli pramálo. Snad jedině tu, že pokud sami zpozorují nepřitele, bylo velmi pravděpodobné, že současně on zpozoruje i jejich stroj. Tomu se nemohli vyhnout a Biggies na to byl připraven. Věděl, že zájmu nepřátel dokáží uniknout jen jednou – určitě ne dvakrát. Bylo možné, i když ne pravděpodobné, že nepřátelský tábor bude vzhledem ke svému účelu vybaven protiletdeckými kulomety. V tom případě by se Birada dostala pod palbu, jakmile bude objevena, a hrozilo vážné nebezpečí, že bude vyřazena z činnosti. Proto bylo letadlo vybaveno padáky.

Vše bylo ale teprve na začátku. I když se zachráncům podaří objevit nepřátelské stanoviště, stojí před nimi další obtížné úkoly, neboť bude potřeba proniknout do tábora a zpět, společně s muži, které musí zachránit. Plán na tuto část akce nebyl vůbec vypracován, protože Biggies dobře věděl, že by šlo vzhledem k neznalosti překážek, které je na místě čekají, jen o ztrátu času. Bylo pouze jasné, že bude zapotřebí každé zdravé ruky, neboť kromě záchranného oddílu musel někdo zůstat na stráži v táboře, a jednoho muže bylo třeba vyčlenit pro obsluhu člunu zajišťujícího spojení mezi ostrovem a břehem jezera.

To vše byly obtíže a nebezpečí, kterých si byli všichni účastníci akce vědomi. Že se objeví další, nečekané překážky, bylo všem rovněž jasné. S nimi se budou muset vyrovnat, až před nimi vyvstanou. Již tohoto pozdního odpoledne Biggies během rozhovoru s Maynem vytušil jednu z nich. Mayne, který vzpomínal na svoji loveckou výpravu, hovořil o jednom ze způsobů, kterými domorodci usmrcovali divokou zvěř. Používali přitom pasti, které nastražili na stezkách v džungli. Byly to hluboké, pečlivě zakryté jámy, z jejichž dna čněly špičaté kůly, na které se zvíře nabodlo vlastní vahou. Bylo nabíledni, že domorodci, kteří kraj kvapně opustili, zde takové pasti zanechali, a proto bylo nutné dbát při cestách džunglí nejvyšší opatrnosti. Biggles měl tedy při posezení u stanu nad skromnou večeří sestávající z hrnku čaje a sušenek skutečně o čem přemýšlet. Jeho hlavní starostí bylo nyní bezpečné přistání velkého letounu, protože již to samo představovalo obtíže, z nichž na prvním místě byla nutnost dát Algymu zprávu o přesné poloze základny. Biggles věděl, že ať použije jakýkoli

způsob, nevyhne se možnosti, že jeho signál zpozoruje nebo zaslechne i někdo nepovolaný. Po krátké poradě se rozhodl použít rádio. Domníval se, že pro tento účel postačí signál ve formě jednoduchého nepřerušovaného tónu. Jisté bylo, že pokud bude nepřítel naslouchat, zaznamená signál také. Biggles však věřil, že než se zapojí nepřátelská aparatura pro zjištění polohy vysílačky, podaří se mu navést Ranger na přistání. Signál musel být ovšem slabý, aby vzbuzoval dojem, že přichází z velké vzdálenosti. Nezbylo, než se spoléhat na šťastnou náhodu.

Účastníci čajového dýchánku během jídla mnoho nemluvili. Potom Mayne ukázal přes potemnělou hladinu jezera ke břehu a prohlásil: „Pokud se nemýlím, tak *fang tzu* Kossuri, kde jsem pobýval se svým kozáckým přítelem, leží tímhle směrem.“

„*Fang tzu*?“

„To znamená v řeči domorodců vesnice.“

Biggles přikývl, a plácl se přes levou ruku, na které právě večeřelo několik moskytů. „Nevím, jak vy, ale já se jdu schovat pod síť dřív, než ti malí dáblové ze mne vysají to, co ve mne po včerejší noci ještě zbylo,“ řekl pak. „Budeme muset brzy vstávat. Chci být připraven dřív, než se Ranger dostane na doslech k nám. Zdá se, že nebesa nám dopřejí jasné počasí.“

Mayne souhlasil.

„Když nám taklile budou přát i nadále, mohli bychom být zítra touto dobou chytřejší,“ uzavřel Biggles večerní rozmluvu, a zalezl do stanu.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NEBEZPEČÍ A KATASTROFA

Biggles byl vzhůru ještě před úsvitem, a s hrůzou zjistil, že krajina je přikryta hustou neprůhlednou mlhou, která snižuje viditelnost na pár metrů. Velice se ochladilo, a Biggles proto neztrácel čas a rychle postavil hrnec na vařič. Pak zkontroloval rádio a vzbudil Maynea, který dosud spal. Zeptal se ho, jak asi dlouho může trvat, než se mlha zvedne, protože předpokládal, že s ní Mayne má nějakou zkušenost ze své první návštěvy kraje.

„Nečekal bych v tuhle roční dobu něco podobného,“ řekl kysele. „Jedno je úplně jisté. V takové bílé mlze nedokáže přistát žádné letadlo, ani kdyby pilot dosedal na domovské letiště.“

„Šťěstí nás opouští,“ odpověděl Mayne, který se spěšně oblékal. „Už jsem se s tím setkal, ale ne příliš často. Upřímně řečeno jsem si kolikrát přál, aby spadla mlha, protože nutí pernatou zvěř létat při zemi, a já jsem tak měl lepší příležitost k lovu. Tu mlhu způsobuje příliv studeného vzduchu od severu.“

„Mě nezajímá, co ji způsobuje, ale jak dlouho vydrží! Nic jiného nechci vědět,“ naléhal Biggles.

„Dlouho ne. Zmizí, jakmile slunce prohřeje okolí,“ zněla nepřítli uspokojivá odpověď.

„Jenže než k tomu dojde, Ranger bude muset zůstat ve vzduchu a spotřebovávat benzín,“ zamumlal Biggles. „A měl by tu být každou chvíli. Počkat! Co to bylo?“

Z velké dálky se blížil hukot připomínající se hurikán. Každým okamžikem sílil.

„Husy,“ odpověděl nevzrušeně Mayne. „Husy nebo labutě – anebo obojí.“ Dříve, než domluvil, začalo nad

nimi s hrozným hlukem přelétat ptačí hejno. Jejich počet se nedal ani přibližně odhadnout, protože svist křídel nad hlavami obou mužů trval několik dlouhých minut.

Biggles si zapálil cigaretu. „Jestli se Ranger dostane do takového hejna, bude dole raz dva – ale po kouskách,“ poznamenal pochmurně.

Nad nimi se přehnalo další husí hejno, jehož vůdce ostře kejhal. Za ním se hnala hejna dalších ptáků.

„S něčím podobným jsem tedy nepočítal,“ poznamenal Biggles.

„Říkal jsem vám, že je tu spousta pernaté zvěře,“ připomněl Mayne.

„Já vím, ale nedokázal jsem si představit takovéhle množství.“

„Létají jen časně ráno a pozdě večer.“

„To je od nich moc pěkné,“ zavrčel Biggles mrzutě. „Zatím to vypadá, že svoje letecké radovánky budeme muset omezit podle letového řádu místních králů vzduchu. Letadlo by při setkání s tak obřím hejnem té zatracené drůbeže dopadlo stejně, jako kdyby naletělo do zdi.“

Po necelé čtvrt hodině však ruch ve vzduchu pomalu ustával, a k Bigglesově velké úlevě se začala protrhávat mlha. Viditelnost se pomalu zlepšovala, a oba muži právě končili se snídání, když z dálky zaslechli zvuk, na který toužebně čekali – hukot motorů letadla. Nade vší pochybnost se blížil Ranger. Biggles přiskočil k rádiu v Biradě a odvysílal signál. Brzy bylo zřejmé, že byl přijat, protože se velký stroj přiblížil, ačkoli mlha byla dosud tak hustá, že letoun nebylo možno spatřit.

Naštěstí nemusel Ranger dlouho čekat ve vzduchu na možnost přistát, i když pro Bigglese, který věděl, co

všechno závisí na úspěšném přistání letadla, byla každá vteřina nesmírně dlouhá. Pak mlhou pronikly první mdlé paprsky slunečního svitu a ukázal se kousek světle modré oblohy. Jako zázrakem byl během několika okamžiků vzduch nad jezerem až na několik rychle mizejících mraků čistý. Hluk leteckých motorů zeslábl a Ranger se objevil jako obrovské šedivé strašidlo snášející se k poklidné jezerní hladině. Biggles vběhl do vody, protože nikde v okolí ostrova nebyla velká hloubka, a zamával mčnickem. Když klesající stroj zamířil k jejich stanovišti, vrátil se na břeh, aby vyčkal jeho přiletu.

„Nakonec to nedopadlo tak špatně,“ vyjádřil krátce svoji úlevu poté, co Ranger bezpečně přistál a začal klouzat po hladině k ostrůvku. Ukazoval Algymu směr k úvazišti, které již bylo pro stroj připraveno.

Uplynula minuta a velký hydroplán již mířil do svého rákosem krytého kotviště. Motory zmlkly úplně, a na břeh vystoupili Algy, Ginger a Bertie ve svých orientálních „kimonech“, jak převleky nepříliš přesně nazval Bertie.

„Musíme teď co nejrychleji zakrýt křídla rákosem,“ přikázal Biggles. „Nařezal jsem ho dost.“

„Co takhle nejdřív něco malého na uvítanou, starý brachu?“ zaprotestoval Bertie s káravým pohledem upřeným na Bigglese přes sklo monoklu. „Vstávali jsme nekřesťansky brzy, a cestovali na lačno, pokud chápeš, co tím chci říci?“

„Na jídlo ti zbyde celý den,“ řekl Biggles. „Nevypadáš na smrt hladem. A bylo by dobré, kdybys odložil svojí optiku. Tvůj monokl neladí s pytly od mouky, do kterých jsme navlečeni.“

„Jemine, ale já jsem bez monoklu ztracen – úplně ztracen,“ namítl Bertie.

„Daleko pravděpodobnější je, že budeš ztracen, pokud tě někdo uvidí s ním,“ zněla nesmlouvavá odpověď „Tak do práce!“

Ranger byl brzy ukryt pod vrstvou rákosu tak dokonale, že jej bylo možné rozpoznat jen při pohledu zcela zblízka.

Když pak snídali, oznámil Algy Bigglesovi, že žádné novinky neveze. Všechno šlo hladce, ačkoliv mlha, která spadla velice rychle, je dost vyděsila. „Jak to vypadá tady?“ otázal se.

„Zatím jde všechno dobře,“ odpověděl Biggles. „Nikoho jsme neviděli, a pokud víme, nikdo neviděl nás. Zdá se, že máme celý kraj pro sebe, ale abychom neohrozili naše posláním, budeme se všichni držet pod stromy, pokud nebude zrovna třeba něco provést na letadle. Pamatujte si, že za jasného počasí je na ostrov vidět odkudkoli ze břehu jezera. Krajina se zdá být docela mrtvá, takže každý podezřelý pohyb může upoutat pozornost domorodců, kteří se tu mohou náhodně potulovat na lovu. Pokud by nás někdo zpozoroval, je s touhle schovávačkou konec, a bude ukrutná práce přesouvat se nepozorovaně na jinou. Jak dlouho tu zůstaneme záleží samozřejmě na tom, jak rychle dosáhneme cíle, ale čím dřív začneme pracovat, tím dřív se dostaneme pryč. Protože se o ostrov dělíme s výbojným gangem moskytů, nikdo z vás asi nezůstane dlouho v klidu. Hned jak zapadne slunce, pochopíte, o čem mluvím. Chci proto, abychom skončili s prací za světla.“

„Takže s chutí do toho,“ prohlásil Algy. „Jak bude ta práce vypadat? Máš to vymyšleno?“

„Více méně,“ odvětil Biggles. „Naším hlavním úkolem je najít nepřátelský tábor, pokud v okolí nějaký existuje. Pokud se o tom nepřesvědčíme a nezjistíme jeho přesnou polohu, nemůžeme se dát do ničeho jiného. Nepřipadá přitom v úvahu motat se po téhle divočině pěšky. Pokud leží tábor někde v blízkém okolí, měl by ho odhalit jediný průzkumný let. Není důvod, proč bychom nemohli odstartovat dnes – tedy ihned! Poletím já s Gingerem. Ostatní zůstanou tady, zametou, utrou prach a budou sledovat, zda se na břehu nezjeví něco podezřelého. Pro případ, že by se nám průzkum nevydařil tak, jak si představuji, bude lepší, když o něm budete mít přesnější představu. Předpokládaná poloha doupěte únosců je asi třicet mil na východ od nás. Až odstartuji, poletím daleko k severu, a pak se oklikou přiblížím k cíli zezadu. Hodlám přelétat podezřelá místa ve zpátečním kurzu k základně. Poletím klidně a protože je dobrá viditelnost, Ginger může snímkovat krajinu. Ty obrázky si prostudujeme tady. Protože nemáme mapu, fotografie nám mohou být užitečné, až dojde na pěší část akce. Při fotografování budu bloudit vzduchem jako ztracenec, takže se sem mohu vrátit z kteréhokoliv směru.“

„A co pak?“ otázal se Bertie.

Biggles se slabě usmál. „Až najdeme nepřátelský tábor, zbývá už jen hrst maličkostí – dojít tam, vyzvednout naše muže, vrátit se s nimi sem a odletět domů. Mám bohužel pocit, že to nebude tak jednoduché. Další činnost budeme plánovat, až budeme vědět, s čím musíme počítat. Je pochopitelné, že náš cíl může být velmi dobře ukrytý, a nemusí být vůbec snadné ho najít.

Nejdřív ale zkusíme jednodušší variantu. To by snad pro začátek stačilo. Můžeme vyrazit, Gingere. Pokud jsi tedy připraven.“

„Co se bude dít, když tě ve vzduchu potká něco neočekávaného?“ zajímal se Algy. „Mám na mysli nouzové přistání v divočině nebo podobnou zábavu. Co chceš, abych pak udělal?“

Biggles pokrčil rameny. „S Gingerem bychom se měli dostat zpět bez podstatných problémů. Kdyby něco, tak máme kompas, a s hrstí sušenek v kapsách den nebo dva venku vydržíme. Pokud půjde všechno lila dce, budeme zpátky za pár hodin. Kdybychom se však nevrátili včas, budeš vědět, že se s námi něco stalo. Ale nemusíš se hned plašit. Dej si na čas, než začneš cokoli podnikat. Dej nám den nebo dva. V žádném případě nestartuj s druhým letadlem, pokud nepoletíte domů. Kdybychom o něj přišli, nedostaneme se odsud vůbec. V případě, že bychom se náhodou opravdu nevrátili, budeš si muset něco vymyslet sám.“

Algy přikývl. „Bezvadné vyhlídky.“

Biggles následován Gingerem sešel na kraj jezera a prohlížel si protější břeh a krajinu za ním, aby zjistil, jestli nespátí nějaké známky života. Nic však nezpозoroval, a proto mohla být Birada zbavena maskování, a posádka zaujala svá místa.

Když na svém sedadle objevil Ginger padák, zeptal se: „Myslíš, že tuhle věc budeme vážně potřebovat?“

„Když to tu už leží, mohli bychom si to natáhnout,“ odpověděl nedbale Biggles. „Žádnou zátěž pro nás nepředstavují, a mohly by se nám hodit. Člověk nikdy neví. A ještě něco – nefotografuj dřív, než ti řeknu. Chci se nejdřív dostat nad konec jezera. Než začneš

fotografovat normálně, použij přístroj k šikmému, bočnímu snímkování, kdyby ti něco připadalo podezřelé.“

„Okay.“

Motor naskočil a Birada se během několika minut vydala plnit úkol, pro který si ji vybrali.

Když se dostali do vzduchu, mohl Ginger za jasného ranního světla pozorovat podivuhodnou krajinu, která se míhala pod ním, a byla možná z poloviny pokryta vodními plochami. Neprotkávaly ji žádné cesty, a po lidské činnosti v ní nebylo ani stopy. Po obou stranách letové trasy se zdánlivě do nekonečna rozkládala jezera všech tvarů a velikostí, mnohde spojená říčkami, které se vinuly rozsáhlými pláněmi porostlými rákosím. Skutečný les byl k vidění jen na výše položených místech, a nezabíral nikdy území větší než několik čtverečních mil. Temnější skvrny, které z výšky tyto ostrůvky džungle na řídkých pahorcích připomínaly, vypadaly jako mohutní předpotopní ještěři plující ve smaragdovém moři širokých plání s vysokou trávou a rákosím, vlnícím se v poryvech větru. V dáli letci spatřili jakési neznámé pohoří. Z úpatí jeho předhůří, rozeklaného tajemnými roklinami, vyrůstal ten masiv z travnatých plání, nad kterými letadlo právě letělo.

Biggles přesně podle původního plánu zamířil nejprve na sever, a udržoval kurz po nějakých dvacet minut, než se obrátil nejprve k východu, a nakonec k jihu. Ta široká oklika měla letoun navést nad předpokládanou polohu nepřátelského tábora, který měl podle neumělé mapky zakreslené na hlavě orochoňského posla ležet na konci zálivu vybíhajícího z obrovského jezera neobvyklého tvaru. To jezero – alespoň Ginger se

domníval, že jej již vidí – se prostíralo téměř po celém východním obzoru. Po chvíli letu pak spatřili, že se obrovská vodní plocha nachází v rozlehlém údolí obehnaném ze všech stran horami, které byly vzdáleností zmenšeny tak, že připomínaly dětskou stavebnici. Ginger však již tušil, že budou dostatečně vysoké, aby představovaly nepřekročitelnou překážku pro každý dopravní prostředek s výjimkou letadla.

Také Biggles považoval vzdálené jezero za cíl a za nejlepší orientační bod, protože zamířil ve výšce dvou tisíc stop k jeho západnímu konci. Tam z něj vybíhalo právě takové dlouhé a úzké rameno, jaké bylo znázorněno na mapce. Nakonec změnil kurz stroje tak, aby se dostali přímo nad toto rameno, a současně se ozval v interkomu jeho hlas: „Měj oči na stopkách a buď připraven začít s fotografováním,“ řekl úsečně. „Tohle bude ono – alespoň si to myslím.“

Ginger upíral oči k zemi a hledal jakoukoliv stopu přítomnosti lidí. Dobře věděl, co má hledat. Nepátral samozřejmě po silnicích nebo podezřelých budovách, a ani by je nenašel. Věděl však, že v místech, kudy pravidelně procházejí lidé, vznikají sotva znatelné stezky, které – i když nejsou vidět ze země – jsou velmi dobře rozeznatelné při pohledu shora. Také by mohl objevit sloup kouře z ohně, na kterém si někdo připravuje jídlo, prádlo sušící se na stromech, nebo skládku odpadků. A jestliže se v místech, kde se rozkládal tábor, kácely stromy, musela tam zanechat stopy i tato činnost. Nic z toho však Ginger neviděl. Jediné, co mohl pozorovat, byla klidná hladina jezera, do níž občas vybíhaly pruhy a plochy všudypřítomného rákosu nebo džungle.

Stroj pokračoval v letu a neuhýbal doleva ani vpravo. Místo, k němuž mířil, se blížilo. Ginger se vykláněl přes okraj kokpitu, ale pomalu nabýval přesvědčení, že míří nesprávným směrem, neboť nikde se nic nehýbalo. A potom zahlédl tmavý bod, který se o kousek posunul a jakoby strnul na místě. Mohl to být medvěd nebo jiné zvíře. Kdyby Ginger neměl důvod věnovat mu pozornost, asi by se tam podruhé nepodíval. Protože však měl důvodů víc než dost, podíval se ještě pozorněji, a když spatřil na tmavém pozadí oné skvrnky bílou plošku, pochopil, že se dívá do obličeje člověka, který vzhlíží k nim. Vzápětí tmavá skvrna zmizela a tím se jen posílilo Gingerovo podezření. Zvědavost a hloupost jediného muže tak prozradila důvtipně zamaskované tábořiště.

„Tam dole někdo je,“ řekl Ginger do interkomu.

„Viděl jsem ho,“ odpověděl Biggles. „Dej se do práce.“

Ginger se chopil fotoaparátů a fotografoval jeden snímek za druhým, jak letoun bez naklánění přelétal nad podezřelým místem. Mezi vertikálně prováděnými snímky občas stiskl spoušť aparátu pro běžné snímkování, aby měl místo, kde zahlédl pohyb člověka, zachyceno z více úhlů.

Stroj pokračoval v letu, a cíl Gingerova snažení postupně mizel v dáli.

„Co všechno jsi viděl?“ ozval se Biggles.

„Jen jediného člověka.“

„Takže zákopu sis nevšiml?“

„Zákopu? Ne.“

„Mezi dvěma úseky džungle jsem viděl tmavou rovnou čáru s ostře ohraničenými okraji. Podle mne to

byl zákop. Neumím si představit, co jiného by to mohlo být. V přírodě se vyskytují přímky jen vzácně, takže něco tam být musí. Budeš to mít na snímcích, prohlédneme si to v táboře. Míříme k domovu.“

Birada pokračovala v letu. Ginger spokojeně zaznamenal, že se nesetkávají s žádným odporem. Přesto však se raději vztyčil, aby se mohl lépe podívat dozadu přes směrové kormidlo pro případ, že by bylo ještě něco k vidění. Pokud by nebyla jeho pozornost plně soustředěna k zemi, viděl by víc. Potom však přece jen koutkem oka zahlédl pohyb. Něco ho donutilo vzhlednout. Asi míli od nich se proti nekonečné modři oblohy jasně rýsoval temný bod. Ginger zamrkal a podíval se znovu, protože jej napadlo, zda nevidí orla nebo velkého jestřába. Nebyl to jestřáb. Obrys byl nezaměnitelný. Za nimi letělo letadlo – jednoplošník, který se ve značné výšce stácel směrem k nim.

„Pozor, Bigglesii!“ varoval pilota ostře. „Za námi je jeden z těch banditů.“

„Jakým směrem letí?“

„Sleduje náš kurz, a blíží se rychle.“

„Rozeznáš typ?“

„Ne. Ale podle obrysů je to stíhačka. Černě natřená. Žádné označení nevidím.“

„Dobrá.“ Bigglesův hlas byl naprosto klidný.

Zlověstný pronásledovatel pokračoval v letu a rychle zkracoval vzdálenost, která dělila oba stroje.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Ginger nervózně.

„Budeme s ním mít potíže.“

Byl nervózní, protože viděl, že je pronásleduje moderní stíhačka, kdežto jejich stroj, který byl konstruován hlavně pro výcvikové lety, nenesl žádnou

výzbroj. Nemohli proto klást odpor a stejně tak neměli naději, že by se Birada mohla spasit rychlým únikem. Biggles si vybral právě tento typ letadla pro jeho nízkou letovou rychlost, pevnou konstrukci a schopností manévrovat při malé rychlosti. Vzhledem k podmínkám, v nichž měli operovat, dal těm vlastnostem letadla přednost před rychlostí a obratností ve vzdušném boji.

„To záleží pouze na něm,“ řekl Biggles. „Pokud nás chce jenom sledovat, zařídíme mu malý vyhlídkový let nad krajem. Pokud po nás půjde, budu muset jít dolů. Nepouštěj fotoaparáty a buď připraven na seskok.“

„Na co?“

„Na seskok. Musíme zachránit snímky. Jestli o ně přijdeme, možná už nikdy nedostaneme takovou šanci. O mě se nestarej. Jde jen o to dostat fotoaparáty zpátky na základnu.“ Zazněl kovově Bigglesův hlas.

„Okay,“ vzdychl Ginger.

Během krátké doby, kdy spolu letci hovořili, se vzdálenost mezi oběma stroji významně zkrátila. Černá stíhačka zvýšila rychlost a přibližovala se k ním se skloněným nosem z boku. Biggles začal nenápadně bočně snášet stroj mimo původní kurz dál od jezera nad travnatou step přerušovanou četnými shluky hustého mláží.

Konec se dostavil rychle, ale Biggles, který znal za léta svého působení v letectvu všechny úskoky, byl připraven, neboť pronásledovatele pozoroval ve zpětném zrcátku. Prudce změnil směr právě včas, aby se mu podařilo uhnout dávce vypálené z několika kulometů nepřátelského letounu. Čáry svítících střel vyznačující dávku určenou pro Biradu prolétly za kormidlem cvičného letadla. Biggles pokračoval v prudké klesavé

zatáčce, takže se mu podařilo uhnout další dávce, která šla nad ním, a nepřátelský stroj musel dokončit úplnou otáčku, aby mohl svůj útok zopakovat.

Na několik okamžiků se Birada v letu vyrovnala. V téže chvíli se v interkomu ozvalo Bigglesovo úsečné: „Skoč!“

Připravený Ginger neváhal. S přístroji pod levou paží se vrhl do prázdna.

Když se mu otevřel padák, zrzek vzhlédl. Oba soupeřící stroje letěly vysoko nad ním a dost od něj vzdáleny. Stíhačka se otáčela malým obloukem, aby mohla znovu zaměřit kulomety na cíl, který se otáčel a divoce kličkoval. Ginger si však všiml, že až dosud má Biggles svůj klesající stroj pod kontrolou.

Další pokračování vzdušného souboje mu uniklo, protože byl příliš zaměstnán vlastní situací, která nevypadala právě růžově. Naštěstí nevál příliš silný vítr, ale pohled dolů zrzka vyděsil. Hrozil mu pád do vysokých stromů. Zachránil ho jen náhodný poryv větru. Odfoukl ho tak, že o vlasek minul vrchol krajního stromu a snesl se do vysoké trávy. Okamžitě po dopadu vyskočil na nohy a rychle smotal nadouvající se hedvábný vrchlík do kulatého balíku, aby co nejrychleji unikl z dohledu možného pozorovatele. Stiskl fotoaparáty

pod jednou paží a balík pod druhou a vrhl se do lesa. Když tam uložil břemeno na bezpečně vyhlížejším místě, spěchal zpět na otevřené prostranství, aby zjistil,

jak jednostranný boj skončil. Během posledních vteřin nabitých horečným chvatem jenom podvědomě vnímal zvuk výstřelů, a proto ho zaskočil hrozný trhavý zvuk vybuchujícího letadla, který zaslechl, právě když vybíhal na planinu. V okamžiku, kdy doběhl na místo, odkud měl volný výhled na oblohu, spatřil nahoře jediný stroj – černou stíhačku!

Útok však – jak se zdálo – dosud neskončil. Ginger s dávivým pocitem u žaludku sledoval stíhačku, jak naklonila před a vrhla se k cíli někde dole na zemi, k nehybnému letadlu. Vzápětí se ozvala ještě jedna rachotící dávka, rozsévající smrt. Z místa, kde Ginger stál, viděl stoupat od země spirálovitý sloup černého mastného dýmu. Teprve pak, jako by pilota uspokojila až konečná zkáza bezbranného protivníka, se stíhačka obrátila. Možná náhodou spíše však záměrně zamířila k místu, kde stál Ginger, hrůzou jako by proměněný v kámen. Stál na otevřeném prostoru, kde byl již na první pohled viditelný. Když si uvědomil, jak nesmyslně se chová, blesklo mu okamžitě hlavou, co musí očekávat, a vrhl se zpět mezi stromy. Nezastavil se na kraji lesa, ale hnal se dál podrostem, až se rozplácl jak dlouhý tak široký za obrovitým dubem. Okamžik nato k němu mezi kmeny dolehl ohlušivý rachot, jehož síla zrzka vyděsila. Ze stromů odletovaly listy, větve i kůra, do povětří vystřikovala zemina. Když Ginger uslyšel řev stíhačky nízko nad sebou, instinktivně se přesunul tak, aby mezi ním a letadlem čněl kmen mohutného stromu, u jehož kořenů ležel. Pak se přehnal další prudký poryv dlouhé kulometné dávky.

Opakovalo se to čtyřikrát. Gingerovi bylo jasné, že jej pilot nemůže vidět, a kropí celý lesík olovem v naději,

že ztracenou kořist zasáhne. Nakonec se stíhač snad kvůli tomu, že mu došlo střelivo, nebo veden domněnkou, že udělal, co mohl, vzdálil. Když hluk leteckého motoru umkl v dálce, roztřesený a pobledlý Ginger vyskočil a jako smyslů zbavený uháněl k místu, kam dopadl letoun. Nebylo těžké se zorientovat, neboť vrak Birady hořel.

Stále ještě utíkal s vyschlým hrdlem a doširoka rozevřenýma očima, když odkudsi zblízka zazněl známý hlas: „Kam tak rychle, mladíku?“

Prudce se otočil a zalapal po dechu. Na padlém kmeni uviděl sedět Bigglese.

KAPITOLA PÁTÁ

NEZAPOMENUTELNÁ PODÍVANÁ

„Tak tě nakonec nedostal?“ vyjekl Ginger, vteřinu neschopný věřit vlastním očím.

„Vypadám snad jako mrtvola?“ ušklíbl se Biggles.

„Jak ses z té kraksny, u všech svatých, dostal?“

„Nejspíš mi pomohlo hlavně to, že ve stíhačce seděl chlapík, který neposbíral zrovna moc zkušeností.“

„Tys nevyskočil?“

„Sledoval jsem tebe, a pak už jsem byl moc nízko, abych stihl vyskočit. Ale kdybych to přece jen zkusil, stejně by mne dostal, než bych se snesl na zem. Raději jsem zůstal uvnitř. Nedokázal se do mne trefit pořádně, a to bylo hlavní. Kdybych zkusil přistát v trávě, určitě bych skončil v kotrmelcích, a proto jsem letadlo dorovnal a zamířil na les. Birada se vešla právě do mezery mezi dvěma stromy. Chudinka. O křídla samozřejmě přišla, ale ta také odnesla hlavní sílu nárazu. Sám jsem vyvázl s pár odřeninami, ale není to nic, čeho by se člověk musel bát.

Než se náš nový přítel v černém stroji dokázal obrátit, aby dorazil naše letadlo, ležel jsem už o čtyřicet yardů dál za nejtlustším stromem, jaký se tady dal najít.“

„Stejně jako já,“ zavrčel Ginger.

„Podařilo se ti zachránit fotoaparát?“

„Ano. Mám je tady v lesíku u padáku.“

„Fajn. Odkud ten stíhač přiletěl sis nevšiml?“

„Ne. Prostě tam najednou byl.“

„Takže – po letišti nebyla nikde ani stopa, ale letadlo muselo být po celou dobu někde blízko. Řekl bych, že má svoje hnízdečko pěkně schované někde mezi stromy. A nebude tam sám. Škoda Birady, ale posloužila svému účelu, takže není čeho litovat.“

Ginger se usadil vedle Bigglese, protože se mu teprve teď pořádně roztrásla kolena. „Zdá se, že nás čeká pěkná procházka,“ poznamenal. „Jak daleko myslíš, že budeme muset jít?“

„Nějakých dvanáct mil. Pokud nebudeme mít ještě další potíže, mohli bychom být doma před setměním.“

Ginger pohlédl na kouřící trosky Birady. „Zatracená práce,“ zavrčel. „Ale co se dá dělat. Alespoň už víme, že tu nepřátelský tábor je. Jinak by nepotřebovali leteckou ochranu.“

„Bohužel oni zase ví, že mají hosty,“ řekl Biggles.

„Věděli to, už když jsme letěli na průzkum.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Biggles. „Mohli nás považovat za zatoulané čínské letadlo, ale rozhodně nechtěli ponechat nic náhodě. A pokud si tohle mysleli, budou chtít jistotu.“

„Jak to myslíš?“

„Určitě se nespokojí s nadějí, že nás zlikvidovali. Není to pravděpodobné. Jakmile pilot přistane na

základně – a myslím, že už určitě přistál – pošlou sem průzkumnou hlídku, aby zjistila, jestli jsme mrtví, nebo aby nás přivedla, pokud jsme naživu. Když nenajdou těla, pochopí, že jsme jim unikli, a půjdou po nás dál. Určitě jim nebude po chuti myšlenka, že by čínský pilot mohl doma podat hlášení o sestřelení neznámým letounem v těchto místech. Vždyť by jim sem mohli poslat nějakou pátrací skupinu, a to je to poslední, oč stojí.“

„Jestli je to tak, nemyslíš, že bychom se měli co nejrychleji sebrat a zmizet?“ navrhl Ginger.

„Naopak, myslel jsem, že bychom se tu mohli ještě chvílku zdržet,“ odpověděl Biggles.

Ginger vytřeštil oči. „Děláš si legraci?“ Od něj se dá vždycky čekat něco zvláštního, napadlo jej.

Bigglesovi po tváři přelétl náznak úsměvu. „Ne. Nejdřív mě napadlo totéž co tebe – co nejrychleji ze ztratit. Pak jsem si ale pomyslel, že máme vynikající příležitost podívat se trochu blíže na lidi, s nimiž máme tu čest. Zatím přece nevíme ani to, jaké jsou národnosti. Původně jsem se domníval, že bys měl zkusit dostat se sám co nejdřív na základnu s přístroji, ale potom jsem změnil názor. Podle mne bude nejlepší zůstat pohromadě.“

Ginger nevypadal právě přesvědčeně. „Když tu zůstaneme, bude to hra s ohněm.“

„Málokdy se ti něco podaří, aniž by sis musel trochu pohrát s ohněm,“ namítl Biggles. „Jediný pohled na naše nepřátele nám mnohé napoví. Raymond by dal za takovou informaci kus života, i kdyby se nám nemělo podařit nic dalšího.“

„A myslíš, že někdo přijde?“

„Tím jsem si jist. Musí stejně prahnout po setkání s námi jako my toužíme spatřit jejich spanilé tváře. Myslím, že ti pánové už putují sem. Určitě jim bude nějakou chvíli trvat, než sem dorazí, ale stejně si myslím, že bychom mohli být do setmění doma.“

„Kam se schováme?“

„Co takhle pořádný strom? Nic originálnějšího, ale lepší nápad nemám.“

„Dobrá,“ souhlasil Ginger. „Pojďme si tedy najít vhodnou větev.“

„Na to máme spoustu času,“ odvětil Biggles. „Nejdřív ze všeho se podívám, co zbylo z letadla.“

Vstali a došli k místu, kde dohořívalo to, co bylo kdysi cvičným letadlem. Nezůstalo z něj nic než motor a kovové součásti trupu. Nic, co by mohlo nepříteli posloužit k získání informací.

Biggles pokrčil rameny. „Co se dá dělat. Při leteckých dnech se takové věci stávají,“ poznamenal. „Rád bych věděl, kde vyrobili stíhačku, která nás sundala.“

„Také jsi nepoznal typ?“

„Ne, a to jsem byl pěkně blízko – možná až moc. Připomíná mi jeden ruský stroj, ale přesně ten typ neznám.“ Odmlčel se. „Nic zvláštního na něm ale není. Docela běžná konstrukce a výsostné označení žádné – alespoň já nic neviděl.“

Otočili se a vydali se k místu, kde Ginger zanechal padák a fotopřístroje. Všechno posbírali a společnými silami dopravili náklad do té části lesa, kde objevili stromy vhodné pro jejich příští záměry. Mohli si vybrat hned z několika. Jediné, nač bylo třeba se při výběru stanoviště ohlížet, byla možnost výhledu na místo

dopadu Birady, protože Biggles tušil, že se tam soustředí největší zájem průzkumné skupiny, o které nepochyboval, že brzy dorazí.

Vybrali si rozložitý ořešák s mohutnými větvemi, a jediné, co nyní museli udělat, bylo zaujmout na nich vhodná a také pohodlná místa.

Ginger lezl první a vlekl s sebou dlouhý provaz spletený ze šňůr padáku. Protože padák již svému účelu posloužil, nestálo jim za to táhnout se s ním zpět na základnu. Pomocí dvou silných provazů pak vytáhl nahoru přístroje a upevnil je jimi ve vidlici silných větví. Biggles, stojící dosud na zemi, nelenil a nařezal z vrchlíku pruhy hedvábí, které měly posloužit k docela jinému účelu, než ke kterému byl původně padák určen. Připravoval si totiž polštářek pro pohodlnější posezení, než jaké nabízely holé větve. Ginger se usadil v rozsoše tří větví asi třicet stop nad zemí, odkud měl mezi listím dobrý výhled na spálený vrak stroje. Biggles zaujal podobné stanoviště asi dvacet stop od něj. Oba dva schroupali sušenku. Pak už nezbývalo, než čekat. Podle Gingerova odhadu nemohlo být více než chvíli po jedenácté.

Jak slunce stoupalo po obloze, stával se vzduch i ve stinném krytu listoví stále dusnějším. Dlouhou dobu oba letci neslyšeli nic jiného než zpěv ptáků a bzukot mračen hmyzu. Aby si nějak ukrátil dlouhou chvíli, bavil se Ginger, který ze svého vysokého stanoviště měl výhled až na břeh jezera, počítáním jednotlivých druhů ptactva, brodícího se v mělké vodě. Mrtvý klid narušil jen malý hnědý medvěd, který se na chvíli zastavil pod stromem a prohrabával se ve spadaném listí.

Trvalo téměř dvě hodiny, než došlo k narušení poklidné siesty ve větvích stromu. Pak ke Gingerovým uším dolehla zvláštní směs hlasů, která ho poněkud překvapila. Zvuk nepřicházel od tábora nepřátel, ale z úplně jiného směru. Potom se na mýtině, u které spadlo Bigglesovo letadlo, objevily dvě postavy oděné stejně jako on sám. Nejprve ho napadlo, že přišel Algy s Bertiem. Oba lidé nesli velké, očividně těžké batohy. Vzápětí Ginger pochopil. Byli to skuteční korejští kupci, v jejichž hovoru náhle zazněl velice vzrušený tón. Muži spatřili doutnající trosky letadla, k němuž je pravděpodobně přilákal slabý sloup dýmu, stoupající dosud z vraku. Oba kupci položili zavazadla na zem a o překot se začali dohadovat o něčem, čemu Ginger pochopitelně vůbec nerozuměl. Byli zřetelně svým objevem překvapeni a nebylo divu. Nezdálo se, že by některý z mužů byl ozbrojen střelnou zbraní, a oba Orientálci vyhlíželi na první pohled neškodně. Ginger si nedokázal představit, co ti lidé v kraji dělali, když odtud místní obyvatelé skutečně zmizli. Napadlo ho, že snad o jejich útěku nevědí, nebo že sem zabloudili. Nakonec se muži ke Gingerovu zděšení usadili na padlý kmen, na němž před chvílí odpočíval on sám s Bigglesem, a jako dvě malé děti na školním výletě se dali s chutí do jídla. Vše nasvědčovalo tomu, že si nejsou vědomi sebemenšího nebezpečí.

Ginger se podíval na Bigglese, ale ten mu posunkem naznačil, že pro příchozí nemohou nic udělat. Zrzek pochopil, že má pravdu. Vždyť ani on, ani Biggles by se s kupci nedohovořili a sami by se odhalili a jen by tím zhoršili vlastní situaci. Pokud ponechají oba pocestné v klidu, je možné, že brzy vyrazí dál. Alespoň v to Ginger

doufal. Mohl se jen domýšlet, co se s kupci stane, pokud je zde objeví nepřátelská pátrací skupina. Biggles byl o jejím příchodu k vraku letadla skálopevně přesvědčen.

Měl pravdu a nečekali dlouho. Události, které pak následovaly, proběhly mnohem, mnohem hůře, než si zrzek dokázal představit.

Příchod ozbrojenců ohlásilo chřestění a cinkot výbroje, které nesli. Blížící se zvuky způsobily, že oba Korejci s vyplašeným výrazem ve tvářích prudce vyskočili. Rozběhli se pryč, ale bylo pozdě. Mezi stromy se vřítela tryskem skupina jezdců tak divokého a

odpu

zujícího vzezření, až se Gingerovi rozšířily oči
úžasem. Obraz, který se mu naskytl, mu připomněl

kresby z jakési knihy o dávných barbarských válkách. Každý jezdec poháněl svého zpěněného koně cestou, kterou si sám vybral, o nějakém vojenském útvaru se nedalo mluvit. Podobné to bylo i s výzbrojí. Někteří muži třímali pušky, jiní ne, a jediné co měli všichni, byl mohutný zakřivený meč, pohupující se jim u sedel.

Jen jeden z jezdců připomínal svým vzezřením Evropana, ale i on vypadal v těsné košili s vysokým límcem, přes niž mu visely nábojové pásy, velice zvláště. Zbývající jezdci byli Asiaté s plochými obličejí a šikmýma očima. Většinou měli černé splývavé kníry, někteří i bradku. Ginger pátral v paměti, ale nedokázal ty muže přiřadit k jiné národnosti než k Mongolům či Tatarům. Ovšem ani v tom si nebyl jist, zdali je mezi nimi nějaký rozdíl. Když znovu zabloudil pohledem k vůdci tlupy, zatajil se mu dech, neboť si vzpomněl na informace, které jim před odletem sdělil Mayne. Podle orochonského posla měl být vůdcem lovců otroků obří Mongol se šikmýma očima. Protože bylo zrzkoví jasné, že v okolí se těžko vyskytují dva podobní muži, musel být neznámý pod nimi náčelníkem otrokářů. V podstatě odpovídal popisu, a Ginger mohl s jistotou tvrdit, že odpornějšího chlapa v životě neviděl. Muž, před jehož velikostí připomínal jeho zpěněný kůň poníka, byl přímo ověšen zbraněmi. Kromě nich držel v pravé ruce bič s několika prameny, na nichž byly v pravidelné vzdálenosti od sebe utaženy uzly.

Při pohledu na děsivou scénu pod sebou měl Ginger dojem, že se čas posunul o několik staletí nazpět. Zdálo se mu, že se dostal do období, kdy se krajem proháněl v čele svých hord Čingischán, který kolem sebe šířil hrůzu

a potoky krve. Zrzek neměl ani zdání, že takoví lidé mohou ještě existovat.

Neměl však čas, zabývat se takovými úvahami. Jakmile veliký Mongol spatřil dva Korejce, s vítězným výkřikem vrazil své krví zbrocené ostruhy nešťastnému koni do slabin a zamával bičem. Zauzlované prameny karabáče se omotaly kolem nohou prvního prchajícího kupce, který se s výkřikem děsu a bolesti natáhl jak dlouhý tak široký na zem. O pár vteřin později potkal stejný osud i jeho kolegu. Vítězi to však nestačilo. Dojel k ležícím a jal se ječící Korejce bičovat. Oběti se snažily uhýbat, jinou možnost obrany neměly. Během toho středověkého divadla pro tři herce seskočili ostatní bandité z koní a vytvořili kolem svého vůdce a dvou nešťastníků kruh. Herci dostali diváky a rozlehl se divoký smích, jako by ti muži v životě nezažili větší legraci. Jedině Evropan se choval, jako by se jej celá záležitost vůbec netýkala. Seskočil z koně a přikročil k místu havárie, aby si prohlédl zbytky vraku.

Gingerovi, který seděl ve větvích strnulý hrůzou z podívané, která se odehrávala před jeho očima, připadalo všechno, co viděl, naprosto neuvěřitelné. Pokud by se člověk mstil tak barbarským způsobem nenáviděnému nepříteli, bylo by to odpudivé a strašné. Když však vůdce té strašlivé hordy trestal dva bezbranné chudáky, kteří mu nijak neublížili, bylo to zrzkovi zcela nepochopitelné. Připadalo mu, že ten zdivočelý tvor pod ním nemá nic společného s člověkem, s druhem Homo sapiens. Ginger po paměti nahnátl pažbu pistole, kterou hodlal v případě nutnosti použít bez sebemenších výčitek svědomí. Za žádnou cenu nepadne těm dáblům do rukou živý. První, kdo půjde do věčných lovišť se mnou, pomyslel si

chmurně, bude ten zrudný surovec. Pohlédl na Bigglese. Jeho tvář však byla bez jakéhokoliv výrazu a neprozrazovala nic z toho, co si velitel myslí. Gingera uvádělo v úžas také to, že běloch, zjevně Evropan, neudělal nic, aby zabránil bestiálnímu řádění. Jak se však zdálo, nezajímalo toho muže nic než průzkum vraku a potom obsah láhve, kterou vytáhl z kapsy.

Divoké bičování ustalo teprve tehdy, když oba Korejci ztratili vědomí nebo ranám podlehli. Ginger to nepoznal. Potom muži chvíli prohledávali lesík, přičemž vydatně popíjeli z černých čutor, které měli u sebe snad všichni. Bezvhládná těla kupců byla poté hozena přes hřbety dvou volných koní jako pytle. Ruce a nohy jim tyrani svázali provazem, aby nespadli, připoutali k nim jejich batohy a celá horda vyrazila z lesíka stejně ostrým tryskem jakým sem přijela.

Ginger se nepohnul dříve, než utichl dusot koňských kopyt a řinčení výbroje. Cítil nevolnost od žaludku. Protáhl si ztuhlý údy, pohlédl na Bigglese a řekl: „Chtěl jsi vidět lidí, s nimiž máme tu čest. Ted, když jsi je viděl, doufám, že tobě se líbili stejně jako mně. Byl bych raději, kdybych je nikdy nespátl. Ta podívaná mě bude pronásledovat po zbytek života.“ Zavrtěl hlavou. „Pořád to nemůžu pochopit.“

„Alespoň víme, na co se máme připravit, pokud se jim dostaneme do drápů,“ odpověděl tiše Biggles, který se chystal slézt. „Mayne měl pravdu, když tvrdil, jak necivilizovaná je tahle zem. Vůbec se nedivím, že se místní lidé vypařili. Ale řeknu ti jedno,“ pokračoval tvrdě. „Ten kolohnát, ten převtělený Attila, na svoje způsoby těžce doplatí. Nikdo se nesmí takhle chovat a

nekonečně dlouho unikat. Jednou skončí tak jak si zaslouží a doufám, že budu u toho. Pojd'me.“

„Ani se moc nesnažili nás najít,“ řekl Ginger, když slézali ze stromu.

„To mě taky napadlo,“ odpověděl Biggles. „Nedokáží si to vysvětlit ničím jiným než tím, že ty dva ubožáky považovali za posádku letadla. Víím, že to nezní příliš rozumně, ale ty stvůry nejsou normální lidé s myslícím mozkiem. Jsou to polozvířata, a jejich duševní úroveň tomu odpovídá. Je ovšem pravda, že pilot, který tě viděl vyskakovat, hlásil, že padákem seskočil Korejec. Sotva ho napadlo hlásit, že to byl někdo převlečený za Korejce! Zvědavost těch nešťastných kupců a naprostý nezájem šéfa hordy vyslechnout si je, znamenala pro nás záchranu.“

„Kdyby je vyslechl, stejně by jim nevěřil,“ řekl Ginger.

„Ano. Ti dva bičování přežili a podle mého názoru je očekává výslech a pak život v otroctví. Pokud my selžeme, dopadneme stejně. To bychom měli mít stále na paměti.“

„Řekl bych, že se na to zapomenout dost dobře nedá,“ odvětil Ginger.

„Myslím, že není třeba vláčet tohle všechno s sebou,“ prohlásil Biggles s očima upřenýma na fotoaparáty. „Je to sice škoda, ale v téhle situaci se musíme se ztrátami smířit.“

Ginger přikývl. „Pokud se dostaneme do potíží, budou nám jenom překážet.“

„A když narazíme na některého z těch hrdlořezů, bude mu hned jasné, co tu děláme,“ dodal Biggles. „Ostatně – bez Birady nám aparáty stejně nejsou k

ničemu. Potřebujeme jedině filmy. Vyndám je a přístroje tu někde schovám.“

Za pár minut byl s prací hotov. Filmy uložil do kapsy košile. „Myslím, že je to všechno,“ řekl a rozhlédl se kolem.

„Doufám, že víš, kudy vede cesta domů,“ poznamenal Ginger.

„Mám u sebe kompas, ale nemyslím, že ho budeme potřebovat,“ odpověděl Biggles. „Nejsme daleko od našeho jezera. Až k němu dorazíme, stačí se držet břehu, a dojdeme k ostrovu.“

„Dobrá,“ řekl Ginger. „Pojďme. Budeme potřebovat světlo, abychom nezapadli do močálu.“

„A nejen k tomu,“ namítl Biggles. „Daleko větší strach mám z pastí, o kterých mluvil Mayne. Bažina tě obvykle včas varuje, a máš příležitost vyhnout se jí. To u pečlivě přikryté jámy v cestě neplatí. Nerad bych skončil napíchnutý na nějakém ostrém klacku jak špekáček na rožni. To už bych se raději prošel minovým polem. Když šlápneš na minu, ani nemáš čas si uvědomit kam letíš. Ale, když už mluvím o minách, něco mě napadá. Proč bychom nepoužili dlouhou větev, abychom s ní prozkoumávali podezřelá místa na cestě? Něco jako detektor min, nebo spíš detektor pastí.“

„Vykračoval bych si mnohem jistěji, kdybych věděl, že země přede mnou je pevná,“ prohlásil Ginger.

„Neřekl bych, že v téhle oblasti nám hrozí nebezpečí od mnoha pastí na cestě,“ namítl Biggles. „Pokud by tu byly, ti mongolští hrdlořezové by o nich věděli, a i když jsou opilí, a podle mě byli opilí skoro všichni, nehnali by se tryskem jako šílenci. Stejně ale budeme opatrní.“

Počkej tady, a já zatím uříznu nějaké klacky. Za minutku jsem hotov.“

Brzy donesl dva bambusové pruty dlouhé asi osm stop, a oba muži se vydali na zpáteční cestu.

KAPITOLA ŠESTÁ

ZVLÁŠTNÍ SETKÁNÍ

Za jiných okolností by si Ginger vychutnával cestu divočinou, protože krajina i zvířata kolem byla naprosto odlišná od všeho, co dosud viděl. Napadlo ho, že v dávné minulosti musel mít takový vzhled povrch celé planety. Vše nasvědčovalo tomu, že zde je čas odměřován jen staletími, zatímco v ostatním světě ubíhá o překot. Zvěř byla všude kolem. Bažanti, sluky a divoké husy vzlétaly kolem nich při každém kroku. Častokrát zahlédli jelena, a občas se mihla mezi stromy zvířata připomínající soboly. Jednou se jim podařilo vyplašit stádečko divokých prasat, která s hlasitým chrochtáním odběhla od rozrytého místa, kde zřejmě našla zvlášť vydatné naleziště kořínků. Nebezpečná zvěř se však neukázala ani jednou.

Ušli několik mil, než se poprvé setkali se známkou lidské přítomnosti, což jim opět připomnělo nutnost nejvyšší opatrnosti. Do nosu je udeřil strašlivý zápach. Když začali pátrat po jeho zdroji, objevili obávanou past. Její kryt byl probořen a na dně leželo tělo medvěda v pokročilém stupni rozkladu.

„Takhle to končí,“ poznamenal Biggles, když pokračovali dál a prohledávali cestu před sebou s nebývalou opatrností. „To jen dokazuje, že místní obyvatelé odešli, protože lovci, kteří si dali práci s

vyhloubením jámy, by v ní jistě ulovené zvíře nenechali.“

Kolem poledne se vzduch tetelil horkem a oba trosečníci se zastavili u studánky, kde snědli zbytky svého denního přídělů. Plané višně z nedalekého stromu jejich skromné jídlo poněkud zpestřily. Kousek opodál je podezřívavě sledoval růžový plameňák.

Biggles odhadoval, že urazili asi deset mil, když porost prořídł, a začaly se objevovat zbytky primitivních chatrčí. Na jedné z mýtin se Gingerova hůl, kterou používal dosti neopatrně a víceméně automaticky, nesetkala při zapíchnutí do země s žádným odporem, a zrzek málem spadl do jámy, jejíž účel byl zřejmý. Brzy poté objevil Biggles další past, z čehož bylo možné tušit, že došli do míst, kde je jejich výskyt velmi častý. V důsledku toho poznatku zpomalili postup, protože Biggles prohlásil, že pasti, které nebyly tak dlouho prohledávány, jsou ještě nebezpečnější než nové. Za dobu, která uplynula od jejich nastražení, přes jejich kryt totiž ještě napadlo listí, takže je bylo velmi těžké, ne-li nemožné, odhalit pouhým okem.

Když obcházeli kraj lesíka, a míjeli jezero po pravém břehu, narazili náhle na opuštěnou vesnici tvořenou primitivními chýšemi z klád vyspárovaných jílem. Téměř všechny se rozpadaly, z čehož bylo bez ohledu na naprosté ticho zřejmé, že místo je opuštěné již delší dobu. Chatrče stály ve dvou řadách vzdálených od sebe asi dvacet yardů, ale to, co kdysi mohlo být nazýváno „hlavní třídou“, bylo nyní zarostlé trávou a polním kvítím. Biggles s Gingerem tudy procházeli jen pomalu, neboť i tak divoké místo v sobě mělo díky opuštěným domovům cosi dojemného. Ginger si smutně

pomyslel, jaká je tragédie, když i zde dokázalo pár lidí zavinit, že se život stal nesnesitelným.

Z neveselých myšlenek ho vytrhl Biggles, který ho náhle prudce uchopil za ruku. Vylekaně vzhlédl a uviděl, že Biggles upírá zrak na hroudu měkkého bláta na zemi. Když se na ni podíval, pochopil, čím upoutala Bigglesovu pozornost. V blátě byl ostře ohraničený otisk velké tlapy.

„Tygr,“ zamumlal Biggles. „Musel tudy projít nedávno. Je jenom kousek před námi. Měj oči otevřené.“

Pokračovali v chůzi, a došli asi do poloviny vesnice, když Ginger nedaleko před sebou spatřil obraz, který byl tak zvláštní a děsivý až se musel zastavit. Uviděl tygra. Zvíře však nezaujalo příkrčený útočný postoj, v jakém bývá obvyčejně vyobrazeno, ale rozvalovalo se na prahu jedné z chatrčí s hlavou na předních tlapách jako obvyčejná domácí kočka. Ginger ještě stál s tlukoucím srdcem, když zvíře pomalu zvedlo hlavu, a zrzek pochopil, že byli zpozorováni.

Pruhova

ná šelma si chvíli dva příchozí prohlížela s komickým výrazem pootevřené tlamy, která vypadala spíš zmateně než hroživě. Pak tygr vstal a pomalu se vydal směrem k

nim. V chování zvířete nebylo až dosud ani stopy po útočnosti. Vypadalo spíše zvědavě. Je jisté, že i pouhá zvědavost tygra, který je od vás vzdálen pár kroků, není příjemná, a Ginger se také nijak dobře necítil. Pistole, kterou vylovil z kapsy, se mu v této chvíli zdála ubohou zbraní.

„Nehýbej se,“ zašeptal Biggles.

Sotva to vyslovil, situace se v okamžiku dramaticky změnila. Mrtvý klid osady přerval výstřel z těžké zbraně, který se ozval z bezprostřední blízkosti. Současně tygr vyskočil všemi čtyřmi do vzduchu a dopadl na hřbet. Okamžitě zase stál na nohou a se strašlivým vrčením si okusoval bok. Potom s drsným chraplavým zařváním z hloubi hrdla, s nejhroznějším zvukem, jaký kdy Ginger slyšel, zaútočil. Zvláštní však bylo, že se nevrhl ke dvěma mužům stojícím přímo před ním. Vyřítel se k jiné chatrči, na jejímž prahu se teď objevil muž, který na něj vystřelil, což bylo jasné podle dvouhlavňové pušky, kterou držel v ruce. Muž vykročil a zrzka napadlo, že by měl spíš uskočit dovnitř a zabouchnout za sebou dveře.

Gingerovo nepochopení mužova chování se změnilo v bezvýhradný obdiv, když uviděl, s jakou netečností se postavil proti útočící šelmě. Bez mrknutí a s rozmyslem zvedl pušku k rameni, a aniž by dlouho mířil, vypálil z druhé hlavně. Kulka zasáhla cíl, a tygr se převalil podruhé, ale přes vážná zranění nebyla dosud obrovská kočka zdolána. Nyní se spíše jen plazila, ale stále se snažila přiblížit ke svému nepříteli, který odhodil teď již nepotřebnou zbraň do trávy a s vyzývavým výkřikem vytáhl dýku. Jak by si s tak žalostnou zbraní poradil, neměl zrzek možnost sledovat, neboť v témže okamžiku vyrazil k tygrovi Biggles a z bezprostřední blízkosti mu

vpálil kulku z pistole do ucha, takže mu prostřelil mozek. Šelma se převálila a znehybněla.

Ginger, který se na pár uplynulých vteřin stal jen ohromným divákem neschopným pohybu, nyní přiběhl k Bigglesovi, který stál tvář v tvář nejpozoruhodnějšímu muži, jakého kdy letci viděli. Vypadal, jako by právě sestoupil z filmového plátna či divadelního jeviště, kde hrál roli zanedbaného tuláka. Byl vysoké, mohutné postavy, snědý a zarostlý, a ačkoli byl oblečen pouze v hadrech, které byly kdysi uniformou, nevypadal rozhodně jako ubožák na umření. Vyzařovala z něj sebejistota hraničící až s nadutostí člověka, který je zvyklý, že všude kam vstoupí, se setkává s bezvýhradným respektem. Jen těžko se dalo odhadnout, kdy se jeho vlasy a vousy naposled setkaly s nůžkami. Tmavé, vyzývavé a živé oči byly hluboko posazené ve tváři s vystouplými lícními kostmi, a přestože byl jeho obličej ošlehaný drsným počasím, byl zvláště pobledlý. Jedna jeho polovina byla poznamenána hroznými jizvami. Stará těžká puška, kterou zvedl ze země a znovu nabil se zručností prozrazující dlouholetou praxi, mu teď visela v ohybu paže. Kolem těla měl ovínut nábojový pás, z něhož vyčnívaly mosazné nábojnice. Zdálo se, že událost, při které by se většině lidí zježily vlasy hrůzou, na něj nijak zvlášť nezapůsobila.

Nastala zvláštní situace. Muž namísto výrazů vděku vůči muži, který mu pravděpodobně zachránil život, hleděl na Bigglese s čirým nepřátelstvím, a vyštěkl cosi v jazyce, kterému ani jeden z letců nerozuměl.

Biggles se usmál, a protože cítil nutnost něco říci, nenapadlo ho nic jiného, než klidně anglicky pronést: „Promiňte, ale já vám nerozumím.“

Neočekával, že mu jeho protějšek porozumí a později prozradil Gingerovi, že kdyby měl sebemenší tušení, že v této divočině žije člověk, který rozumí anglicky, neodhalil by před ním svou vlastní národnost tak snadno.

Jenže účinek jeho slov na vousatého cizince byl téměř komický. Škubl sebou. Vyvalil oči a pak se zamračil. Prohlédl si Bigglese od hlavy až k patě a pak zvukným hlubokým hlasem téměř vykřikl: „Ptal jsem se vás, který čert vám napískal, abyste se pletl mezi mě a mého tygra?“

Pokud byl cizinec ohromen jazykem, kterým na něj promluvil Biggles, pak pilotovo překvapení z odpovědi v angličtině nebylo o nic menší. Stejně se cítil i Ginger, kterého navíc napadlo, že cizinec má velmi osobité způsoby, jimiž vyjadřuje dík za záchranu života.

„Promiňte,“ řekl zkroušeně Biggles. „Myslel jsem, že jste v nebezpečí a...“

„Nebezpečí?“ přerušil ho muž. „Phe! Nic takového, pane. Svoje tygry si zabívám sám!“

„Příště si to budu pamatovat,“ řekl chladně Biggles a pokrčil rameny.

Muž podrobil Bigglese dalšímu pátravému pohledu. „Proč mluvíte anglicky?“ zeptal se. „Jak je to možné? Co jste zač? A mluvte, než vás zastřelím.“

Biggles pochopil, že vytáčkami nic nezmůže, a rozhodl se pro upřímnost, aby co nejrychleji dospěl k vyjasnění toho podivného setkání. „Odpověď je jednoduchá, pane,“ řekl. „Mluvím anglicky, protože jsem Angličan. Je to k pochopení?“

„Hm.“ Muž přemítal o Bigglesově doznání a jeho oči byly stále plné podezíravosti. „Tak co děláte tady, a proč máte na sobě ty špinavé hadry?“ zeptal se.

„To je moje věc,“ odvětil Biggles. „Mohl bych se vás zeptat stejně.“

„Mě?“ Muž se udeřil do prsou v rozmáchlém gestu. „Já jsem Rus, a je mi jedno, kdo se o tom dozví,“ řekl tak hlasitě, jako by mu nešlo o nic jiného, než aby byl slyšet z jednoho konce vesnice na druhý. „A když říkám Rus, pak myslím opravdový Rus – ze Sankt Petěrburgu, kterému ti ničemové, kteří tam teď vládnou, říkají Leningrad. Plukovník Alexej Petrovskij, dříve příslušník carské kavalerie, nyní pěst boží proti bolševikům a největší lovec tygrů ve východní Asii.“

Biggles se usmál nad zvláštním vychloubavým způsobem, jakýmse cizinec představil. „Ta bestie ale málem ulovila vás,“ připomněl, a lehce se dotkl zabitého tygra špičkou boty.

„Pche!“ ušklíbl se Petrovskij povýšeně. „Zachoval jste se sice statečně, pane, to musím uznat, ale jinak by už má dýka proklála hrdlo toho zvířete, to přísahám při medvědu svatého Petra. I když tohle nebylo obyčejné zvíře. Za jeho života prošlo jeho žaludkem nejméně pět set mužů, žen i dětí. Už dlouho jsem po něm pásl, a stejně tak dlouho se on pokoušel přidat ke svým obětem mne. Mne, posledního muže v Kossuri! Měl dokonce tu drzost přijít za mnou až sem, k mému vlastnímu prahu. Ted za svou hloupost zaplatil. Ale ještě předtím pro vás vykonal službu k nezaplacení, protože kdyby se neobjevil, byli byste zastřeleni vy, a ne tygr!“

„Zastřeleni? Kým?“ zeptal se překvapeně Biggles.

„Mnou přece. Kým jiným?“

„Ale proč byste na nás střílel?“

„Tady se střílí na každého, koho člověk nezná,“ prohlásil plukovník. „Je to jediný způsob, jak žít v míru,“ dodal prostě. „Ale kdo jste vy, a proč máte na sobě ty směšné šaty?“

„Mé jméno a poslání si zatím raději nechám pro sebe,“ řekl Biggles lhostejně.

„Zcela správně,“ souhlasil Petrovskij. „Muž by si měl hledět vlastních záležitostí. Omlouvám se za své otázky. Jakkak je v Londýně?“

„Když jsme tam byl naposled, vypadalo to tam docela příjemně. Dokonce ani nepršelo,“ řekl Biggles. „Znáte Londýn?“

„Jestli znám Londýn?“ Plukovník vypadal, jako by jej otázka téměř urazila. „Pane,“ zahřímal, „v dobách, kdy ještě muži byli muži, a džentlmeni bojovali na život a na smrt o dámskou ruku, byl Londýn mým domovem. Všichni tam znali Petrovského z ruského velvyslanectví.“ Vzdychl. „Ach, to byly časy.“

V té chvíli měl již Biggles samozřejmě jasno. Tak tohle je Alexej Petrovskij, muž, který dělal Mayneovi průvodce během jeho první cesty do tohoto kraje. Není divu, že jej Mayne nazval ohromujícím chlapíkem. Rozhodl se, ještě jej trochu vyzkoušet, než mu sdělí, že Mayne není daleko.

„Nedělal jste někdy průvodce britskému důstojníkovi jménem Mayne, který zde byl na lovecké výpravě?“ napověděl.

Petrovskij nadšeně rozpřáhl paže. „Mayne? Samozřejmě! Výtečný přítel, ačkoliv jako lovec se mi nemohl rovnat. Je stále tak háklivý na maličkosti? Napadl nás tehdy mizerný nosič. Chtěl jsem ho utlouci, ale

Mayne měl námitky. Absurdní. Je to jediný způsob, jak se vypořádat s takovou chátrou. Nejsou nikomu k užítu. Jste lovec?“

„Jaký jiný důvod by mohl člověka přivést do této země?“ uhnul Biggles.

„Jistěže! Ale proč, u medvěda svatého Josefa, máte na sobě ty hrozné šaty?“

„Mysleli jsme, že budeme méně nápadní,“ odpověděl Biggles po pravdě.

Petrovskij zavrtěl hlavou. „Je smutné vidět muže, který se stydí za své šaty. Ze mne svléknou uniformu teprve po smrti. Korejci jsou jen odpad. Pravda, několik jich nechám tudy projít, protože mi přinášejí náboje a vodku, bez které by se nedalo žít. Zrovna dnes přišli dva, takže jsem díky jim a svatému Tomáši opět zásoben. Napijete se se mnou?“ Plukovník vytáhl z vaku obrovskou stříbrnou otlučenou čutoru.

„Bylo by pro nás velkým potěšením napít se s vámi,“ odpověděl Biggles, „ale bude lepší, když si své zásoby budete šetřit pro sebe.“

„Proč?“ zamračil se Petrovskij.

„Protože už možná další nedostanete.“

Petrovskij se zamračil ještě víc. „Proč?“

„Říkal jste, že tu dnes byli dva Korejci?“

„Tak jest.“

„A odešli tudy?“ ukázal Biggles.

„Ano.“

„Před několika hodinami byli napadeni tlupou jezdců, kteří je téměř ubili a pak odvěkli s sebou.“

Plukovníkova tvář potemněla vztekem. Zuřivě a dlouze zaklel. „Proč jste to dopustili?“ zeptal se nakonec.

„Seděl jsem v tu chvíli na stromě,“ vysvětlil Biggles.

„Měl jste nějaký důvod, pro který jste nemohl slézt?“

„Neměl jsem pušku.“

„Měl jste pistoli.“

„Co zmůže pistole proti několika šílencům?“

„Alespoň byste zemřel jako muž!“

„Neměl jsem zrovna v tu chvíli chuť umírat,“ řekl Biggles chladně. „A kromě toho mým posláním zde není ochrana potulných prodavačů vodky.“

„Ale kde mám teď, k čertu, shánět vodku?“ zařval Petrovskij.

„To je zase vaše věc, drahý pane,“ odpověděl Biggles. „Dodávka vaší vodky je mi naprosto lhostejná, a pokládám za vhodné vás upozornit, že pokud budete křičet jako doposud, budeme patrně dost brzy sdílet osud vašich korejských dodavatelů.“

„Já? Zmlácen? Haha.“ Plukovník vybuchl smíchy. „To je dobré. Ti špinavci se sem neodváží.“

„Proč ne?“

„Protože se mne bojí. Oni vědí, že Alexej Petrovskij se nebojí nikoho na světě. Když vystřelím, zabiji. A kromě toho mají strach z pastí, kterými je tato země poseta.“

„Vidím, že ty surovce znáte?“ ponoukal Rusa Biggles ve snaze dostat z něj další informace.

„Jestli je znám? Samozřejmě, že je znám!“ vykřikl Petrovskij. „Děblovci zplozenci to jsou, pane.“

„Chápu správně, že žijete zde, v této vesnici?“

„Jistě. To mi připomíná, proč vlastně stojíme venku? Pojďte a připojte se ke mě na malé občerstvení.“

Rus vykročil napříč vesnicí směrem k chatě, která byla o něco větší a v trochu lepším stavu, než ostatní.

Biggles a Ginger se za ním trochu opozdili. Ginger tiše řekl: „Neuvěřitelný člověk.“

„Tohle je vůbec neuvěřitelná země,“ odpověděl Biggles prostě.

Vnitřek domu byl rovněž neuvěřitelný, alespoň pro Gingera. Místnost, do které byli uvedeni, sloužila na první pohled jako výstavní síň tygřích kožešin. Kůže visely na všech stěnách a ležely i na podlaze. Pokrývaly i lůžko, které nahrazovalo židle. Kožešiny byly v podstatě všude, a místnost díky jim páchla plísní. Ginger si pomyslel, že Rus nepřeháněl, když se prohlašoval za velkého lovce. Kolem bylo rozvěšeno nejméně deset pušek, kulovnic i brokovnic, různých, převážně starých typů. Na podlaze se válela hromada prázdných krabic od nábojů a na krbové římse stály v řadě prázdné nábojnice.

„Posadte se, prosím, pánové,“ požádal je Petrovskij, a odkudsi vylovil sklenky a černou láhev.

Biggles odmítavě zamával nikou. „Děkuji, já nebudu,“ řekl.

Rus pokrčil rameny. „Jak chcete.“

„Nebudete nás považovat za nezdvořáky, když se u vás nezdržíme dlouho, že ne?“ zeptal se Biggles. „Máme ještě kus cesty do tábora. Mimochodem, asi vás bude zajímat, že je s námi váš starý přítel kapitán Mayne.“

Petrovskij, který do sebe právě zvrhl sklenici vodky, se málem zadusil. „Hrome! U medvěda svatého Antonína, to je skvělá zpráva!“ vyjekl. „Musím se za ním vypravit hned, jak stáhnou poslední zvíře. Žiji jen pro zabíjení tygrů – a bolševiků. Myslím si, že lepší zaměstnání snad ani neexistuje. Bolševici mě uvrhli do vězení.“

„Proč?“ otázal se Biggles.

Rus se napřímil v celé své výšce, a položil si ruku na srdce. „Protože já, Alexej Petrovskij, jsem odmítl plnit rozkazy opilých vzbouřenců, kteří vtrhli do carských paláců přes mrtvolu mých přátel. Proto

Lovec Petrovskij

mne uvrhli do žaláře – mne, kozáka, plukovníka carské gardy a vítěze stovky soubojů na kordy i na pistole! Ale nedokázali mne tam udržet! To tedy ne, při medvědu svatého Michala. Tu noc, kdy jsem uprchl, jsem jich zabil šest. Jen šest, protože víc jich tam nebylo.“

Ginger naslouchal v úžasu této mimořádné přednášce. Vůbec mu nebylo jasné, jak na plukovníkova slova reagovat. Ten člověk se mohl vytahovat, ale na jeho slovech muselo být i něco pravdy.

„Kdo jsou ti muži, kteří zbili Korejce?“ otázal se Biggles, který se stále pokoušel získat další informace. „Vypadali jako Mongolové.“

„Jsou to Mongolové,“ potvrdil Petrovskij. „Dělají špinavou práci pro prince Ling Sooa. Prince! Haha! Není

to nikdo jiný než sprostý mandžuský bandita, obyčejný voják, který dezertoval z armády a utekl sem před řadou let. Loupežemi a vražděním si pomohl k bohatství, a najímáním dalších vrahů dostal zemi pod svou nadvládu. Úspěch mu tak stoupl do hlavy, že se teď chvástá, že dobude celý svět.“

„Opravdu?“ zahučel Biggles pomalu, protože plukovníkova poznámka byla velice důležitá. „Jak to hodlá udělat?“

Odpovědí mu bylo plukovníkovo pohrdavé gesto. „Kdo by se o to zajímal? Ale jistě je, že ten člověk má stálý zdroj zbraní, asi od bolševiků. Z celé země se ke mě dostaly podivné zprávy.“

„Podivné zprávy se dostaly i ke mě,“ řekl Biggles, který se snažil, aby pramen zpráv náhle nevyschl.

Rus pochopil. „Ha! Takže proto jste tady? Britové měli vždy dobrý čich na zprávy. Můžete se spolehnout na veškerou mou pomoc, kterou vám budu schopen poskytnout. Nikdo nenávidí ty smrduté barbary víc než já. Viděl jste přece, co udělali z téhle země?“

„Ano, to jsem skutečně viděl,“ kývl Biggles a vstal. „Ale teď už musíme jít dál, jinak nás zastihne soumrak před návratem do tábora, a naši přátelé o nás budou mít obavy.“

„Obavy? Proč by měli mít obavy? Jste snad děti?“

„To jistě ne, ale slíbili jsme, že se vrátíme.“

„Pak musíte jít, protože muž má vždy dostat svému slovu,“ řekl Petrovskij. „Kde je váš tábor? Musím se u vás zastavit.“

Biggles zaváhal. Nikoliv proto, že by muži před sebou nevěřil. Nechtěl ho ani urazit, protože v něm mohli mít užitečného spojence. Na druhé straně se však obával,

aby jim Rus nezpůsobil potíže svým žvaněním. Nakonec se rozhodl riskovat a informovat ho.

„Těším se, že vás zase brzy uvidím,“ řekl. „Jistě však uznáte, že by nám neprospělo, kdyby o naší přítomnosti zde vědělo příliš mnoho lidí.“

Petrovskij se uklonil. „Chápu vás dokonale, pane. O vaší přítomnosti neřeknu nikde ani slovo. Pokud v tomto pekle existuje jediný muž, kterému je možné věřit, jsem to já. Já, Alexej Petrovskij, jsem ztělesněním diskrétnosti. Jste si jist, že si nedáte kapku vodky, než se vydáte na cestu?“

„Zcela jist, díky.“

Starý kozák mírně zrozpačitěl. „Odpust'te, že si dovoluji mít k vám prosbu, když se známe tak krátce, ale – eh – neměli byste náhodou – eh – u sebe kousek čokolády?“

Biggles zamžikal. „Čokolády?“

„Je to má jediná slabost,“ prohlásil Petrovskij omluvně a ne zcela pravdivě. „Po celý život jsem čokoládu zbožňoval, ale zde, bohužel, ji není možné sehnat za žádnou cenu.“

Ginger se neubráníl úsměvu. Představa obrovského vousatého poustevníka z divočiny, prahnoucího po sladkostech, mu připadala tak absurdní, že nedokázal uvěřit svým uším.

„Lituji, ale nemám u sebe žádnou,“ odpověděl vážně Biggles, který pochopil, že pro Rusa to není věc, jež by byla k smíchu. „V táboře nějakou máme. Až se u nás zastavíte, bude pro vás připravena.“

Petrovskij se rozzářil. „Teď si tedy můžete být jisti, že mne brzy uvidíte,“ prohlásil. „Au revoir. A nezapomeňte, má puška je vám k službám.“

„A naše čokoláda zase k vašim,“ odpověděl Biggles s úsměvem. „Zatím tedy nashledanou.“

„Adieu. Držte se při okraji rákosí, a nemusíte se bát pastí.“

Biggles s Gingerem vyrazili. Zbytek cesty uběhl bez jakýchkoli událostí. Právě když se soumrakem začali vyletovat světlušky a moskyti, dorazili unavení a zaprášení poutníci na břeh jezera v místech, odkud byl dobrý výhled na ostrov. Hvízdnutím přivolali kánoi, a za pár minut byli v táboře, který, jak jim Algy řekl, byl strachem o ně vzhůru nohama. Konečně dostali pořádné jídlo a během večere téměř hodinu vyprávěli o zážitcích uplynulého dne.

Mayne byl pochopitelně zaujat jejich setkáním s Petrovským. „Je to prazvláštní stvoření,“ poznamenal.

„Prazvláštní!“ opakoval Biggles. „To je slabé slovo. Podle mě je víc než napůl blázen. Jen doufám, že se nepřijde vyrvat ještě sem.“

„Když je střízlivý, nejsou s ním potíže,“ vysvětlil Mayne. „Když do sebe ale nalije svoji dávku té pekelné vodky, dokáže věci neuvěřitelně zkomplikovat. V tom stavu je schopen všeho.“

„To věřím,“ odpověděl Biggles suše.

„Co to všechno pro nás bude znamenat, starouši?“ zeptal se Bertie, když Algy odešel vyvolávat fotografie.

„Pokud ještě dokážu rozumně uvažovat, pak je můj závěr následující. Dorazili jsme na správné místo. Každopádně se zde něco děje. Důležitou postavou je tu ten čínský bandita – princ. Podle mého názoru se jedná jen o loutku. Možná je bohatý a možná má velké plány, ale nemá na to, aby je uskutečňoval s pomocí únosů britských nebo kanadských vědců. To ne. Za ním ještě

někdo stojí, a ten někdo je Evropan. Nasvědčuje tomu ta černá stíhačka. Tu nemohl pilotovat mongolský domorodec. Ber to takhle. Tenhle Ling Soo, vládce zdejšího kraje, je pouhá loutka. Je užitečný tím, že dokáže zabránit pohybu nežádoucích vetřelců v zemi. Nepochybuji o tom, že až budou běloši, kteří za ním stojí, hotovi se svou prací, pošlou ho tam kam patří. Nevěřím, že jej náš Rus zná osobně. Vlastně ani neví mnoho o tom, co se děje, ale dosud se jej to nijak zvlášť nedotýkalo. Pokud je o letecký průzkum, Birada skončila. To znamená, že dál létat nemůžeme. Příště se budeme muset pohybovat pěšky. Fotografie nám poslouží místo mapy, a podle nich se dáme do pátrání. Nerad se někde brouzdám pěšky, ale nic jiného nám nezbývá.“

„Na tu příšernou výpravu se vydáme všichni?“ zeptal se Bertie.

„Ne. Někdo bude muset zůstat v táboře, aby ho ohlídal a staral se o kánoe. Pravděpodobně to bude Algy, protože je důstojníkem zodpovědným za dopravu. Zbytek půjde.“

„Co přesně hodláš udělat, tedy, pokud rozumíš, na co se chci vlastně zeptat?“ otázal se Bertie.

Biggles potáhl z cigarety. „Pokud se mě chceš zeptat, jestli mám plán, odpověď zní ne. Jediné, co můžeme udělat, je dojít na místo, kde jsem havaroval s Biradou, a tam vybudovat další základnu, ze které budeme podnikat průzkumné výpravy, abychom zjistili, co je třeba.“

„Jak hodláte využít Petrovského?“ zeptal se Mayne.

„Prozatím bude lepší, když ho vynecháme,“ rozhodl Biggles. „Moc mluví a také moc pije. Pokud sem dorazí, Algy ho zásobí čokoládou, aby byl od něj pokoj.“

„A kdy začneme s pěší turistikou?“ chtěl vědět Ginger.

„Mohli bychom začít hned ráno. Čím dříve, tím lépe. Nemáme důvod, abychom tu dřepěli déle, než je nezbytně nutné. Budeme si muset s sebou vzít nějaké potraviny. Můžeme být pryč několik dní. Ještě promyslím, jaké vybavení budeme potřebovat. To je prozatím všechno. Jsem utahaný a už nedokážu déle snášet moskyty, takže odcházím na kutě.“

Biggles zalezl do stanu.

KAPITOLA SEDMA

KROK DO NEZNÁMA

Biggles začal s přípravami na expedici druhého dne hned za rozbřesku. Noc se všem zdála dlouhá, neboť spánek znepríjemňovali moskyti, kteří lehce překonávali všechny nastražené překážky. Pro Bigglese, stejně jako pro ostatní, bylo vstávání úlevou. Ačkoli si po celou dobu neposteskl, věděl, že hmyz je něčím mnohem horším než jen drobnou mrzutostí. Bylo totiž jasné, že mají co dělat se strašným rodem *Anopheles*, a že je pouze otázkou času, než on nebo jiný člen skupiny – popřípadě všichni – onemocní malárií, kterou komáři přenášejí. Biggles na to myslel již v Londýně a výprava s sebou vezla zásobu chininu. Teď přišel čas rozdělovat hořký lék bez výjimky každému.

Nebyla to však jeho jediná starost. Trápila ho i časová tíseň. Putování neznámou oblastí skrývalo nebezpečí, že výprava ztratí někde cestou mnoho času. Biggles dobře znal cenu včasného začátku a věděl, že čas ztracený ráno, se někdy již nedá dohnat.

Příprava potravin a vybavení na cestu jim trvala dlouho, neboť se nedalo hazardovat v odhadu, jak dlouhou dobu stráví v divočině. Biggles odhadoval, že i když vše půjde hladce, budou mimo tábor nejméně tři až čtyři dny. Lámal si s tím hlavu a promýšlel cestu velice podrobně. Největší pozornost věnoval tomu, aby nezapomněli na nic, co považoval za potřebné. Jeho a zrzkova výstroj musela být upevněna na opascích pod košilemi, protože do ní patřila i řada věcí, které by u korejského lovce působily víc než nezvykle. Šlo například o nůžky na drát, pilky na kov, pilníky, baterky a také o železné zásoby potravin a automatické zbraně. Museli se vzdát i náramkových hodinek.

Bylo půvabné ráno, a výprava se vydala na cestu kolem páté hodiny, kdy již nad táborem přelétala početná hejna kachen, hus a labutí po zruřovělém nebi se zlatavým nádechem vycházejícího slunce. Algy měl muže pouze doprovodit s kánoí na pevninu, kde je vysadí a vrátí se zpět.

„Kdyby se tu objevil Petrovskij, dej mu nějakou čokoládu a snaž se, ať moc nekřičí,“ zněl poslední Bigglesův příkaz Algymu.

A potom pádloval Algy zpátky, zatímco muži ze skupiny se jeden za druhým vydával stezkou, kterou si Ginger a Biggles pamatovali ze včerejšího večera. Biggles krácel první.

První čtyři hodiny pochodovali vytrvalým ostrým tempem, a jen jednou za hodinu si dělali pětiminutovou přestávku na odpočinek a kontrolu nákladu. Jediné zpoždění zavinilo Bigglesovo rozhodnutí vyhnout se vesnici Kossuri, kde hrozilo nebezpečí, že narazí na Petrovského. Ten by se k nim patrně chtěl připojit, a ač

Biggles nepochyboval o jeho dobrých úmyslech, nepřál si mít ho s sebou. Měl obavu, že by Rus provedl cestou něco nevhodného. Obešli ves velkým obloukem.

Nedalo se říci, že by pochod místní krajinou byl snadný. Také v civilizovaných krajích bývají pochody živou přírodou náročné, ale zdejší krajina byla nepoměrně divočejší. Chyběly zde stezky, nebyly tu mosty či lávky přes potoky a říčky, a poutníci se proto museli často brodit po pás ve vodě a držet svá zavazadla vysoko nad hlavou, aby je uchránili před vlhkostí. Šíré bažinaté oblasti procházeli celí nastražení obavou ze zákeřného bahna, a pokud se jim nepostavila do cesty některá z těchto překážek, pak naráželi alespoň na husté rákosí, které ztěžovalo rozhled a zpomalovalo rytmus chůze. Na suché zemi, když náhodou na nějakou narazili, se zase bylo třeba vyvarovat pastí. Biggles se rozhodl pro stejný způsob jejich vyhledávání jako včera. Jednu jámu již minuli. Byla umístěna na stezce vyšlapané zvěří a na jejím dně ležely zbytky něčeho, co bylo kdysi člověkem. Nic jim nemohlo silněji zdůraznit děsivou hrozbu těchto pastí.

Jinak se však vyhnuli všem tygrům a medvědům a kolem jedenácté došli ke svému prvnímu cíli. Tím bylo místo dosud čpící kouřem, kde včera spadla a shořela Birada. Přibližovali se velmi opatrně, protože počítali se zvědy, kteří sem mohli být vysláni, aby místo sledovali. Ginger propátral okolí z koruny blízkého stromu, ale nepohnulo se tam nic. Po časném obědě pokračovali dál v cestě, nyní již s opatrností výsadku pohybujícího se na území nepřítele. Biggles sledoval stopy mongolských jezdců, nepřehlédnutelné ve vysoké suché trávě. Průzkumná skupina se sice dosud nesetkala s lidskou

bylostí, k jejímuž oslovení by potřebovala tlumočnické schopnosti kapitána Maynea, ale o to užitečnější byla kapitánova znalost krajiny, což samo o sobě zdůvodňovalo nepostradatelnost toho muže ve výpravě. Čas od času porovnával Biggles fotografie, které pořídili předešlého dne, se vzhledem krajiny. Snímky byly vítanou pomůckou, protože odhalovaly daleko víc o povaze a rázu krajiny než by dokázala mapa, i kdyby ji měli po ruce.

A tak došli bez sebemenších nehod až na okraj malého smíšeného lesíka, na němž jim byla na první pohled nápadná temně sytá zeleň ořešáků. Zde Biggles rozhodl rozbít tábor. Důvodem jeho rozhodnutí byly předběžné výpočty, podle nichž se právě nacházeli zhruba pět mil od nepřátelského tábora, a pravděpodobně ještě méně od rovného zákopu, který zpozorovali ze vzduchu. Prohlásil, že pokračovat dál společně by nebylo moudré, neboť hrozí nebezpečí, že každým okamžikem narazí na živou nebo mechanickou nepřátelskou obranu. V každém případě bude lepší mít někoho v záloze pro případ nenadálé události, a také bude třeba hlídat rezervní potraviny. Muži se proto proplížili mezi stromy a usedli tam s hrnci studeného čaje, aby si projednali další postup.

Všichni byli pokrytí blátem, poškrábaní a poštipaní hmyzem, a zpocení z poledního žáru. Biggles je upozornil, že až dosud šlo všechno hladce, což je však jen o důvod víc, aby očekávali blížký příchod obtíží, překážek a nebezpečí. Prohlásil, že nejdříve chce zblízka zjistit, na co vlastně narazí u čáry, kterou ze vzduchu

žoval za zákop. Připustil, že se může ukázat, že jde o něco zcela jiného, neboť si nedokázal představit, k čemu

by tady mohl zákop sloužit. Na fotografii šlo o nápadnou čáru, dosud se však nedalo přesně říci, co vyznačuje.

Průzkumná skupina proležela více než hodinu ve stínu stromů, aby si odpočala a dala si do pořádku výstroj. Slunce se přehouplo na západní stranu oblohy, když se Biggles zvedl. Chystal se na další cestu, ve které měl od této chvíle pokračovat dál pouze s Gingerem. Bertie a Mayne měli zůstat tady, připravit přístřešek z větví pro případ, že by se změnilo počasí. Bylo nutné zamaskovat stanoviště a potom ho střežit.

„Máš představu, jak dlouho budeš pryč, starý brachu?“ zeptal se Bertie.

„Ani tu nejmenší,“ odpověděl Biggles. „Všechno záleží na tom, co zjistíme. Můžeme se vrátit za hodinu nebo také za dva dny. Ale vrátíme se, jak jen to bude možné, tím si budete jisti. Chovejte se tu jako myšky. Pravidla akce znáte. Ve dne používejte hlavně oči, v noci uši.“

„Myslíš, že by se vám mohlo podařit přivést s sebou ty chudáky vědce?“

„Obávám se, že by to byla předčasná úvaha,“ odpověděl Biggles. „Mohlo by se to podařit, ale než zjistíme, zda tu někde opravdu jsou, a jak je hlídají, bude nás ještě čekat spousta práce. Jdeme Gingerem. A potichu. Tohle plížení lesem mě ničí. Moje nohy jsou zvyklé dupat na pedály, a ne našlapovat jako kočka.“

Biggles s Gingerem v těsném závěsu zanechali Bertieho a Maynea v úkrytu stromů, a vyrazili kočičím krokem vpřed. Zrzka napadlo, že konečně vypadají přesně tak, jak mají. Špinaví a zablácení až po uši připomínali dva ubohé Korejce, kteří zabloudili.

Povrch byl v těchto místech přece jen k chůzi vhodnější, ačkoli i zde naráželi na bahnité potoky a močálovitá místa, která bylo nutno překonávat s velkou opatrností. Kraj vpředu byl mírně zvlněný, a z převážné části porostlý suchou, přerostlou trávou, vysokou přes yard. Níže položená místa zarůstal ještě podstatně vyšší orobinec a na sušších, vyšších místech bujela džungle palem a bambusů propletená místy planou vinnou révou. Kromě osaměle rostoucích starých stromů míjeli i husté houštiny stromového mlází.

Na vrcholku každé terénní vlny, na který se s velkou opatrností vyšplhali, se Biggles zastavoval a zkoumal prostor před nimi, než dal pokyn k další chůzi. V tak dokonalém přírodním krytu by jim za běžných okolností nehrozilo nebezpečí odhalení, jenže Bigglese i Gingera znepokojovalo, že okolní divočina byla plná zvěře. Co chvíli vyplašili hejno bažantů, sluk nebo divokých husí, což, jak zrzek správně tušil, nemohlo ujít nikomu, kdo by číhal poblíž jejich cesty. Nedalo se tomu nijak zabránit, ale Biggles v té nesnázi objevil i lepší stránku. Se stejnými potížemi se totiž potýkal každý, kdo by se k nim snad chtěl nepozorovaně přiblížit. V jednu chvíli se zdálo, že taková situace nastala. Naštěstí se však ukázalo, že se jedná o planý poplach, neboť ruшитelem klidu byl osamělý rezavý vlk, který zmizel, jakmile zvěřil lidský pach. O chvíli později přeběhlo kousek před zrzkem a Bigglosem stádo srnčí zvěře. Všude kolem byla spousta stezek vyšlapaných zvěří, což Biggles ocenil, neboť stopy zvěře maskovaly jejich vlastní šlépěje.

Tímto způsobem urazili podle Gingerova odhadu asi tak čtyři míle, a stále nenarazili na jedinou známku lidské přítomnosti nebo činnosti. Zatím měli tento opuštěný svět

sami pro sebe. Terén před nimi vyhlížel stále stejně, jen byl poněkud hustěji zalesněn. Po jejich pravé ruce se rozkládal protáhlý jezerní záliv, který připomínal v klidném povětří tabuli tyrkysově zbarveného skla. Na jeho mělkých březích se hašteřila a sbírala potravu spousta brodivých ptáků. Mezi nimi stálo na jedné noze několik jeřábů pozorujících okolí s výrazem naprosté nudy. Po levé straně se rozkládala mokřina, a v dálce za ní vrcholky hor vytvářející dojem zubatého obzoru.

Během jedné ze zastávek, které byly nyní ještě častější, řekl Ginger, že pokud půjdou tím tempem dál, nedostanou se rozhodně zpátky před setměním. Na to odpověděl Biggles, že je to celkem jedno, protože měsíc, který je nyní téměř v úplňku, jim poskytne tolik světla, kolik potřebují. Rovněž poznamenal, že až se setmí, každá oblast obydlená lidmi bude pravděpodobně snáze rozeznatelná díky umělému osvětlení. Proto jim tma prospěje víc než denní světlo, i když, jak Biggles uznal, je světlo viditelné za noci bídným vodítkem, neboť se podle něj jen obtížně odhaduje vzdálenost. Silné světlo ve vzdálenosti několika mil vypadá za noci téměř stejně, jako slabé světélko na dosah ruky.

„Samozřejmě,“ pokračoval Biggles, „je možné, že nepřítel bude dodržovat v noci zatemnění, ale doufám, že v tak odlehlé oblasti to nebude považovat za nutné. V každém případě se během války jasně ukázalo, že stoprocentního zatemnění se dosáhnout nedá. Jednou jsem prováděl takovou zkoušku: z výšky pěti tisíc stop jsem bez potíží rozeznal světlo při zapalování cigarety. V okolí tehdy nesvítilo nic jiného. Podle mne,“ změnil náhle téma hovoru, „nemůže být ten zákop, nebo co to vlastně je, už příliš daleko. Pojdme dál.“

Nad krajem se začal snášet soumrak, a pod šednoucím nebem se kamsi do neznáma línala nekonečná husí hejna. Jejich chraplavý křik přehlušoval všechno ostatní, a proto nebyly slyšet zvuky, které by se za normálních okolností přeslechnout nedaly.

Biggles s Gingerem se prodírali širokým pruhem porostu orobince, který lemoval potok, když se Biggles, který šel o kousek napřed, otočil se zmateným výrazem v obličeji.

„Poslouchej,“ řekl. „Slyšíš také ty divné zvuky kousek před námi? To nejsou ptáci – nebo snad ano?“

Ginger nastražil sluch. Zvuků, na které jej Biggles upozornil, si všiml sám o něco dříve. Šlo o přerývaná, nesouvislá vyjeknutí, připomínající spíše štěkání opičí tlupy než štěbetání ptačího hejna. Neměl nejmenší potuchy, kdo nebo co vydává takové zvuky a tak se jen ušklíbl a pokrčil rameny. Biggles pokračoval asi padesát yardů vpřed, a pak náhle strnul a přikrčil se. Zároveň Gingerovi prudce naznačil, aby udělal totéž. Ginger se shrbil, pokračoval však opatrně dál, až se dostal na Biggle-sovu úroveň. Oponou štíhlých rákosových stvolů spatřil obrázek, který mu dal odpověď ne na jednu, ale hned na dvě otázky, které je dosud trápily. Sotva čtyřicet yardů před nimi leželo to, co s Biggle-sem považovali za zákop. Nebyl to zákop, omyl však byl pochopitelný. Vpředu se rozkládal temný sráz rašelinště, jaké znali ze Skotska. Tvořil stěnu vysokou deset stop, která se táhla v délce sedmdesáti nebo osmdesáti yardů. Pracovalo na ní asi čtyřicet či padesát mužů. Vlastně s prací právě končili a uklízeli náradí. Většina z nich byla očividně korejského původu, ale vyskytovali se mezi nimi také chlapíci připomínající svým vzezřením místní obyvatele. Byli to

zřejmě Orochoni či příslušníci podobných domorodých kmenů, kteří byli zajati a donuceni tady pracovat. Jedno bylo docela jisté. Vládla jim banda otrokářů, protože kolem lopotících se mužů postávali v rozestupech puškami ozbrojení muži připomínající Mongoly, muži nápadně podobní těm, kteří včera před jejich očima surově zbili dva korejské kupce. Možná, že šlo dokonce o tytéž muže, neboť v jejich blízkosti bylo uvázáno několik koní. Vysoký muž, který měl očividně skupinu pod velením, byl rozhodně totožný s tyranem, který tak skvěle vládl bičem. I nyní jej měl u sebe. Stál vedle svého koně, vykřikoval jeden rozkaz za druhým a jeho pomocníci je po něm opakovali. Podivný štěkot, který přiměl Bigglese, aby se zastavil, byl vysvětlen. Nad místem se neslo štěkavé překřikování se otrokářů.

Dělníci podle všeho právě dokončili svoji práci, což však neznamenalo, že budou odpočívat. Většina z nich nesla na ramenou velké proutěné koše plné tmavých kostek lignitu, které odsekávali po celý den z ložiska. Další nesli náradí, které používali při práci a všichni se přesouvali k blátivému úvozu, nedaleko něhož se krčili Biggles s Gingerem. Na cestě se řadili do zástupu, ve kterém měli pravděpodobně odpochodovat na místo, kde stráví noc. Špinaví muži, odění v cárech, byli vyzábílí na kost. S očima bez života se mlčky pohybovali shrbení pod svým nákladem. Připomínali uštvané soumary – a jako takoví zde také sloužili.

Ginger hleděl s narůstajícím pobouřením na tragické divadlo, když do něj Biggles šťouchl a přidušeně zašeptal: „Pojď, tohle je naše příležitost. Pamatuji, že jsi němý. Chovej se jako ostatní a hlavně si všímej orientačních bodů.“

Sotva to dořekl, vykročil a v mžiku se vmísil mezi nejbližší muže. Zrzek ho automaticky následoval, ale drzou opovážlivost Bigglesova činu si plně uvědomil, až když se nahnul pod tíhou rýčů, které spočinuly na jeho zádech. Na okamžik mu podklesla kolena. Pak si však všiml, jak Biggles unaveně, ale odhodlaně postupuje s ostatními, a vzpamatoval se. Musí hrát svou roli tak dobře, jak jen mu to horečně tlukoucí srdce dovolí. Stejně jako všichni ostatní se i on zařadil do zástupu, kolem kterého švihal bič jejich všemocného vládce. Stále se však nemohl vzpamátovat z náhlé změny. Jediným krokem přešel z klidného místa pozorovatele do tak děsivého nebezpečí, až jej napadlo, zda má Biggles vůbec nervy. Tak náhlá rozhodnutí byla pro velitele typická. Zrzek s ním již zažil mnoho podobných okamžiků.

„Tak chladnokrevná drzost se nedá nacvičit,“ zamumlal tiše.

Bigglesův záměr pochopil hned. Namísto plížení kolem cíle v bažinách nyní vejdou přímo do jámy lvové. To byl určitě Bigglesův plán, který vypadal docela jednoduše. To jediné, čeho se Ginger obával, byla cesta zpět. Mnohokrát mu Biggles připomínal starou vojenskou poučku, aby měl vždy volnou ústupovou cestu, ale teď se zdálo, že na ni velitel zapomněl, nebo ji zcela zavrhl. Nebudou mít možnost spolu mluvit, pokud nebudou chtít podstoupit smrtelné nebezpečí. Všichni zajatci byli přece hrůzným způsobem zbaveni jazyka. Pokud by tedy byli vetřelci přistiženi při mluvení, potká je přinejmenším stejný, ne-li horší

osud.

Zatímco Gingerovi táhly hlavou chmurné myšlenky, zástup se konečně seřadil. Zrzek si myslel, že teď se dá kolona do pohybu, ale mýlil se. K jeho zděšení začal snědý Mongol obcházet zajatce a pravděpodobně zjišťovat, zda nikdo nechybí. Ginger si byl jist, že s něčím takovým Biggles nepočítal. Strážce asi zjistil nějakou nesrovnalost, protože se kontrola opakovala. Se zmateným výrazem odstoupil a cosi ohlásil vůdci, který jeho snažení po celou dobu sledoval se vzteklym výrazem ve tváři. Následovala krátká debata a počítání se opakovalo. Nakonec však nejspíš vězňatelé došli k

závěru, že k chybě došlo při počítání před odchodem na pracoviště a to nebylo nic tak závažného. Dva otroci navíc byli přece lepší, než kdyby jich pár chybělo. Zdálo se, že je tím celá věc vyřízena. Mongol vyštěkl rozkaz a zástup se dal do pohybu.

Okamžitá reakce všech zajatců na povel odhalila Gingerovi další nebezpečí. Otroci nemluvili, ale slyšeli a příkazům také rozuměli. Ginger neporozuměl ani jedinému zaštěknutí. Napadlo ho, co by asi následovalo, kdyby on sám dostal nějaký rozkaz, kterého by neuposlechl. Raději se tou myšlenkou přestal zabývat.

Lidský had se vinul bezútešně vyhlížejícími močály bezbarvými v šedém soumraku.

Ginger již během svého krátkého života podnikl řadu zvláštních a mnohdy nepříjemných pěších pochodů, ale ten dnešní, pomyslel si chmurně, byl ze všech nejhorší. Jedinými zvuky, které se ozývaly kolem, bylo šoupaní nohou mužů po zemi a chřestění zbroje strážců, kteří objížděli zástup na koních. Vše kolem připomínalo zrzkovi spíš noční můru než strašlivou skutečnost. Pokoušel se alespoň si zapamatovat významné orientační body v krajině, ale mnoho jich nenacházel a byly daleko od sebe. Když se zástup blížil k cíli cesty, propadl Ginger záchvatu malomyslnosti. Zpět do skutečnosti ho přivedlo až poklepaní Bigglesovy ruky na jeho rameni.

Nalézali se nyní v hustě zalesněné oblasti, kterou vedla cesta do lesa bez podrostu. Vpředu a po obou stranách svítily lampy tlumené shora stínítky. Stálé světlo, které vydávaly, zrzka dost překvapilo. Uvědomil si, že tu mají elektrické osvětlení. Ve stínu mimo cestu rozeznával jakési baráky, ale přesně neviděl nic.

Náhle se zástup zastavil. Košíky s topivem byly vyprázdněny na velkou hromadu, kde už byl nakupen stejný materiál. Z blízkého baráku se ozýval hluk nějakého motoru. Gingera napadlo, že palivo, které přinesli, slouží jako jeho pohon. Náradí otroci srovnali pod dřevěným přístřeškem. Prošli pak branou ve vysokém plotě z ostnatého drátu do tábora, ze kterého vycházel tak odporný zápach, že Ginger na okamžik zapochyboval, jestli jej vydrží. Před plotem vyrůstala hustá tráva, ale vnitřní plocha tábora následkem věčného sešlapávání připomínala spíše kasárenský dvůr. Poté, co vězni prošli branou, byla vrata zavřena a před ní se rozestavily hlídky. Později zjistili, že další stráž přechází i podél plotu na vnější straně tábora.

Ginger se snažil příliš nevzdalovat od Bigglese, neboť mu bylo jasné, že jakmile budou jednou rozdělení, bude obtížné opět se sejít. Pomalu rozeznávali v hustém soumraku svoje nové obydlí. Nijak příjemný pohled se jim nenabízel. Nedaleko plotu se tyčil otevřený dřevěný barák připomínající dost veliký kravín. Zjevně sloužil opravdu jako stáj pro dvounohá zvířata, protože většina otroků zamířila tam. Poblíž baráku bylo dlouhé koryto, jaké by člověk očekával u vepřína. Táhlo se těsně u drátěného plotu, snad aby mohlo být plněno zvenčí. Právě k němu zamířili dva Korejci s kbelíky v rukou, a podle zvuku, který zazněl při vyprazdňování jejich obsahu, nalévali do žlabu jakousi tekutou stravu. Většina otroků vyrazila ke korytu po způsobu zvířat snažících se urvat alespoň vlastní, když ne i cizí sousto. Nejslabší nedostali nic.

Ginger sledoval hroznou podívanou se zvedajícím se žaludkem, ale i přes hroznou nevolnost cítil i soucit s

ubožáky kolem sebe. Ani on, ani Biggles se k hostině nepřipojili. Biggles se otočil a zamířil po udupaném terénu k přístřešku. Jeho zápach byl však natolik odporný, že kolem něj pouze prošel a zamířil k plotu, kde klesl na zem, aby si odpočal. Ginger padl vedle něj. Nikdo nebyl nablízku, ale chvíli mlčeli. Ginger byl tak unaven, že mu bylo jedno, co bude dál. Na bezmračném nebi nad nimi zářily hvězdy a nad temnou stěnou lesa začínal vycházet měsíc. Otroci se začínali trousit od rychle vyprázdněného koryta do přístřešku, takže prostranství tábora brzy osiřelo. Nastalo ticho. Ginger si vytáhl límec tenké košile až k uším. Cítil se příliš unaven, aby ještě dokázal přemýšlet. Jako z veliké dálky k němu dolehlo Bigglesovo zašeptání: „A jsme tu.“

Neodpověděl. Napadlo ho, ať si přemýšlení obstará sám Biggles, který si tuhle pohromu vymyslel. Pak zavřel oči.

KAPITOLA OSMÁ

ODHALENÍ

Ginger neměl ponětí, jak dlouho spal, když ho probudil Biggles stiskem paže. Cítil však, že spánek nemohl trvat příliš dlouho. V okamžiku, kdy si uvědomil, kde se nacházejí, byl však čilý jako ryбка. Nikde se nic nehýbalo, jen z baráku se ozývaly zvuky, které vydávali spící muži.

Biggles se překulil blíž, až se jeho rty téměř dotkly zrzkova ucha. Je čas jít,“ zašeptal.

„Kam?“ zeptal se Ginger. Otázku spíše vydechl než vyslovil.

„Nemám sebemenší chuť trávit noc na tomhle špinavém dvorku,“ odpověděl Biggles. „Musíme se trochu porozhlédnout. Zdá se, že v táboře je klid.“

„Kolik je hodin?“

„Deset.“

„Jak se chceš dostat ven?“

„Přestřihnu spodní dráty.“

„A co hlídka?“

„Motá se venku, ale nechodí pravidelně. Kéž by chodila. Budeme muset počkat, až projde kolem.“

„Chceš se sem ještě vrátit?“

„Nikdy v životě. Nehodlám strávit zítřek kopáním lignitu.“

„Kde se venku schováme?“

„Nemám přesný plán. Nezáleží na tom. Všude je spousta možností k úkrytu. Teď jde o to zjistit, jestli tu není Vale, a pokud ano, pak s ním navázat kontakt. To prozatím stačí. Musíme nejdřív zjistit, jak je na tom on a ostatní unesení. Pak se rozhodneme dál. Ticho! Přichází strážný.“

Ginger sklesl na zem a předstíral spánek. Neviděl strážného přicházet, slyšel však zvuk jeho bot šustících v trávě, který se rychle ztrácel v dálce. Ve tmě uslyšel, jak se Biggles plíží ke plotu, a pak zaslechl cvaknutí, jak přestřihl drát.

Biggles odtáhl přestřižený drát stranou a protáhl se ven. Šlo to snadno a Ginger jej následoval. Biggles se pokusil umístit drát do původní polohy, ale díky vysoké a husté trávě pod plotem by bylo obtížné poznat jakoukoliv změnu i za denního světla. Nechal toho a oba se plížili travou k nejbližším stromům. Když se jim podařilo

doplazit se k nim, Biggles vstal a pokračoval v průzkumu v pohodlnější pozici.

Světla svítila na mnoha stromech a vycházela i z otevřených dveří či oken baráků, které byly rozptýleny mezi stromy, čímž se vysvětlovalo, proč je nebylo vidět shora. Bylo zřejmé, že některý z nich slouží k ubytování mužů, které hledali, ale nebylo možné odhadnout, který z nich to je. Mohli se spoléhat pouze na náhodu a na to, že dříve či později správný barák objeví.

V osvětlených dveřích chatrče, ke které se právě přibližovali, se objevili dva muži. Na chvíli se zastavili a rozmlouvali řečí, které ani Biggles, ani Ginger nerozuměli. Pak se jeden vrátil dovnitř a druhý zamířil do tmy.

Ginger si připadal jako slepý. Tušil, že kolem je spousta věcí, které je třeba prozkoumat, ale ve tmě mezi stromy neviděl pořádně téměř nic. Jasné bylo jen jedno. Tábor byl značně rozlehlý. Baráky byly postaveny podle svého vzhledu jen na přechodnou dobu ze dřeva pravděpodobně pokáceného na místě. Střechy byly tvořeny buďto došky nebo vlnitým plechem. V oknech mnoha baráků svítilo světlo, a občas se v nich objevily siluety postav jejich obyvatel. Průzkumníci narazili na další ostnatý drát. Biggles nemohl nalézt cestu, kudy by se dal tento plot obejít, a proto opět drát přestříhl a ocitl se i s Gingerem na skutečném hospodářském dvoře mezi koňmi, kravami a ovci. O kus dále za dalším drátěným plotem spatřili obydlí podobné obytným stavbám, které jsou v Orientě obvyklé. V otevřených dveřích postával strážný. Na chvíli zůstali nehybně ležet, protože kousek od nich přecházela tlupa opilých řvoucích Mongolů. Ginger nabyl dojmu, že se ocitli ve velkém vojenském

ležení. Nic víc však stále nedokázal vytušit. Biggles byl na tom stejně, protože se po chvíli zastavil.

„Tohle bloudění není k ničemu,“ řekl. „Takhle tu můžeme chodit do rozednění. Musíme zjistit, kdo v těch barácích bydlí, a dělat to systematicky, dokud nenajdeme, co hledáme. Vale tu musí někde být. Vráťím se k velkému baráku, který jsme před chvílí minuli. Bude to sídlo velitelství nebo ubytovna pro náčelníka. Moc by nám pomohlo, kdybychom si to potvrdili.“

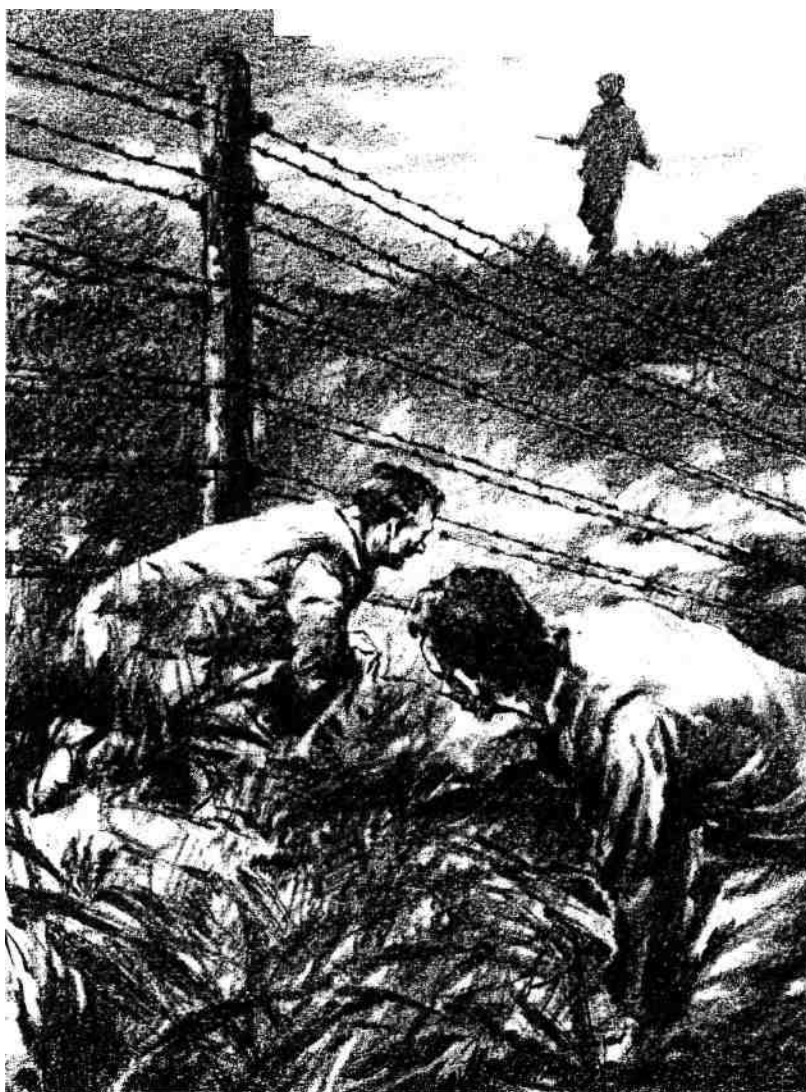
„Byl tam strážný,“ připomněl Ginger.

„Já vím. Právě proto předpokládám, že je ten barák důležitý. Nemusíme procházet branou. Přestřihneme dráty a dostaneme se k domu ze vzdálenější strany.“

Biggles, který měl z mnoha akcí, kterých se zúčastnil, řadu zkušeností jak s boji ve vzduchu, tak i na zemi, se vydal nazpět k baráku, o kterém hovořili. Byl stejně jako ostatní stavby dobře ukryt mezi stromy. Ze tří oken v jedné stěně dopadal jasný svit na vysokou nepokosenou travu před domem. V žádném z oken nevisely záclony ani závěsy, ale všechna byla zakryta sítí proti komárům. Jedno z oken bylo otevřené. Při pohledu zblízka došel Ginger k závěru, že všechna okna patří k jedné místnosti, ačkoliv podle toho musela být místnost dosti dlouhá. Ukázalo se, že měl pravdu. Zevnitř zaznívala směsice hlasů. Ginger nevěděl, jakou má Biggles představu o obyvatelích. Ani se ho neptal. Sám však byl připraven téměř na všechno – jenom ne na to, co pak skutečně uviděl. Dosud se však soustřeďoval na svoji vlastní situaci, protože pohyb po táboře plném nepřátel nebyla žádná maličkost. Všude kolem byli lidé. Vidět je nebylo, slyšet však byli stále. A kromě nich zde létali

všudypřítomní moskyti, jejichž bodavá příchyllost dokázala znepříjemnit život každému.

Biggles se pomalu a tiše plížil k temné stěně domu. Na této straně hrozilo jen malé nebezpečí, že je objeví strážný, který své povinnosti

u vchodu plnil značně nedbale. Neustále pokuřoval a s každým kolemjdoucím prohodil pár slov. Mezitím hlasitě

zíval. Bylo patrné, že neočekává žádné potíže, a proto považuje svoje hlídkování za zbytečné.

Biggles přestříhl další drát, podlezl plot následován zrzkem, a pak s nejvyšší obezřetností pokračoval v plížení k zadní stěně baráku. Na této straně nezjistili oba průzkumníci nic zajímavého, a proto se přitisknutí k dřevěné stěně plížili na druhou stranu, kde svítila ona tři okna. Okenní parapety byly umístěny asi čtyři stopy nad zemí. Když se Biggles doplížil k prvnímu z nich, klesl k zemi a nehnutě ležel. Ginger ho napodobil. Krátká přestávka mu přišla vhod, neboť jeho nervy byly na pokraji selhání z prožitého vzrušení. Nyní měl chvíli času na uklidnění.

Během krátkého odpočinku přepadl Gingera pocit, jako by tuto situaci již v minulosti prožil, ačkoliv mu ta domněnka připadala zcela nesmyslná. Uvnitř hovořil drsným hlasem jakýsi muž. Vtom si Ginger náhle uvědomil, že, ač to bylo k neuvěření, ten hlas zná. Nedokázal jej však přiřadit k žádné osobě, kterou by si zde uměl představit. Dalším důvodem jeho zmatku bylo to, že řečník, který mluvil německy, byl častokrát přerušován jakýmsi nesrozumitelným jazykem. Slova zněla tak hlasitě, že němčinu úplně přehlušila. Hluk zevnitř místnosti Gingera mátl. Spíše než uviděl, vycítil, jak se Biggles pomalu vztyčil, aby nahlédl do místnosti, a ještě dřív, než dopadl zpět s prudkým zalapáním po dechu, si vzpomněl, komu patří ta tvrdá, ostrá němčina. Byl to Bigglesův protivník, působící během války ve službách nacistů, a žijící v dobrovolném vyhnanství – kapitán Erich von Stalhein! Ten schopný, bezohledný a dravý německý agent se šlechtickým rodokmenem, který se již s Bigglosem tolikrát utkal.

Ginger nejprve nebyl schopen uvěřit. Připadalo mu to naprosto nepochopitelné. Co ten člověk dělá v tak odlehlém koutě světa? Vzápětí si však uvědomil, že von Stalheanova přítomnost zde nejen není nic zvláštního, ale že s ní mohli počítat. Němec teď působil jako nájemný žoldnér, a tady patrně šlo přesně o takový podnik, k jakým i v minulosti tíhl. A příchod Gintera a Bigglese do těchto končin? Jistě by také von Stalhein považoval takovou myšlenku za nepředstavitelnou...

Ginger se však mýlil, a o svém omylu měl brzy možnost se přesvědčit. Na rozdíl od Bigglese von Stalhein příchod svého osobního nepřítele na vzdálené kolbiště předvídal.

V místnosti se chvílemi ozývaly i jiné hlasy. Podle střídání jazyků bylo snadné usoudit, že uvnitř rokuje skutečně mezinárodní společnost. Ginger měl pocit, že poznal ruštinu, ale další řeč, která zazněla, mu nepřipomněla žádný jazyk, který znal. Zdálo se však, že převládajícím jazykem je němčina, a po několika větách, které zevnitř zazněly, dokázal Ginger alespoň zhruba pochopit situaci. Věty vyřčené německy byly okamžitě tlumočeny do dalších jazyků pro ty, kteří německy nerozuměli. Vznikal tím dost značný zmatek, ale Ginger byl brzy schopen sledovat rozhovor, protože muži buď mluvili německy, nebo jim bylo do němčiny tlumočeno.

Biggles se připlížil blíže ke Ginterovi, přiložil si dlaně k ústům, a zašeptal: „Štábní porada. Je tam von Stalhein a nějaký Orientálec, kterým podle mne nemůže být nikdo jiný než Ling Soo. Celkem je tam deset lidí a jsou mezi nimi i Rusové. Poslouchej!“

Slova se ujal von Stalhein. Jeho hlas zněl kousavě a neskrýval opovržení. Bylo jasné, že ho někdo rozzuřil, ale zrzka rozechvělo spíše to, o čem hovořil.

„Dovolte, abych vám připomněl,“ řekl, „že jsem se o tuto práci u nikoho neprosil. Pozvali jste mne sem a požádali mne, abych převzal dohled nad zpravodajským zabezpečením a ostrahou akce. Jistě víte, že nejsem v oboru nováčkem. Ale s jakou spoluprací zde mohu počítat? S žádnou! Má doporučení jsou přehlížena, mé rozkazy obcházeny. Životně důležitou informaci mi záměrně tajíte. Nezapírejte to! Byl bych hlupák, kdybych to nepochopil. Jaký má smysl zaměstnávat odborníka, kterému nechcete poskytnout závažné údaje? Jak chcete, abych plnil svoje úkoly, když se nedozvím pravdu?“

Ozvaly se námitky, které však von Stalhein umlčel.

„Když jste mě požádali, abych se obrátil na vašeho agenta v Evropě,“ pokračoval v obviněních, „ujistili jste mě, že se vaše organizace těší oficiální podpoře vaší vlády. Lhali jste mi od samého začátku, protože teď již vím, že tomu tak není. Někteří členové některých vlád jsou pro věc zaujati, nikoliv však z toho důvodu, který jste mi sdělili. Mám podezření, že jejich zájmy jsou vysloveně osobní! Pomocí atomových zbraní chtějí zastrašovat – nebo, nazvu-li věc pravým jménem – vydírat zbytek světa ve jménu svých finančních a politických požadavků. To se samozřejmě týká i vás. Ale abychom si dobře rozuměli. Stále považuji nabídku za zajímavou. Jen se vás snažím přesvědčit, že bude lepší, když mi budete důvěřovat a dáte na mé rady!“

Znovu ho přerušili, ale Němec pokračoval dál. „Chcete příklad? Prosím. Tak například Luntz.

Doporučoval jsem nejvyšší opatrnost, ale vy jste odmítli.“

„Ale vy jste si svou prosadil,“ ozval se jiný hlas.

„Po dlouhém zápase. A podívejte se na ty opilé Mongoly. Nikdo se ani nepokusí je zvládnout. Stále dostávají neomezené přídělky vodky.“

Znovu se ozval protest v neznámém jazyce. Po vyslechnutí tlumočnicka bylo vše jasné. Odpůrce namítal, že pokud by Mongolům zakázali pít, do jednoho by dezertovali.

„Tak?“ pokračoval Stalhein. „No výborně. Upozorňuji vás, že pokud bude takový stav trvat i nadále, skončí to zde katastrofou. Je už možná pozdě na nápravu chyb, k nimž došlo, protože podle toho co se stalo dnes ráno, někdo narušil bezpečnostní opatření! Poručík Vasilev podal hlášení, že posádka letadla byla korejská a já tomu nevěřím. Domníváte se, že letadlo sem zabloudilo náhodou! Ani tomu nevěřím. To letadlo sem bylo vysláno záměrně. Já vím proč a vy byste to měli vědět také! Tvrdím, že provádělo průzkum oblasti. Jsem dokonce ochoten odhadnout jméno jeho pilota...“

V té chvíli přerušilo řečníka několik opovržlivých poznámek, ale von Stalhein zvýšil hlas a pokračoval s potlačovanou zlostí:

„Říkáte, že je to nemožné?“ zaútočil. „Já vám však říkám, že pro dobře vycvičeného agenta není nemožného nic, a také vím, že dobře vycvičených agentů má britská vláda dost. Jsou ve hře již velice dlouho a nic je nepřekvapí. Pokud ještě k britské vládě neprosáklo nic přesnějšího, pak k ní zaručeně pronikly signály, že tu něco není v pořádku! Jejich ministerstvo zahraničí sbírá takové záhady, jako jiní lidé známky, a má řadu

možnosti, jak je objasňovat. Pokud k nim již informace pronikly, o čemž jsem přesvědčen, bylo jejich první starostí vyslat sem člověka, který věc přezkoumá. Mám podezření, že je již zde, a znám jednoho, kterého by mohli poslat. Jeho jméno je Bigglesworth. Jde přesně o takový úkol, na jaké je odborník. Pokud zde ještě není, určitě se sem dostane. Vy se však stále chováte, jako by se nic nedělo. Již teď může být v tomto velice mizerně chráněném...”

Odpor, který se ozval, byl sborový.

„Ne? Výborně! Uvidíme,“ vyštěkl von Stalhein očividně vyvedený z obvyklého klidu.

„Poručík Vasilev letadlo sestřelil a jeho posádka sem byla dopravena,“ ozval se někdo.

„Muži, které jste sem přivlekli, nebyli posádkou letadla,“ zavrčel Stalhein. „To pozná na první pohled každý hlupák. Jsou to obyčejní kupci. Jejich výpověď je pravdivá a obsah jejich vaků ji potvrzuje. Jsou to Korejci a hovoří korejsky. Přinesli sem zásobu vodky a nábojů tomu potrhlému kozákovi, který žije v bažinách. Kdyby se zde dalo na mé rady, byl by dávno zlikvidován. Jakýkoli člověk, který tam žije, znamená hrozbu, a tenhle navíc příliš žvaní. Nemůže nám v ničem prospět, pouze uškodit. Skutečnost je taková, že z něj ti opilí Mongolové mají strach. Ale to nechme stranou. Dva muži, kteří byli v letadle, unikli. Museli uniknout, jinak bychom našli jejich těla. Musíte je vypátrat!“

Ozval se další hlas, v jehož zabarvení byla znát pochybnost. „To mi něco připomíná,“ řekl kdosi. „Podle Minga bylo na konci směny ve skupině o dva muže víc. Zmínil se mi o tom.“

Na chvíli zavládlo mrtvé ticho.

„Proč mi o tom nikdo nic neřekl?“ vybuchl pak Stalhein. „Co se udělalo pro objasnění věci?“

Z výmluv, které onen nepřívětivý hlas mumlal, bylo zřejmé, že k objasnění se neudělalo nic.

Von Stalheinův hlas zazněl ještě ostřeji: „Okamžitě prošetřit! Ihned! Princí, vydejte rozkaz, ať ihned nastoupí všichni dělníci. Zkontrolujte jim ústa! Musíte najít dva přebývající muže! Jsou to ti, kteří přilétli letadlem, a jedním z nich bude Bigglesworth! Přiveďte mi je. Poznám je. Udělejte, co říkám, nebo odmítám další zodpovědnost za následky. Pokud z tábora zmizeli, prohledávejte okolí tak dlouho, dokud ty dva nenajdete! Na všech důležitých místech zdvojnásobte stráž. Okamžitě!“

„Všechn ten zmatek kvůli jedinému muži?“ ozval se další hlas. „Mám si snad myslet, že se toho Biggleswortha bojíte?“

„Ne,“ odpověděl von Stalhein pomalu. „Nebojím se ho, ale uznávám jeho schopnosti. Je to jeden z mužů, kteří jednají, když ostatní mluví, a kdyby jej neochraňoval sám ďábel, musel by být již dávno mrtev. Stejně těžko se chytá starý lišák, a stejně obtížně udržíte v rukou úhoře. Pokud máme co dělat s ním, jsem docela rád, že je Luntz tam, kde je.“

Ginger se zamračil. Byla to už druhá zmínka o Luntzovi. Moc ho zajímalo, kdo je Luntz a kde má být.

„Ztrácíme čas,“ pokračoval von Stalhein. „Nejprve, princí, je třeba nařídít Mingovi, aby prověřil ústa dělníků. Ať najdou ty dva, kteří mají jazyk. Ani vaším neschopným chlapům by to nemělo trvat dlouho. My počkáme tady.“

Von Stalhein

Ozvalo se souhlasné mručení, a hluk odstrkovaných židlí naznačil, že se všichni zvedli.

Von Stalheinovy vývody a jeho rozhodnost vyvolaly v zrzkovi úzkost a dokonce jisté ochromení. Než se však mohl těm zrádným pocitům poddat, dotkl se jeho ruky Biggles. Zval ho za sebou a vyrazil jako tichý stín podél stěny k zadní části baráku, odkud co nejrychleji běžel k nejbližším stromům. Zrzek jej samozřejmě následoval. U stromů zapadli do trávy. Zmizeli právě včas, neboť přední stranu domu a vnitřek tábora náhle ozářila světla, takže bylo vidět jako ve dne. Do záře lamp vyšla z baráku skupina mužů, kteří mezi sebou polohlasně hovořili. Potom jeden z nich hlasitě vykřikl ke strážnému. Ten odpověděl a spěchal ke dveřím.

Z místa, kde ležel, si mohl Ginger poprvé prohlédnout účastníky porady. Viděl von Stalheina, muže vysoké, vojácky vzpřímené postavy. Vedle něj stáli dva Číňané v tradičních oblecích, jeden měl na sobě honosný oblek mandarína. Zbylí muži vypadali jako Evropané a

měli na sobě obyčejné civilní oděvy. Nejbližší Gingerovi stál urostlý starší muž se širokou plochou tváří bez jakéhokoli výrazu a zrzek nedokázal odhadnout, jaké je národnosti.

Během několika minut překypovalo okolí velitelského stanoviště horečným ruchem. Ven se vyhnula horda hrdlořezů vedená mohutným velitelem. Surovec Ming, třímající nezbytný bič, krátce promluvil s „princem“ Ling Sooem a vzápětí on i jeho stráž zmizeli. Určitě spěchali splnit rozkaz – najít dva otroky s jazykem. Gingera polil ledový pot, když si představil, jak může dopadnout jejich pokus o útek.

Prohledávání tábora v nočních hodinách však nepředvídal ani Biggles. Nenapadlo ho, že k pátrání po posádce sestřeleného letadla dojde až nyní. Nemohl totiž vědět, že zde narazí na von Stalheina, který jakoby na Bigglesův příchod čekal. Právě jeho přítomnost podstatně změnila situaci. Vychytralý Stalhein se asi o sestřeleném letounu dozvěděl pozdě, ale jeho závěry byly zcela přesné. Bohužel. Přesto Stalhein lhal. Dříve se mu již několikrát podařilo uniknout Bigglesovi jen zázrakem a určitě se bál svého protivníka, ať již svým kumpánům tvrdil cokoli. Podle toho, co říkal, zrzka napadlo, že už má z Bigglese komplexy.

„Jeho závěry byly až neuvěřitelně správné,“ šeptl tiše zrzek, když si uvědomil, s jak zlověstnou přesností vystihl Stalhein situaci a jak zdrcující následky to může pro ně mít. Nepřátelský tábor byl nyní na nohou, což případnou záchrannou akci podstatně ztěžovalo. Napadlo ho, jak bude reagovat Biggles.

Vzápětí se to dověděl. Bigglesova ruka se znovu dotkla jeho ramene, a velitel se stáhl hlouběji do lesa.

„Poslouchej!“ řekl. „Musíme si pospíšet. Máme šanci, dokud budou mít dost práce v táboře dělníků. Chvilí jim potrvá, než ty vyčerpané chudáky zvednou a shromáždí na prohlídku. Až se ukáže, že počet souhlasí, většina von Stalheinových kumpánů bude určitě spokojená. Stalhein ovšem ne. Pokud si vzal do hlavy, že jsme tu, a on si to do hlavy vzal, pak udělá všechno co může, aby nás dostal.“

„Kdo by si pomyslel, že tu bude zrovna *on*“ vydechl Ginger.

„Ale vlastně proč ne?“ odvětil Biggles. „Tohle je přesně ten druh lumpárny, v jaké si ho umím představit. Ještě docela nedávno měl Stalhein v Německu skvělou pověst, a lidé, kteří provozují tyhle odpomosti, a potřebují lidi jeho ražení, jej musili dříve nebo později oslovit. Co mohl nakonec ten chudinka dělat? Byl u nacistů a pokud se vrátí domů, čeká ho soud pro válečné zločince. Buď provaz nebo doživotní vězení. A tak se nám náš nešťastný hoch toulá světem jako bludný Holandan. Z něčeho žít musí, a to, že pracuje pro tyhle darebáky, ještě neznamená, že s nimi nutně musí souhlasit. Řekl bych, že to tu nebude mít lehké. Trefil hřebíček na hlavičku – možná až moc přesně – a některé z nich sekl do živého. Ti mu to už neodpustí. Řekl bych, že věděl, co riskuje, když jim vynadá. Stalhein je schopný chlap, ale to je právě jeho kámen úrazu. Všimni si, jak došel k názoru, že jsem do té věci zapleten. Nemýlil se. Pro některé lidi ale nejsou schopnosti to hlavní. Ti zdejší jsou bandou válečných štváčů, a jejich choutky jdou ruku v ruce se ziskuchtivostí a ješitností. Čím častěji se ukáže, že Stalhein měl pravdu, a jeho zaměstnavatelé ne, tím více ho budou nenávidět. Místo

podpory mu budou házet klacky pod nohy, a tím si sami pod sebou podříznou větev. Je to pořád stejné. Ale na filozofování nemáme čas. Díky von Stalheinovi se nám podařilo získat důležité informace, jimiž snad potěšíme Raymonda. A teď do díla. Musíme najít naše lidi. Druhou příležitost už možná nikdy nedostaneme.“

Biggles se tiše vztyčil a pozoroval tábor. Ohrada otroků odtud vidět nebyla, ale zvuky, které přicházely z míst, kde ležela, prozrazovaly, že kontrola začala. Hlouček mužů, kteří stáli před barákem, už zašel zpět. Pravděpodobně hodlali vyčkat na výsledky uvnitř. Ginger se rovněž snažil očima proniknout okolní temnotu, avšak viděl jen několik chatrčí hluboko v lese, jejichž umístění prozrazovala jen shora zakrytá osvětlená okna. Nedokázal poznat, která z chatrčí je ta pravá. Bylo zřejmé, že vědci jsou ubytováni v některé z nich, všechno ostatní byly jen dohady. Vyslovil své pochybnosti.

Biggles souhlasil, že mají před sebou obtížný úkol. „Budeme prostě muset jít od jedné k druhé, dokud je nenajdeme,“ řekl. „Je jisté, že naši lidé budou za ostnatým drátem. To bude naše jediné vodítko. Moc času nemáme. Musíme se odsud ztratit před svítáním.“ S jeho názorem Ginger plně souhlasil.

KAPITOLA DEVÁTÁ

V-V-V

Pátrání začalo. V naprosté tmě a bez jakékoliv znalosti mapy tábora to byla únavná a nervy ničící práce, protože i když velká část mongolských jednotek měla spoustu povinností v ohradě pro otroky, v těchto místech se stále bezcílně potuloval určitý počet většinou namol

opilých vojáků. Naštěstí nadělali řevem a pokusy o zpěv spoustu hluku, takže vetřelci měli vždy dost času vyhledat si úkryt. Nicméně několikrát se jim málem nepodařilo uniknout.

V jednu chvíli zažil Ginger skutečný šok. Procházel vysokou trávou, která rostla všude mezi stromy, když zakopl o předmět, který se převrátil s třeskotem skla. Ve snaze rychle se ukrýt padl na něco měkkého a teplého, ležícího vedle. Ve zlomku vteřiny si uvědomil, že to nemůže být nic jiného, než lidské tělo. Prudce se skrčil a připravil se k zápasu, když uviděl, že ležící postava je jeden z Mongolů. Spal. Ukázalo se, že je úplně opilý, a ačkoli cosi zamumlal a převalil se, nejevil snahu vstát. To bylo jeho štěstí, protože Biggles již vytáhl pistoli a uchopil ji za hlaveň připraven udeřit ho pažbou, jakmile otevře ústa. Opatrnost nebyla nutná. Mongol upadl opět do opileckého spánku. Biggles pokrčil rameny a schoval zbraň. Ginger si otřel z čela pot a pak spatřil předmět, o který zakopl – byla to krabice již důvěrně známých lahví vodky. Dvě prázdné lahve ležely na zemi vedle alkoholem přiotráveného muže. Biggles zrzkovi pokynul rukou a pokračovali v chůzi. Spáče zanechali jeho snům.

Pak Ginger ztratil pojem o čase. Hodinu či ještě déle bloumali táborem, proplétali se mezi stromy a plížili se suchou trávou od chatrče k chatrči, aniž by získali nějaké vodítko pro nalezení svého cíle. Táborem vedly zjevně často používané cesty, které byly v místech, kde procházely nekrytým prostorem, velmi dobře zamaskovány. Jejich spleť byla velmi hustá stejně jako v každém jiném vojenském táboře. Protože však po nich chodili muži, kteří obvykle měli u sebe baterky, drželi se od nich průzkumníci raději stranou. Cesty, které nebyly

maskovány sítí, byly zakryty horními větvemi stromů, mezi kterými vedly, takže bylo pochopitelné, že unikly jejich pozornosti, když nad táborem letěli s Biradou. Bylo zřejmé, že právě proto byl tábor vybudován v hustém lese. Stejný důvod mělo i jejich přehlédnutí černé stíhačky. Biggles se zrzkem na ni narazili při svém prohledávání tábora při okraji lesa. Byla umístěna na zastaralém, ale zřejmě výkonném katapultu a obrácena nosem ke krátké mýtině, ústící do otevřeného prostoru. Nestála tu žádná stráž. Biggles k letounu přistoupil a znaleckým okem si ho prohlédl. Pak zaváhal, jako by zvažoval něco, čím si nebyl zcela jist, a nakonec od stroje odešel.

Brzy nato Ginger, který kráčel s rukama zkříženýma před sebou, aby si chránil oči před polámanými konci větví, které nebyly ve tmě vidět, narazil na ostnatý drát. Jak daleko se táhl, to Ginger neviděl, ale za ním stál srub z klád o značné délce. Bližší okno u kraje srubu bylo osvětlené a právě toto světlo způsobilo, že zrzek chvíli nic jiného neviděl. Potom začal na pozadí rozeznávat obrysy mnohem většího srubu o straně dlouhé nejméně čtyřicet stop. Zdálo se, že oba sruby stojí ve stejné ohradě. Zem byla i za plotem porostlá hustou suchou trávou. Pak mezi většími stavbami objevil ještě třetí. Šlo spíš o kůlnu, mnohem menší než sousedící sruby a zrzkovi se zdálo, že před tou malou barabiznou vidí obrys hlídkujícího muže. Napadlo ho, že má před sebou strážnici.

Upozornil na svůj objev krátkým syknutím a Biggles se k němu přiblížil krokem špičkové baletky. Několik vteřin nehnutě stáli vedle sebe a snažili se rozeznat ve tmě víc než jenom nejasné obrysy kolem osvětlených

oken. Konečně dokázal Ginger po značném úsilí něco rozeznat. Po celé délce srubu se táhlo něco jako nízká veranda a přibližně v jejím středu občas zazářilo jasně oranžové světélko. Gingera zmátlo, neboť si nedokázal představit, co by mohlo znamenat. Světluška to nebyla, protože světlo se nehýbalo. Když na chvíli zavřel oči, aby si odpočal, a znovu je upřel do temnoty, nabyl dojmu, že na verandě vidí několik nejasných obrysů postav. Pak v oněch místech zazářil plamen zápalky a Ginger vše pochopil. Světelným bodem byl cigaretový oharek. Někdo na verandě odpočíval a pokuřoval. Na prkenné podlaze vzápětí zavržaly kroky. Dveře se otevřely a světlo, pronikající ven, ozářilo jasně celé okolí dveří. Muž na verandě pokročil do obdélníku osvětlených dveří, pozorovatelé jasně uviděli temnou siluetu jeho postavy a pak zazněl nehybným nočním vzduchem tichý hlas: „Dobrou noc.“

Muž promluvil anglicky!

Biggles sevřel Gingerovu paži. Muž vešel do srubu. Zavřel za sebou a verandu opět pohltila tma. Cigareta dosud žhnula.

„V pořádku,“ vydechl pilot. Jsme na místě!“

Jenže zrzek byl nyní zaujat sledováním stínu, který se náhle objevil asi dvacet yardů od jejich stanoviště při plotu. Ginger byl přesvědčen, že ještě před chvílí tam nic neviděl. Když se na své pozorování pořádně soustředil, všiml si, že stín se pohnul a nabyl přesnějších obrysů. Záhy v něm rozeznal muže krácejícího po vnější straně drátěného plotu směrem k nim. Zrzek zachytil Bigglese za rukáv a táhl ho zpět do stínu dál od plotu. Nevěděl, zda si velitel všiml blížící se postavy, ale neměl čas varovat ho slovy. Mužova postava se již rýsovala zřetelně

a bylo vidět, že je ozbrojen puškou, kterou nesl zavěšenu na rameni. Prošel přímo kolem nich a pokračoval v chůzi, až ho pohltila temnota.

Biggles se v následujících dvou minutách ani nepohnul. Pak vydechl: „Plot je střežen, ale pokud je Vale uvnitř, musím se s ním spojit.“

Ginger nechápal, jak to hodlá velitel udělat, protože muži na verandě byli od nich vzdáleni dobrých dvacet yardů a každé zavolání by upoutalo pozornost strážného. Mohli samozřejmě opět přestříhnout drát, pokud by však stráž prošla v jeho blízkosti, jak před chvílí sami viděli, bylo jasné, že po rozednění, by na narušení střeženého prostoru přišla. Kdyby se pak ukázalo, že okamžitá záchrana zajatců je nemožná, prozradili by průzkumníci svoji přítomnost zbytečně. Potom by věznitelé zaručeně podnikli řadu bezpečnostních opatření.

Zrzka navíc napadlo, že nemají přesvědčivý důkaz o totožnosti mužů za plotem s unesenými vědci. Angličtina, kterou promluvil onen neznámý, byla na první pohled jasným důkazem, ale po zralé úvaze došel Ginger k názoru, že vše může být i jinak. V táboře se mohli nacházet i jiní anglicky hovořící lidé, a zrzek s Bigglesem nebyli v situaci, kdy by si mohli dovolit spoléhat na náhodu. Chvilé čekání však mohla věc objasnit. Tak uvažoval Ginger, když vyčkával, jak se rozhodne Biggles.

Bigglesův záměr na upoutání pozornosti obyvatel srubu byl prostý a poměrně bezpečný. Pokud bude uvnitř Vale, pochopí, pokud ne, žádné nebezpečí nehrozí. Rozhodl se napodobit ptačí písknutí, ovšem takové, které napodobí v Morseově abecedě Valeovy iniciály – tři „V“.

Po prvním pokusu nenásledovala žádná odezva. Muži na verandě pokračovali bez odmlky v tlumeném hovoru, jakoby jim signál, pokud si ho vůbec všimli, nic neříkal. Je možné, že Vale mezi nimi vůbec není... napadlo s bolestným pocitem zklamání Gingera. Nebo mohl být právě tím mužem, který již vešel dovnitř, a který nikomu ze spoluvězňů nepřiznal svou totožnost a nevysvětlil jim význam počátečních písmen svého jména a příjmení. V tom případě se signál nemohl setkat s odezvou.

Biggles zapískal znovu.

Zrzek se mylil. Muži na verandě sice pokračovali v rozhovoru, ale v těsné blízkosti plotu se vynořil stín postavy tak náhle, až Ginger ucouvl zpět, neboť ji považoval za strážného. Pak se jako závan větru ozvalo mezi stromy slabé pískání signálu: Biggles odpověděl a zapískal potřetí.

„Kde jste?“ ozval se tichý hlas a veškeré pochybnosti zmizely.

„Tady,“ odpověděl Biggles.

„S kým mám tu čest?“ ozvalo se a stín pokročil vpřed.

„Bigglesworth ze zvláštní jednotky letectva. Váš posel splnil úkol. Z Yardu mě poslali, abych vás našel a dostal domů.“

„Díky Bohu,“ ozvalo se upřímně. „Jsme na tom hrozně. Už bychom dlouho nevydrželi.“

„Takže ostatní jsou s vámi?“

„Všichni kromě generála Gortona, kterého zastřelili při pokusu o útěk.“

„Takže jste dohromady čtyři?“

„Ne, je nás šest.“

„Šest?“

„Byli jsme původně čtyři, ale asi před měsícem sem přivezli jednoho Američana a brzy po něm polského profesora. Ale máme teď málo času. Je za minutu jedenáct, a přesně v jedenáct nás na noc zamykají.“

„V téhle chatrči?“

„Ano.“

„Pak mi odpovídejte rychle,“ požádal Biggles.
„Máte oddělené pokoje?“

„Ne. Spíme v jedné velké ložnici.“

„Nemáte možnost dostat se z domu?“

„Ne. Okna jsou zabetonována. A pak je tu plot.“

„Nemáte žádné nástroje?“

„Ne. Nemáme ani boty. Každý večer nás počítají a berou nám je.“

„Co s nimi dělají?“

„Zamykají je do komory na konci srubu. Dveře vedou zvenku.“

„Kdo má klíč?“

„Strážný v boudě u brány. Je ve svazku s ostatními. Svazek visí na hřebíku. Velký klíč patří k zámku brány v plotě. Vedle něj je klíč od srubu. Jedním se odemyká dílna – to je ta velká budova vzadu – a ten nejmenší patří k zámku komory s botami.“

„Kolik strážných slouží?“

„Tři. Střídají se ve střežení plotu. Občas nás v noci namátkou kontrolují.“

„Kde jste přes den?“

„Ve velké dílně za ubytovnou.“

V tom okamžiku se ozval hvizd a nepříjemně ostrý hlas vykřikl: „Všichni dovnitř!“

„A je to,“ řekl Vale naléhavě. „Musím jít, nebo mě hned začnou hledat.“

„V pořádku,“ řekl Biggles. „Spojím se s vámi sám. Vydržte. Přijdu k oknu.“

Vale pospíchal nazpět k verandě, na které panoval čilý ruch. V záři světla z okna se pohybovaly nejasné obrysy postav a ozýval se řezavý hlas. Muž zřejmě počítal vězně. Pak zazněly zvuky, svědčící o tom, že věžňové jsou zavíráni. Bouchly těžké dveře, zarachotily klíče a potom světla zhasla.

Biggles vycouval od drátěného plotu zpět mezi stromy a táhl Gingera za sebou. „Ted víme, co potřebujeme,“ řekl tiše. „Víme, kde jsou a jak jsou zabezpečeni. S náradím, které máme, bychom neměli mít potíže dostat je ven, až se okolí uklidní. Velkým problémem jsou jejich boty. Je to starý trik, ale funguje stále skvěle. Žádný člověk zvyklý chodit v botách se bez nich daleko nedostane – rozhodně ne v divočině jako je tahle. To znamená, že musíme dostat ven nejen naše lidi, ale také jejich boty.“

„Co kdybychom se dali do práce?“ navrhl Ginger.

„Bude lepší chvíli počkat, aby měly strážé dojem, že je všechno stejně nudné jako obvykle,“ doporučil Biggles.

Čekali vsedě u paty stromu. Horko bylo stále nesnesitelné. Kolem tančily vzduchem světlušky a ozývalo ze bzučení mračen komárů.

Kolem znovu prošel strážný s puškou přes rameno hlavní k zemi. Z jeho klidu bylo zřejmé, že nečeká žádnou mimořádnou událost. Bezpochyby zažil stejný večer již mnohokrát.

„Co když ho praštím po hlavě, až půjde příště kolem?“ navrhl Ginger.

„Pak by se mohl některý z jeho kumpánů přijít podívat, co se s ním stalo.“

„Mohl bych ho přivítat stejně.“

Biggles zvažoval Gingerův návrh, ale nakonec se rozhodl ho zamítnout. „Pokud máme naději, že se dostaneme dovnitř bez hluku, bude lepší se jí držet. Necháme strážného udělat ještě jeden okruh a pak se dáme do práce. Kéž bych věděl, jak často obchází.“

Trvalo asi čtvrt hodiny, než se strážný objevil zas, tentokrát měl v ústech cigaretu. Jakmile opět zmizel z dohledu, Biggles vstal a během několika vteřin přestříhl spodní spleť drátů. Podlezli plot a vydali se rychle směrem k ubytovně zajatců. Když se dostali ke srubu, Biggles se při stěně přiblížil k malému oknu zabezpečenému železnými vodorovnými mřížemi. Snadno zjistil, že ostatní okna jsou zatarasena stejným způsobem. Okna byla umístěna nepříjemně vysoko. Římsy ležely dobré čtyři stopy nad zemí, a uvolnění ještě výše ležících mříží bude proto velmi namáhavé. Biggles si uvědomil, že bude třeba zbavit se nejméně čtyř z nich, aby vznikl otvor dostatečně široký pro průměrně vzrostlého muže.

„Bojím se, že to bude trvat hodně dlouho,“ zamumlal Biggles. „Kdyby byla okna otevřená, lidé uvnitř by se k mřížím dostali snáz. Rád bych dal nějak Valeovi na srozuměnou, že už jsme tady.“ Natáhl paži a mezi mřížemi vytřukal na sklo velice tiše známý signál.

Vale určitě na něco podobného čekal, neboť okno se téměř ihned otevřelo a signál se ozval i odtamtud. Mezi mřížemi se objevila Valeova tvář.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Řekl jste ostatním, že jsme tady?“

„Ještě ne. Myslel jsem si, že bude lepší držet to v tajnosti, dokud s vámi nepromluví a nezjistím, co zamýšlíte. Nechtěl jsem nikoho předčasně rozrušovat.“

„Zcela správně. Kde jsou teď ostatní?“

„Šli spát.“

„V tom případě byste je měl vzbudit a informovat.“

„Udělám to po prohlídce, protože jinak by Grosnov mohl vycítit naše vzrušení a pojal by podezření.“

„Po jaké prohlídce? Kdo je Grosnov?“

„Rus z Moskvy. Je jedním z velitelů. Má nás na starost. Slouží jako jakýsi dozorčí důstojník a každou noc touto dobou chodí zjišťovat, zda jsme všichni.“

„Rozumím. Jsem rád, že jste mě na to upozornil. Přestříhl jsem drát. Teď musíme ještě odstranit pár mříží. Pro mne jsou zvenku v nevhodné výšce. Nebylo by rychlejší, kdybyste je odstranili vy, když vám podám nářadí?“

„Myslím, že ano, ale počkám s tím, než bude Grosnov hotov s prohlídkou.“

„Dobrá.“

„A co naše boty?“

„My to zařídíme,“ slíbil Biggles. „Vezměte si tenhle pilník. Bojím se, že pilka na železo by dělala příliš velký hluk.“

„Pilování bude nějakou dobu trvat.“

„Nedá se nic dělat. Snažte se.“ Biggles se otočil k zrzkovi. „Skoč se podívat ke dveřím do komory a zjisti, jak těžké bylo dostat se dovnitř.“

„Okay.“ Ginger se plížil podél stěny srubu až k rohu. Rozhlédl se kolem, a když zjistil, že odnikud nehrozí nebezpečí, prohlédl si dveře komory, která byla zřejmě jen pokračováním místností zajatců. S rozladěním zjistil, že okénka po stranách dveří jsou jen maličká, a rozhodně neposlouží jako vstup pro dospělého muže. Zbývaly pouze dveře. Byly vyrobeny z tvrdého a těžkého dřeva, a na první pohled bylo zřejmé, že ani s nástroji, které přinesli s sebou, si s nimi neporadí bez velkého hluku.

Tichý zvuk z povzdálí, který zaslechl, jej přiměl rychle se vrátit na roh budovy, odkud měl dobrý výhled na strážní budku. Otvírala se tam brána a dovnitř vcházeli tři muži. Šlo zřejmě o večerní prohlídku, o které mluvil Vale. Zrzek spěchal zpět k Bigglesovi. „Pozor!“ sykl. „Přichází Grosnov. Upozorni Valea.“

Jenomže Vale zřejmě zaslechl zvuky sám a uvnitř zavládl klid. Biggles stál těsně u stěny domu a naslouchal s nervy napjatými k prasknutí. Slyšel, jak se otevírají dveře a potom se rozsvítilo světlo. Na prkenné podlaze zazněly pomalé těžké kroky. Snad celou minutu nepadlo uvnitř ani slovo a Ginger se snažil představit si, co se děje uvnitř. Pak uslyšel mužský hlas. Zaburácel tak zprudka a nahlas, až sebou zrzek trhl.

„Pozor!“ zahřmělo. „Znovu vás upozorňuji, že pokud se kdokoli z vás pokusí o útěk, skončí s kulkou v hlavě.“

Hlas měl podivný cizí přízvuk. Žádná odpověď se neozvala.

Pak znovu zaduněly pomalé kroky naznačující, že kontrolor míří ven ze srubu. Dveře se zavřely. Opět zavládlo ticho.

„Jak vypadá komora na boty?“ zašeptal Biggles.

„Nevím, co s tím uděláme,“ sykl Ginger a tiše objasnil veliteli obtíže, na které narazil.

„Zdá se, že nám nezbude nic jiného, než se poohlédnout po klíčích,“ zamumlal Biggles. „Promyslím to. Měj oči otevřené.“

V okně se znovu objevil Vale. „Vzduch je čistý,“ řekl. „Ted vše řeknu ostatním. Pak začnu pilovat mříže.“

„Dobrá.“

V tom okamžiku se ozval výstřel, za kterým následovaly další dva. To ještě vetřelci netušili, jak záhy se změní jejich situace. Střelba sice zněla z dosti velké vzdálenosti, ale rachot výstřelů zněl hrozivě.

„Co to k ďasu bylo?“ zabručel Biggles. Na otázku měl dostat odpověď brzy. Během minuty zazněl další výstřel. To však nebylo nic proti tomu, co přišlo poté. Rána z pušky se ozvala blíže než první výstřely a hned po ní následoval výkřik, či spíše hulákání. Ginger, který rozeznal co blížící se muž křičí, ztuhl úžasem a strachem.

„Hej vy tam!“ ječel hlas nočním tichem. „Hej vy tam! Příteli Mayne! Kde jste, Mayne!“

Prásk, ozval se další výstřel.

Letci chvíli mlčeli a pak řekl Ginger přiškrceným hlasem: „To je Petrovskij!“

„Ano, a podle hlasu je úplně namol,“ odpověděl Biggles trpce. „Ten blázen,“ procedil vztekle mezi zuby. „Tupý, ožralý idiot. Že já toho tygra nenechal žít.“

„Jak se sem proboha dostal?“

„Bůh ví. Asi narazil na naši stopu a sledoval ji. Aspoň si to myslím. Dopil svou poslední zásobu vodky a vzpomněl si na Maynea. Pravděpodobně nás stopoval až k ostrovu a když zjistil, že tam Mayne není, rozhodl se jej

najít. To znamená, že budeme muset náš plán upravit. Jste tam ještě, Vale?“

„Ano.“

„V pořádku. Pokračujte dál, jen vám chci říci, že došlo k něčemu, co může situaci změnit. Musíme zjistit, co se z toho vyklube. Vrátime se. Pokud bychom se nestihli vrátit během příštích pár hodin, začněte jednat na vlastní pěst. Směřujte k velkému jezeru a držte se na jeho východním břehu. Tam čeká na jednom z ostrovů letadlo s pilotem. Doufám, že se brzy uvidíme. Jdeme, Gingere!“

Biggles rychle vyrazil k díře v plotu.

KAPITOLA DESÁTÁ

SAMETOVÉ RUKAVIČKY

Když opustili ohradu s vězeňským srubem, zamířili tam, odkud zněl Petrovského hlas. Nebylo možné se mýlit. Stejně dobře slyšeli řvaní i muži v táboře a někteří z nich již spěchali k místu jeho zdroje a cestou na sebe pokřikovali. Všechny hlasy však přehlušovalo Petrovského hulákání, kterým se neustále snažil přivolat drahého přítele Maynea. V táboře se rozsvítily další lampy a kdyby nyní zabloudilo nějaké průzkumné letadlo do okolí, našel by pozorovatel tábor z dálky padesáti mil! Bylo zjevné, že se Rusovi zdařilo vyburcovat celý tábor a zbavit otrokáře veškeré touhy ležení utajit. Jen Biggles se zrzkem se drželi ve stínu a položili se do trávy na místě, odkud viděli na střed tábora.

„Šílenec,“ zavrčel tiše Biggles a ukázal před sebe.

Petrovskij se právě vřítíl na osvětlené prostranství a řval jako býk, neboť se na něj sápal asi deset Mongolů. Chovali se jako psi smečka. Rus již byl odzbrojen, ale

bojoval dosud holýma rukama. Občas se mu podařilo pár Mongolů setřást a pokaždé na ně něco zařval ve své mateřštině. Lichotka to jistě nebyla. Útočníci se však na něj vrhali znovu a znovu, a věšeli se na jeho divoce mávající paže. Podle všeho dostali otrokáři rozkaz, aby vetřelci neublížili. Kdyby sáhli po svých křivých mečích, Rus by již nežil.

Správnost toho předpokladu potvrzovala i přítomnost Stalheina. Stál kousek opodál a sledoval zápas se svým obvyklým neúčastným klidem. Blízko něj na rozhraní světla a tmy stál hlouček mužů, se kterými před krátkou dobou jednal o Bigglesworthovi a ostatně také o osobě Petrovského.

Konečně se podařilo Mongolům Rusa uklidnit a přemoci. Náhodou dovlekl celou smečku až do blízkosti houštiny, v níž se napjatě krčili Biggles s Gingerem. Žasli. Petrovskij nevypadal vylekaně. Sveřepě a vyzývavě si měřil očima své přemozitele a v několika různých jazycích jim vyhrožoval, co všechno s nimi udělá, pokud mu okamžitě neumožní setkat se s „jeho starým přítelem Maynem“. Pak projevil chuť se napít a vítězové mu neprozřetelně uvolnili ruce. Sáhl do kapsy, vytáhl láhev a dopil zbytek vodky. Potom se však rozmáchl a rozbil láhev o hlavu nejbližšího Mongola.

Nastala nová vřava a konečně se pohnul von Stalhein.

Přistoupil k Rusovi, pokynem ruky umlčel změt' hlasů a potom promluvil na Petrovského anglicky, jazykem, který používal i Rus, když sháněl drahého Maynea.

„Samozřejmě, samozřejmě,“ řekl von Stalhein tak mírně, jako by konejšil zlobivé dítě. „Samozřejmě, že

uvidíte vašeho starého přítele Maynea. Bohužel tu ještě není, ale my ho brzy najdeme. Lituji, že jste byl přijat tak nezdvořile, ale moji lidé měli své rozkazy a nebyli jsme informováni o tom, že se k nám chystáte na návštěvu.“ Poklepal Rusa po rameni a mávnutím ruky od něj odehnal Mongoly, kteří hleděli střídavě na něj a jeden na druhého. Ve tvářích se jim zračil úžas.

„Ta vaše chátka mě napadla,“ prohlásil Petrovskij povýšeně. „Chátka, pane, protože nic jiného to není. Víte, kdo já jsem?“

„Ovšem,“ odpověděl von Stalhein, který očividně odpověd na otázku skutečně znal. „Každý zná plukovníka Alexeje Petrovského. Lituji, že ti hlupáci na strážnici nedokázali rozeznat důstojníka a džentlmena.“

Petrovskij se uklonil, až málem upadl. „Přijímám vaši omluvu,“ řekl vážně. „Vidím, pane, že i vy jste džentlmen. To mi stačí. Napijete se se mnou?“

„S potěšením,“ odpověděl von Stalhein. „Nejdříve však, neboť vy jste mým hostem, musíte přijmout mé pozvání. Mám vynikající vodku. Ale přece nebudeme pít zde. Pojdme do mého domu, kde si můžeme pohovořit v klidu.“

Petrovskij se znovu uklonil. „Pane, jsem poctěn. Ale co můj starý přítel Mayne?“

„V poslední době jsem ho tu neviděl,“ odpověděl von Stalhein vyhýbavě. „Měl by tu být?“

„Šel tímto směrem.“

„Jste si tím zcela jist?“

„Jistěže.“

„Jak to víte?“

„Jeho přítel...“ Petrovskij zaváhal, jakoby si dokonce i ve svém alkoholem obluzeném mozku uvědomil, že řekl příliš mnoho.

„Na tom příliš nezáleží, drahý plukovníku,“ pokračoval hladce von Stalhein. „Pokud je poblíž, jistě sem přijde a potom se k nám připojí. Pojd'te. Napijeme se spolu.“ Vzal Rusa pod paží a za neustálého přátelského

tlachání jej odváděl k osamělé dřevěné budově, stojící nedaleko velké budovy. Diváci přihlížející scéně se začali rozcházet.

Biggles se zhluboka nadechl, a když promluvil, znělo to velmi trpce. „Stará hra. Nejprve práce v sametových rukavičkách. Pokud nezabere, přijde na řadu železná pěst. Ale ten samet zapůsobí. V tom je Stalhein mistr nad mistry. Zaútočil rovnou na Petrovského slabiny – jeho ješitnost a pití. Kdyby byl Petrovskij střízlivý, nedostal by z něj nic ani bičem. Když má však mozkové závity zalité vodkou, dostane z něj von Stalhein po dobrém, cokoli bude chtít. Rus mu řekne, že jsme tady převlečení za Korejce a poví mu také, že máme letadlo, kde ho máme, a vyzvoní mu i to ostatní. Jinými slovy nám udělá čáru přes rozpočet!“

„Proč ho sem proboha Algy pustil,“ zasténal Ginger.

„Řekl bych, že Algy o jeho cestě nemá ani ponětí, jinak by ho zastavil. Řekl bych, že s ním Petrovskij jen porozprávěl, vzal si čokoládu a vrátil se domů. Tam se nalil vodkou a rozhodl najít Maynea. Je zkušený lovec a nemohl být pro něj problém najít naše stopy.“

„Proč ho nezastavil Bertie?“

„Myslím, že kolem Bertieho a Maynea v té tmě nejspíš prošel. Možná, že ho i slyšeli, ale protože mlčel, a oni nemohli zjistit o koho jde, seděli tiše jako myšky – přesně tak, jak jsem jim nařídil. Ale na tom už nezáleží. Petrovskij je tady, a Stalhein bude za půl hodiny vědět všechno, co ví on. Až si bude Stalhein jist, že z Petrovského vymámil vše potřebné, nebude ztrácet čas a pustí se za námi. Máme jenom jednu možnost, a tou je rychlost. Musíme dostat svoje lidi z tábora dřív, než von Stalhein začne cokoli podnikat.“

„Nemáme nejmenší naději,“ prohlásil Ginger hořce. „Neumím si představit, že by Vale za tu chvilku něco dokázal s mřížemi.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ řekl Biggles. „Druhá možnost je zdržet Stalheina tak dlouho, jak to jen půjde. Nemůžeme být na dvou místech najednou, takže se budeme muset rozdělit. Vezmu si na starost von Stalheina. Zbytek bandy ho nechá o samotě, dokud neskončí s Petrovským, takže by nemělo být obtížné pozdržet ho. Ty zatím pomoz chlapům ven. Ted' nebo nikdy. Mělo by se ti to podařit. Dostaň je ven a namiřte si to k Bertiemu a Mayneovi. Budu se snažit setkat se tam s vámi, ale příliš na to nespolehej a nečekej na mne. Snaž se je dopravit co nejrychleji k letadlu. Měli byste to stihnout dřív, než tam Stalhein pošle své Mongoly, pokud se mi nepodaří zabránit Petrovskému, aby mu prozradil, kde je letadlo ukryto. Víš jistě, že najdeš cestu k lignitovému ložisku beze mne?“

„Myslím, že ano. Směr znám, a to stačí.“

„V pořádku, tak do toho. Zdržím von Stalheina tak dlouho, jak jen bude možné, abyste měli co největší náskok.“

„Udělám, co budu moci,“ slíbil Ginger, otočil se hlouběji do lesa a vyrazil k ubytovně vězňů.

Biggles se za ním díval, dokud se mu neztratil z očí, a pak po krátkém průzkumu místa nedávné davové scény, které již bylo zcela vylidněné, vykročil vlastní cestou. Mířil k chatě, do níž zavedl Stalhein nového milovaného ruského přítele. Uvnitř zářilo světlo a Biggles zamířil přímo k oknu, neboť na opatrnost již nezbyval čas. Von Stalheinovi nebude trvat dlouho, než dostane informace,

po nichž touží, a pokud se Bigglesovi nepodaří zabránit mu v tom, bude se všemi zle.

Ke srubu se dostal, aniž by kohokoli potkal, ačkoliv táborem občas nějakí muži procházeli. Zastavil se u dřevěné stěny baráku, aby důkladně prozkoumal okolí. Když neobjevil nic, co by ho mohlo ohrozit, přistoupil k oknu. Uviděl tam rozprávějícího Petrovského rozvaleného v křesle a usměvavého von Stalheina, který rozléval lihovinu z láhve do dvou sklenek. Bylo zcela zjevné, že není času nazbyt. Dveře byly na opačné straně. Biggles se k nim dostal několika kroky. Podíval se za roh v obavě, aby před srubem nestála stráž. Von Stalhein ji však zřejmě nepovažoval za nutnou, protože před dveřmi nikdo nestál. Biggles je potichu otevřel a vnikl do úzké chodby. Dvoje špatně usazené dveře propouštěly u podlahy světlo. Jedny vedly do místnosti na opačném konci chodby, druhé měl hned při ruce. Ze vzdálenějších dveří zazníval třeskot nádobí, jakoby ho tam umývala hospodyňka. Biggles mohl jen doufat, že ten pilný člen domácnosti zůstane u škopku. Přistoupil k bližším dveřím a s dlaní na dveřním knoflíku tiše naslouchal.

Von Stalhein právě hovořil nedbalým, povzneseným tónem: „Tak můj starý přítel Bigglesworth je tu s Maynem také? Já jsem ho celkem očekával, ale on bude asi překvapen, až mne tu najde. Má zvláštní dar objevovat se v místech, kde by se ho nikdo nenadál. Rád bych se s ním opět setkal. Těším se už dlouho na příležitost, kdy si budeme moci trochu poklábosit.“

Biggles nahmátl pistoli a potichu otevřel dveře. „Dobrý večer, von Stalheine,“ pozdravil zdvořile. „Víte, že jsem se také těšil? Zůstaňte prosím v klidu sedět. Opravdu. Neraď bych pokazil tohle příjemné setkání.“

Usmál se a tiše za sebou zavřel dveře s očima stále upřenýma na Stalheina. Přitáhl si volné křeslo a posadil se.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

GINGER NA VLASTNÍ PĚST

Zrzek se vydal k baráku zajatců téměř ochromen děsem. Přijal rozkaz od Bigglese bez připomínek, ale náhlá odpovědnost, kterou na něj velitel naložil, způsobila, že se jeho myšlenky rozběhly tak prudce, že nebyl schopen je jakkoliv uspořádat a určit si alespoň hrubý plán akce. Hlavou se mu proháněla spousta nápadů a jeden vytlačoval druhý, aniž by výsledná změť přinesla jediný kloudný závěr. Stráže, zamřížovaná okna, klíče, zajatci bez bot, a další trampoty se v zrzkově mysli pomíchaly. Každá z nich se mohla stát nepřekonatelnou překážkou. Neodkázal vypudit z mysli ani přetěžký Bigglesův úkol. Nebylo zrzkovou starostí, jak se teď Bigglesovi podaří zdržet Stalheina tak dlouho, aby měli zajatci dostatek času k útěku. Domníval se však, že právě tato blesková rozhodnutí velitele, vedená snahou chytit pomíjivou příležitost za pačesy, dokonale zmatou protivníka. Jedno mu však bylo zcela jasné. Pokud se Biggles už odhodlal k tak divokému hazardu, musí považovat situaci za naprosto zoufalou. Hranice mezi úspěchem a prohrou byla nyní tenká jako ostří nože. Jediné zakolísání mohlo zvrátit vývoj situace v jejich neprospěch, jehož následkem by byla konečná ztráta nejen vědců, pro které se sem vydali, ale i expedice samotné. Na chvíli se opřel o kmen stromu, aby si mezi neustálými výpady všudypřítomných komárů trochu

vydechl a nabyl klidnější mysli. Skutečně potřeboval uspořádat své myšlenky a dobrat se k rozhodnutí ohledně další akce.

Jednu věc považoval za významnější než všechny ostatní. Šlo o boty uzamčené v komoře. Pomoci k útěku zajatcům s bosýma nohama, nemělo v podstatě velký smysl. Dlouhý pochod k letadlu divokým terénem, by totiž stejně nezvládli. Chůzí po kamenité zemi a v ostré, suché trávě, by měli rozedraná chodidla dřív, než by ušliprvní míli. Jenomže vniknout do komory, kde byly boty uzamčeny, znamenalo získat klíč! Bez něj by natropili děsný hluk. Vylomení dveří proto nepřipadalo v úvahu. Jediná cesta ke klíčům proto vedla přes zneškodnění strážných, a to zase připadalo Gingerovi nemožné bez vyvolání všeobecného poplachu v táboře. Ať bude tedy cesta k botám jakákoliv, bez hluku se neobejde, uvažoval Ginger. Bylo možné držet strážné v klidu pohružkou násilí, to však bude účinné jen po dobu, kdy je bude někdo ohrožovat. V okamžiku, kdy budou ponecháni o samotě, vyvolají v táboře poplach dříve, než budou věžňové dostatečně daleko. Pokud by ovšem...

Nápad, který se začal Gingerovi rodit v hlavě, nepatřil právě k bleskovému osvětlení. Objevil se jako mlhavá naděje, která při postupném promýšlení skýtala řadu řešení, která vyžadovala jen klid a dobré nervy. Klid a lest. Lest, o které kdysi Biggles prohlásil, že je jeho nejlepším přítelem, když je v úzkých. Úspěch každé lsti však závisel na pevných nervech.

Zrzka nejdřív napadlo, že vzhledem ke spoustě alkoholu, který zdejší lidé prolévali hrdlem, mohou být strážní opilí. Mohl se však mýlit, jeho přání, mohlo být jen otcem myšlenky. Opilí strážní by mu úkol nesmírně

ulehčili. Pokud však budou střizliví, nemohl by zařídit, aby o střizlivost přišli? Náhle si vzpomněl na opilce, ležícího v trávě vedle bedny s lahvemi vodky, z nichž dvě již užil jako vzorek pro vlastní potřebu. Pokud by strážní tekutý poklad našli, bylo jisté, že neodolají pokušení obsah vyzkoušet a budou pokračovat v ochutnávce. Budou pít, pokud bude co, nebo pokud neupadnou do stavu v jakém byl jejich kolega, jehož zradil cestou táborem mozek a posléze i nohy.

Jak ale dostane k sobě strážné a vodku? Bud' musí dostat vodku k mužům, nebo muže k vodce!

Nejprve Ginger celou myšlenku zavrhl jako příliš fantastickou. Když se jí však stále nedokázal zbavit, napadlo ho nakonec, že nebezpečí, která s sebou nese, nejsou větší, než nebezpečí, která ho čekají, když zvolí jinou cestu, jak se dostat ke klíčům. Pak si s úlevou uvědomil, že vypadá jako Korejec. Strážní ho budou považovat za Korejce a nebudou se ho na nic ptát. Budou si patrně myslet, že nemá jazyk a není tedy schopen odpovídat. Dalo se také předpokládat, že muži otrávení svými úkoly, se budou daleko víc zajímat o vodku než o člověka, který ji donesl. Pokud se lest vydaří, získají uprchlíci nejen boty, ale i více času, neboť si ušetří i odstraňování mříží!

Ginger si uvědomil, že čím déle bude nad svým odvážným plánem dumat, tím obtížnější mu bude připadat. Neztrácel proto čas a vyrazil k travnaté planince, kterou si vybral jako svůj pijácký lokál Mongol zmožený alkoholem. Zrzek se nejdřív musel ujistit, zda tam opilec dosud leží.

Byl tam! Ležel stále v trávě a hlasitě chrápal. A snad ještě důležitější bylo, že vedle něho dosud ležela i

převrácená bedna s lahvemi. Po rychlém obhlédnutí okolí zrzek zjistil, že přímé nebezpečí mu odnikud nehrozí. Naložil si bednu na ramena, a aniž by se nějak kryl, vykročil svižně k budce u brány.

Vše ale nešlo přesně tak, jak si původně představoval, a na okamžik zaváhal, zda nepřecenil své síly. Potíže začaly, když málem vrazil do strážného. Byl to zjevně muž, který držel hlídku u drátěného plotu. Opravdu se málem srazili, nemohl se mu již nijak vyhnout. Když se střetli, strážný něco vyštěkl. Zrzek sice neměl ani ponětí, co říká, domníval se však, že zájem strážného je zcela jednoznačný. Ve světle následujících událostí bylo pak nad slunce jasnější, že ho zajímalo pouze to, zda jsou lahve v bedně plné. Muž nehodlal dlouho čekat na odpověď, což bylo zřejmé z rychlosti s jakou se vrhl k bedně, aby si odpověděl sám. Bez dlouhých řečí odlehčil Gingerovu nákladu, nacvičeným pohybem urazil hrdlo lahve o závěr pušky, zhluboka se napil, otřel si ústa a pil dál.

Zrzek se tiše usmál, ale vzápětí si uvědomil, že před ním stojí další trápení. Byl na nejlepší cestě opít jednoho ze strážných, jenomže to nestačilo. Aby byla akce úspěšná, musel jich opít co nejvíc, nejlépe všechny!

Trhl sebou, vydal hrdelní skřípavý zvuk, kterým chtěl dát najevo nesouhlas s lačností strážného, a otočil se s bednou, jako by hodlal odejít. Muž jeho snahu o podporu abstinence neocenil. Volnou nikou si zrzka přidržel za límec a vychrlil pár nadávek. Ginger zachrčel nevolí a upustil bednu do trávy. Lahve na sebe narazily a zazvonily. Zvuk řinčícího skla zapůsobil jako signál. Strážní v budce u brány ho nemohli přeslechnout, byli blízko a zvuk jim byl zřejmě důvěrně známý. Ozvaly se

nadšené hlasy a z domku se vyrojilo několik mužů, ženoucích se za požitkem. První se hnál tak rychle, že srazil zrzka k zemi a vzápětí měl každý z nich v ruce láhev, někteří hned dvě. Sedící Ginger znovu vydal pár nesouhlasných skřeků, jak se od něj v dané situaci očekávalo. Pokusil se vstát, ale dostal takovou ránu, až zavrával.

Tajně potěšen úspěchem vzdal se bedny a nápojem a s naříkavými skřeky, které ve strážcích očividně vzbuzovaly bujaré veselí, upaloval pryč. Dával si pozor, aby mířil pokud možno nenápadně ke strážnici. V duchu jej napadlo, že von Stalhein věděl dobře, proč nehodlá trpět nedisciplinované chování Mongolů. Gingerovi samotnému však jejich lačnost nesmírně vyhovovala, neboť v jeho ústupu a směru, kterým se ubíral, neviděli nic neobvyklého.

Když se dostal k dokořán otevřeným dveřím strážnice, ohlédl se zpět podél plotu, a uviděl dva vojáky, kteří přinášeli bednu s lahvemi. Právě, když je pozoroval, postavili bednu na zem, aby mezi sebou nechali kolovat další láhev. Neměli nejmenší potíží ji vyprázdnit, a Ginger sotva dokázal potlačit úsměv nad zdařilým průběhem jeho záludu. Nebude trvat dlouho a lahve se vyprázdní a hlavy zatemní. Byl na ten úspěch pyšný. Dodržel Bigglesovu zásadu využít slabosti nepřítele ve svůj prospěch a navíc využil zásob, které si nepřítel donesl sám.

Nahlédl do strážnice. Uviděl jedinou malou místnost, jejíž nábytek tvořily pouze dva prosté kavalce, a kterou osvětlovala ničím nechráněná žárovka. Hned za dveřmi na hřebíku visel svazek klíčů. V mžiku je měl Ginger v ruce, ačkoliv si uvědomoval, že právě tento

okamžik je nejnebezpečnějším bodem celého plánu. Strážní nebyli opilí – alespoň prozatím. Kdyby začali klíče postrádat, snadno by si vše domysleli. Jinou možnost však neměl. Klíče byly rozhodujícím trumfem ve hře se smrtí, kterou teď hrál. Muži se nade vši pochybnost navraceli do strážnice, a jak budou uvnitř, nedostal by se ke klíčům dříve, než se zpijí do němoty. To by však vyžadovalo dlouhé čekání, které si nyní nemohl Ginger dovolit. Věděl, že musí jednat rychle, protože žádné zdržení si nemůže dovolit ani Biggles. Zrzek se nyní mohl jen modlit, aby Mongolové věnovali pozornost nečekaně objevenému opojnému nápoji a zapomněli na své povinnosti.

Rychle uvažoval o tom, co udělají strážci, když zjistí ztrátu klíčů v době, kdy už budou mít v hlavě. Měli by se obávat vzbudit rozruch, aby se jejich nadřízení nedověděli o tom, jak nesmyslně si nechali ukrást klíče kvůli svým vyprahlým opileckým hrdlům. To však již za sebou zavíral bránu ohrady, kde stály baráky se zajatci.

Se srdcem až v hrdle a se zrychleným dechem vyrazil příkrčen k nejbližší chatě. Když k ní doběhl, nezastavil se, ale uháněl až k rohu, odkud měl možnost prohlédnout si zpovzdálí strážnici, od které byl nyní vzdálen asi dvacet yardů. Strážci právě vcházeli dovnitř. Naneštěstí za sebou nezavřeli, jak Ginger doufal. Chvilí vyčkával, zda se neozve pokřik, který by prozrazoval, že odhalili zmizení klíčů, neboť v této chvíli to bylo nejpravděpodobnější. Slyšel hovor a smích vojáků, slyšel cinkání skla, jak vytahovali lahve z bedny. Zvuky, kterých se tolik obával, nezazněly. Napětí minulo a zrzek se uvolnil. Jeho dech se opět zklidnil.

Spokojen s vývojem událostí vykročil ke dveřím ubytovny vězňů, které hodlal otevřít. V polovině cesty však změnil plán a rozhodl se zamířit ke dveřím ze vzdálenějšího konce srubu. Tam hrozilo menší nebezpečí, že bude spatřen, kdyby některý z Mongolů náhodou vyšel ze strážnice. Ginger věděl, že v tom případě projde kolem oken, na jejichž mřížích pracoval Vale. Chtěl ho upozornit, aby s pilováním přestal. Povědět mu, že všechno je na dobré cestě, že jim otevře dveře. Bylo to bezpečnější i pro něj, neboť v případě, že by do místnosti vešel bez upozornění, mohl by si sám vysloužit ránu do hlavy, neboť muži, které chtěl zachránit, ho mohli snadno považovat za jednoho ze strážných. Cestou také půjde kolem dveří komory s obuví, které může ihned odemknout, aby si ušetřil čas ve chvílích, kdy budou společně unikat.

Jakmile došel ke komoře, odemkl ji, a s nastraženýma očima i ušima, plížil se k oknu, na němž měl pracovat Vale. V této chvíli však na mřížích nepracoval nikdo. Tím si byl Ginger jistý, neboť věděl, že z místa, kde se právě nachází, by musel zřetelně slyšet zvuky pilníku zakusujícího se do železa. Bylo by možné, napadlo ho, že už Vale skončil s prací? Došel však rychle k závěru, že tak to není. Proč ale potom přestal pracovat? Stalo se snad něco nepředvídaného? Byli zajatci přestěhováni? Nebo Vale odpočívá? Poslední vysvětlení se mu zdálo nejpresvědčivější. Zmatený Ginger vyčkával, zda se ozve zvuk pilky.

Čekal snad pět minut. Neozvalo se však nic. Je možné, napadlo zrzka, že došlo k něčemu, co zajatce přimělo, aby ztráceli tolik drahocenného času? Asi ano.

Kdyby se nic nestalo, pracovali by jistě dál přes veškerou tělesnou únavu.

Přitiskl se těsně ke stěně, a plížil se kupředu, až se dostal pod okno. Pak se zastavil a naslouchal. Zevnitř k němu však nepronikl žádný zvuk. To mu rovněž připadlo nezvyklé. Bylo přece víc než pravděpodobné, že by muži, před kterými se náhle objevila naděje na brzký únik, mezi sebou rozprávěli, nebo by si alespoň šeptali. Proč tomu tady bylo jinak? Zrzkovy pochybnosti se rychle změnilly v obavy. Něco nebylo v pořádku. Tím si teď již byl jist. Nevěděl k čemu došlo, ale cítil, že nebezpečí je blízko. Byl o tom přesvědčen.

Cítil náhle nebezpečí všude kolem, ačkoli pro to neodbytné tušení nedokázal nalézt logické vysvětlení. Mohlo jít o prastarý instinkt, kterým jsou vybavena divoká zvířata, a který již u člověka vymizel, a probudí ho pouze nervy vybičované na nejvyšší míru. Byl si jist, že k něčemu zlému došlo, a zachvátil ho náhlý strach. Rozhlédl se kolem a snažil se zrakem proniknout okolní tmu. Neslyšel a neviděl však nic, a v rozhledu mu navíc začaly bránit praménky potu, které mu stékaly po čele.

Přitištěn ke stěně, připlížil se až pod okno. Dosud se nedělo nic. Pomalu vztáhl pravou ruku ke spodní mříži, aby se ujistil, zda je dosud na místě. Bylo přece možné, že se ji Valeovi již podařilo odstranit. Mříž tam však byla a co víc, nenahmatal na ní ani stopa po pilování. Stáhl ruku zpět, a když si uvědomil, co to znamená, zatajil se mu dech. Vale vůbec nezačal pracovat! Proč? Na tu otázku existovala jediná možná odpověď. Někdo mu v tom zabránil. Kdo? Jak? Proč? Na ty otázky si však již nedokázal odpovědět.

Poklekl na zem zmaten a vystrašen, a pokoušel se dát si to co zjistil do souvislosti. Byl si jist, že žádný poplach v táboře nenastal, neboť strážní by o něm věděli a určitě by se nechovali tak nedbale, jak Ginger viděl. Ze stejného důvodu nemohl uvěřit možnosti, že by do srubu vstoupil některý z velitelů bandy po poslední pravidelné večerní prohlídce. Klíče zůstaly na místě ve strážnici, a proto byly dveře do ubytovny zajatců dosud zamčeny. Pokud by byl další strážný uvnitř, proč by byly zamčeny dveře a vráceny klíče? A potom – pokud by byl strážný se zajatci, jistě by tam svítilo světlo. Jenže uvnitř panovala naprostá tma. Jak by někdo mohl hlídat zajatce potmě? Ne, rozhodl Ginger. Tohle není správná odpověď. Nedává to smysl, jak by řekl Biggles. Pokud by došlo k něčemu neobvyklému a panovalo by podezření, že zajatci chystají útek, byli by strážní v pohotovosti a nepropadli by tak snadno divoké pitce. Zrzek si olízl oschlé rty a nervózně se ohnal po mračnu obtížných moskytů.

Přínejmenším v jednom měl jasno. Pokud tu bude nečinně sedět, záhadu nevyřeší. Čas plynul, a Biggles se mohl co chvíli dostat do neřešitelných potíží při zdržování Stalheina. Gingera napadlo zkusit signál tří „V“, a již našpulil rty k písknutí. Potom však nápad zavrhl, neboť mu pokus připadal zbytečný. Pokud by byl Vale uvnitř, pak by se již dávno objevil u okna. Patrně ho někdo drží uvnitř násilím. A jestliže Valea někdo ohrožuje, pak by násilníka zapískání signálu jen upozornilo na cizí přítomnost. Zrzek prostě dospěl k závěru, že je jediný způsob, jak zjistit, co se stalo. Musí sám vstoupit do ztichlého srubu! Vydal se proto rychle ke dveřím a hned se cítil o něco lépe. Po delší nečinnosti přináší zaměstnání úlevu.

Když došel na roh budovy, naskytl se mu opět výhled na strážní budku. S úlevou zjistil, že se nic nezměnilo. Jediným rozdílem bylo, že dveře se již zavřely. Ginger mohl jen doufat, že budou zavřeny i nadále. Přesto zněly hlasy strážných nyní ostřeji, jako by se mezi sebou hádali. To bylo také dobré znamení, neboť podle toho dosud pili. Když se díval na zavřené dveře strážní budky, napadlo ho, že by nebylo špatné je uvnitř zamknout. Získal by tím víc času pro svůj úkol. Pokud se mu podaří zamknout je bez hluku, uvědomí si strážní, že nemohou ven, až když se některý z nich pokusí o odchod. Vzhledem k rámusu, jaký nyní uvnitř tropili, nebylo pravděpodobné, že by zaslechli zvuk zámku, pokud otočí klíčem opatrně a pomalu. Ginger pochopil, že tato šance stojí za využití, a dál neváhal.

Rozhlédl se kolem sebe. V dohledu nebyla živá duše. Přikrčeně přeběhl k bráně, otevřel ji a pokračoval ke strážní budce. Pevně tiskl svazek klíčů v dlani tak, aby nemohly chřestit. Klíč od dveří strážnice však mezi nimi nebyl! Trčel v zámku. Ginger po něm opatrně sáhl a otočil jím. Ozvalo se cvaknutí a srdce vyletělo zrzkovi až do krku. K jeho nevýslovné úlevě však opilecký hlahol zněl uvnitř bez přerušení dál. Několik yardů ustupoval pozpátku, a když se dostal brankou zpět do ohrady, zavřel za sebou a spěchal k baráku zajatců. Na prahu se zastavil, a pozoroval okolí. Nespatřil nic, co by ho mohlo ohrozit, zkusil opatrně kliku dveří. Jak očekával, byly zamčené.

Našel správný klíč, vsunul ho do zámku a otočil jím. Klíč se pohyboval v zámku naprosto hladce, což zrzka vzhledem ke každodennímu používání nepřekvapilo. Schoval klíče do kapsy, zatajil dech, stiskl kliku a

nepatrně pootevřel dveře. Pomalu uvolnil kliku a stál tiše na prahu. Zevnitř se nic neozývalo. Nahmatal pistoli a pevně ji stiskl v levé ruce, zatímco opět o kousek pootevřel dveře. Nic se nedělo. Uvnitř bylo ticho jako v hrobě. Jediný zvuk, který mladík slyšel, byl tlukot vlastního srdce. Cítil, že se silně potí, zčásti následkem vlhkého horka, zčásti díky neustálému nervovému vypětí. Zhluboka se nadechl a opět sáhl po dveřích. Strčil do nich. Když se pohnuly, slabě zavržaly a pak se zastavily. Hluboké ticho nepřerušil žádný jiný zvuk.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

HORKÉ CHVILKY

A potom se Ginger rozhodl, že to neustálé nervové vypětí musí skončit, nebo se zhroutí. Pevněji sevřel pistoli a tiše jako kočka vstoupil. Rychle ukročil vlevo a nahrbil se v očekávání útoku. Nic nerušilo mrtvé ticho. Zdálo se mu, že je uvnitř sám, jinak by přece musel něco slyšet. Ačkoli se neozývalo nic, přece měl pocít, že je vzduch nasycen nebezpečím.

Asi vteřinu nevěděl, jak dál pokračovat a pak si vzpomněl, že srub je, stejně jako celý tábor, vybaven elektrickým osvětlením. Bylo jasné, že vypínač najde na straně, kde se dveře otevírají, aby k němu byl lehčí přístup. Myšlenka na rozsvícení ho vyděsila, ale pochopil, že mu nic jiného nezbývá. Alespoň se ujistí o tom, zda došlo k nejhoršímu. Musel to zjistit! Další civění do úplné tmy se již dál nedalo snášet. Vztáhl levou paži a pokusil se nahmatat vypínač. Jeho hledající prsty našly brzy cíl. Spočinuly na knoflíku vypínače. Odstoupil tak daleko, aby měl vypínač právě na dosah natažené

paže, zatajil dech, stiskl knoflík a odskočil ještě dál od dveří.

Téměř současně s cvaknutím vypínače se ozval výstřel, a do dřevěné stěny těsně u dveří se zavrtala kulka. Ginger, který něco takového čekal, okamžitě vystřelil na muže, který stál pouhé tři kroky od něj, a pokud se také neplížil k vypínači, stál po celou tu dobu na místě.

Ginger oslepený prudkým světlem a zmatený náhlým útokem si ani neuvědomil, že na chlapíka zamířil a zmáčkl spoušť. Jeho výstřel nebyl ničím jiným než automatickou reakcí vedenou sebezáchovným pudem. Záblesky z obou hlavní vyšlehly téměř současně. Muž se zakymácel a ačkoli se pokusil zdvihnout znovu revolver, dělalo mu to nepředstavitelné potíže. Vystřelil, ale kulka zamířila k podlaze, ze které odštípla dlouhou bílou třísku. Potom se střelec

pomalu

zhroutil na kolena. Revolver mu vypadl z ruky a s dutým zaduněním dopadl na zem. Muž těžce zachrčel, padl na svou zbraň, a zůstal nehnutě ležet. Po několik vteřin hleděl Ginger s očima rozšířenýma hrůzou na člověka, ve kterém viděl jednoho z lidí, které přišel zachránit, a kterého teď zabil sám. Potom se však z podlahy místnosti vzadu zvedlo několik postav, a z jejich výrazu se dalo vyčíst, o čem tu šlo. Zrzek zíral na pětici vousatých mužů a v jejich očích viděl výraz úlevy i ohromení nad tím, čeho byli právě svědky. Chvilí na sebe

beze slov koukali, než se Gingerovi vrátil dar řeči. „Který z vás je Vale?“ vyhrkl rozechvěle.

„To jsem já,“ řekl jeden z mužů a vykročil vpřed.

Ginger ukázal na muže ležícího nehybně na zemi. „A tenhle? Kdo je to?“

„Mysleli jsme, že je jedním z nás, ale byl to zrádce. Jmenoval se Luntz.“

Ginger se zhluboka nadechl. „Díky Bohu,“ hlesl upřímně. Potom, jakoby si uvědomil, kde je a co dělá, zamžikal očima a usmál se. „Pojďme!“ řekl ostře. „Není čas na vysvětlování, výstřely způsobí rozruch. Běžte do komory a obujte si boty. Dveře jsou odemčené. A buďte opatrní.“

Muži se rozběhli ke dveřím.

„Co bude se strážnými?“ vyhrkl Vale.

„Zamkl jsem je v boudě,“ řekl Ginger a v duchu si blahorečil za spásný nápad. „Pokud se jim podaří dostat se ven, nějak se už o ně postarám. Pospěšte si!“

Vězňové vyběhli.

Ginger opustil místnost poslední, zhasl světlo a zavřel za sebou. Nezdržoval se zamykáním. Bylo jasné, že opíjející se muži zaslechli výstřely, neboť ze strážnice se ozval zmatený pokřik. Některý z nich již začal bušit do zamčených dveří pravděpodobně pažbou pušky. Nemělo to valný účinek, neboť bouda byla postavena z bytelného dřeva.

Ginger, který se již poněkud uklidnil, došel na roh vězeňského baráku, odkud měl výhled jak na strážní boudu, tak na své muže. Pochopitelně byl velice netrpělivý, protože teď šlo hlavně o čas. Minuty mýjely rychle. Hluk uvnitř strážní boudy pokračoval, ale protože se nikdo jiný v okolí neobjevoval, začal Ginger doufat, že

výstřely, značně utlumené pevnými stěnami vězení, nezaslechl v táboře nikdo další. Stále jej však ovládala touha dostat se co nejrychleji pryč. Zdálo se mu, že vězňům trvá obouvání strašně dlouho, ačkoli chápal, že ve tmě nejde o nic jednoduchého.

Ještě stále čekal na vědce, když na vnější straně plotu uviděl tři postavy, které očividně mířily ke strážní budce. Nejprve si pomyslně, že museli zaslechnout výstřely, ale pak si vzpomněl, co říkal von Stalhein o zesílení stráží. Došel k závěru, že jde o novou hlídku, která spěchá zjistit, co znamená hluk ve strážní boudě. Nedokázali se dostat dovnitř, ale bylo zřejmé, že zamčení opilci jim rychle vysvětlí, proč jsou uvězněni, a poví jim o střelbě, kterou slyšeli. Nově příchozí nejspíše předpokládali, že dveře vězeňského srubu jsou zamčeny klíči ze strážnice. To jim však nemohlo zabránit v tom, aby vešli do ohrady a přesvědčili se. Nebylo času nazbyt, a proto se Ginger obrátil do míst, kde již stáli obutí vězni, očividně připravení vyrazit, a zeptal se jich, jestli jsou všichni.

„Čekáme na majora Cardwella,“ odpověděl Vale.

„Kdo je to?“

„Američan.“

„Co se děje – nemůže najít boty?“

„Ale ano, už je našel,“ odpověděl Vale. „Ještě šel pro něco do dílny.“

„Pro co?“ zeptal se zlostně Ginger.

„Nevím. Neřekl mi to.“

Ginger ztěžka polkl a snažil se ovládnout své rozčilení nad nenadálým zpožděním. „Asi se zbláznil,“ zavrčel. „Ohrožuje nás všechny. Když se nevrátí do

deseti vteřin, odcházím bez něj. Teď právě ke strážnici dorazila nová hlídka.“

Doběhl k rohu srubu a opatrně vyhlédl. Nijak ho nepřekvapilo, když uviděl tři nové strážné, jak uhánějí ohradou ke dveřím vězeňského srubu. Nebyli už nijak daleko. Pokud se nezastaví sami, vniknou dovnitř. Bleskově se rozhodl a vyrazil ke dveřím z druhé strany. Doběhl tam, právě když se uvnitř rozsvítilo světlo. Letmo zahlédl tři muže, jak s tupým výrazem překvapených dobytčat civí na zastřeleného muže na podlaze. Jeden z nich si všiml zrzka ve dveřích, ale Ginger byl rychlejší. Přibouchl dveře, zamkl je, a uskočil právě včas, aby nestál v cestě kulce, která proletěla dřevem. Odhodil nepotřebné klíče mezi stromy, a vrhl se zpátky k vědcům, právě když k nim dorazil major Cardwell.

„Jdeme!“ štěkl. „Všichni jsme se kvůli vám zdrželi.“

„Lituji, chlapče,“ odpověděl zdvořile důstojník.

„Litovat můžete, až tady zůstaneme trčet,“ odsekl zachmuřeně Ginger, a vyrazil k otvoru v plotě, který vystříhal Biggles při jejich předchozí návštěvě. Uháněl pak dál k nejbližším stromům, kde se na pár vteřin ukryli.

Ačkoli bylo nutné opustit tábor co nejrychleji, Ginger věděl, že se nemůže vydat na jakoukoli stranu. Aby ve tmě našel správný směr k lignitovému ložisku, musel z tábora odejít stejnou cestou, jakou se dostal dovnitř. Bylo mu jasné, že se jinak beznadějně ztratí v bažinaté pustině. Jeho prvním orientačním bodem byl tedy zajatecký tábor s otroky. Tam se zorientuje dál, a proto oním směrem vedl i osvobozené vědce. Protože věděl, že u brány budou strážní ve střehu, velmi opatrně se držel stranou od ní. Ve snaze uvést pronásledovatele do ještě většího zmatku zastavil se na mžik u drátěného

plotu a vystříhl v něm širokou mezeru, která umožní útěk nebohým otrokům, pokud se k němu ovšem odhodlají. Protože ti lidé znali krajinu dobře, doufal Ginger, že by mohli mít značnou naději na úspěch. Mnozí z ubožáků, které patrně vyburcovaly výstřely, již postávali kolem plotu a s úžasem pozorovali muže, který prostřihává plot.

Byli venku. Gingerovi chvíli trvalo, než objevil neupravenou cestu k lignitovému ložisku, a než se ubezpečil, že jde správným směrem. Když si byl konečně jist, zrychlil tempo. V táboře viděl ve světle elektrických lamp pobíhající postavy, ale ke své úlevě zjistil, že ti lidé jsou nejméně stejně zaměstnáni, jako on. Mířili k místům, která právě opustili a kam je přitahovalo bušení do dveří a řev, šířící se od strážnice i od vězení.

Jakmile jim zmizela světla tábora z dohledu, dal se Ginger do pravidelného klusu, a tím tempem vedl skupinu, dokud se nedostala dobezpečné vzdálenosti. Zpomalil, až když zjistil, že někteří z mužů, od kterých samozřejmě nemohl po přestálých útrapách čekat vynikající tělesnou kondici, začínají zaostávat. Zpomalil klus, a pak pokračoval krokem, aby ho opozdilci dohonili. Připadalo mu zvláštní, že po všem, co spolu zažili, neměl dosud čas pohlédnout jim do tváří. Jediný, kterého již poznával, byl Vale.

Myslel na to, že je nejdůležitější objevit Bigglese, který by na ně měl čekat u cesty. Nebyl však pevně přesvědčen, že se tam s ním skutečně setkají. Bigglese jistě nenapadlo, že se Gingerovi podaří splnit úkol za necelou hodinu, což byla doba, která uběhla od chvíle, kdy se rozdělili. Mnohem pravděpodobnější bylo, že Biggles dosud zadržuje von Stalheina, neboť se domnívá, že Vale má ještě spoustu práce s pilováním mříží.

Zrzkovi se nezamlouvala představa, že by měl Bigglese opustit v tak složité a nebezpečné situaci. Velitelův rozkaz však zněl jasně, a Ginger neměl jinou možnost, než ho poslechnout.

Když urazili zhruba tři míle, a zrzek nezaslechl jediný zvuk, který by prozrazoval, že jsou pronásledováni, zavelel ke krátkému odpočinku na vydechnutí. I on sám byl k smrti unaven. Kromě toho mohla právě tato přestávka zvýšit Bigglesovu naději na dosažení prchajících. Největší strach naháněla Gingerovi představa, že se Biggles před opuštěním tábora nepřátel půjde ujistit, zda jsou vědci skutečně na svobodě. Utěšoval se jen tím, že zmatek, který zavládl v okolí bývalého vězení, mu rychle napoví, jak se věci mají.

Využil chvíle oddechu, aby se ostatním představil, a rychle jim alespoň zhruba vysvětlil situaci. Domníval se, že zpráva o letadle, které na ně čeká nedaleko odsud, aby je dopravilo domů, bude pro uprchlíky vzpruhou před nadcházejícím přechodem bažin. Musel si přiznat, že cítí hrdost nad dosud tak úspěšným průběhem útěku. Podařilo se mu ho dosáhnout metodami, které si nikterak nezadaly s Bigglesovými husarskými kousky.

„Kdo byl vůbec muž, kterého jsem zastřelil?“ obrátil se k Valeovi.

„Není mi moc jasné, co mezi vámi dělal. Nedokázal jsem dost dlouho pochopit, proč nepracujete na mřížích.“

„Říkali mu Luntz,“ odpověděl Vale.

Luntz. Nyní, když byl již schopen souvislého přemýšlení, mu to jméno rozeznělo v hlavě poplašný zvonek. O Luntzovi se zmínil von Stalhein na schůzce s dalšími bandity. Ginger si však neuměl vybavit souvislost, v jaké se o tomto muži hovořilo.

„Luntz byl špicl a donašeč,“ řekl Vale. „Nevěděli jsme to. Umístili jej mezi nás jako vězně. Tak se nám i představil. Řekl, že je Polák. Prý chemik. Měl být unesen z Varšavy. UVěřili jsme mu, protože jsme neměli důvod nevěřit. Je to starý trik, a když jsem to pochopil, nafackoval bych si za to, že mě něco podobného nenapadlo. Hrál úlohu volavky, která měla za úkol získat zprávy o všem, co jsme mluvili mezi sebou a předat je dál. Nepochybuji, že měl na svědomí zmaření Gortonova pokusu o útěk, a tím také jeho smrt. Nemusíte mít žádné výčitky kvůli tomu, co jste udělal. Kdybych měl příležitost, oddělal bych toho skunka sám. Musel se odhalit, když jsem všem řekl, že jste tu s vaším přítelem, abyste nás dostali pryč. Právě jsem začal pilovat spodní mříž, když ten chlap k hroznému překvapení nás všech vytáhl revolver a sebral mi pilník. Pak nás ohromil oznámením, kdo je doopravdy. Neměl to v žádném případě jednoduché, protože aby jeho historky o uvěznění zněly věrohodně, musel žít mezi námi a nechat se s námi každou noc zamknout. Nemohl ven stejně jako my, a kdybyste nepřišel vy, musel by čekat až do svítání, kdy by byly dveře odemčeny jako obvykle. Nikdo z nás neměl žádnou zbraň, takže jsme nemohli dělat nic. Každý večer nás prohle-dávali. Luntze pochopitelně také, ale stráž o něm věděla, a jeho revolver přehlížela.“

„Divím se, že nevystřelil do vzduchu nebo neudělal nějaký jiný rozruch, aby přilákal stráž,“ zamumlal Ginger.

„Ani já jsem to nechápal, ale on měl lepší nápad – alespoň si to myslel. Věděl, že se vrátíte, protože jsem to prozradil. Proto nás zahnal do kouta a sám zaujal postavení u okna, odkud vás chtěl zastřelit, jak se

objevíte. Kdyby udělal rámus, přivolal by sice strážné, ale vás by tím vyplašil. Tohle všechno je však naštěstí za námi. Jeho plán nevyšel. Také jsem naslouchal, zda vás neuslyším přicházet. Chtěl jsem vás ihned varovat výkřikem. Když jste dorazil, neslyšel jsem ale vůbec nic. Byl jste vůbec u okna?“

„Byl,“ řekl Ginger. „Ale hned, jak jsem se k němu přiblížil, přepadl mě podivný pocit, že něco není v pořádku, protože jsem nikoho neslyšel pilovat mříže. Proto jsem se neukázal. Měl jsem u sebe klíče, které jsem sebral ve strážnici, takže jsem se rozhodl vejít dveřmi, a zjistit, co se děje. Ještě štěstí, že mě nenapadlo postupovat jinak.“

„Luntz uslyšel, jak se otevírají dveře,“ končil Vale. „Já sice také, ale neměl jsem tušení, kdo to může být. Nenapadlo mne, že byste mohl mít klíče, takže jsem čekal, až se rozsvítí světlo. Nic jiného nezbyvalo ani Luntzovi. Nemohl střílet, dokud neviděl na cíl, protože některý z jeho kumpánů mohl přijít na přepadovou prohlídku, která nebyla ničím výjimečným. Luntz si s výstřelem pospíšil. Střílel hned jak jste rozsvítil, ale vy jste naštěstí nestál tam, kde vás čekal, a podařilo se vám zasáhnout ho dřív, než dokázal vystřelit podruhé. To je všechno. Zbytek znáte.“

„Rozumím,“ řekl zamyšleně Ginger. „Myslím, že bychom měli pokračovat. Doufal jsem, že nás Biggles dožene tady. Je totiž stále někde v táboře. Dohodli jsme se na tom, když jsme se v táboře rozcházeli.“

Otočil se k americkému důstojníkovi, který zavínil v klíčovém okamžiku útěku zdržení. „Mimochodem,“ pokračoval, „mrzí mě, že jsem s vámi mluvil tak ostře, ale co vás proboha přimělo ztrácet čas v dílně? Dohnal

jste mě málem k šílenství. Mám za sebou dost pernou noc.“

Američan se usmál. „Myslel jsem, že by bylo vhodné nechat těm krysám dárek na rozloučenou, aby si příště pořádně rozmyslely, jestli jim stojí za to otravovat amerického občana.“

„Dárek?“ opakoval po něm Ginger. „Jaký dárek?“

„Nic zvláštního, jen malou prskavku.“

„Prskavku?“ zarazil se zrzek. „Co tím myslíte? Mluvte, prosím, srozumitelně. Jednak nemáme moc času a potom – cítím se dost unavený.“

Když Američan odpověděl, mluvil již vážněji. „V dílně leželo dost dokladů, které ti lotři ukradli ze Spojených států. Některé výsledky našich posledních výzkumných prací. Když jsem je poprvé uviděl, pochopil jsem, že je mou povinností postarat se o jejich zničení, i kdybych při tom měl sám vyletět do povětří. Proto jsem si něco připravil. Jsem specialista na výbušniny a na atomovou energii, právě proto mne unesli. Dnešek mi poskytl příležitost, na kterou dlouho čekám, a já se jí chopil.“

„To znamená,“ řekl pomalu Ginger, „že jste nastražil do té boudy bombu?“

„A jakou, chlapče!“

Gingerovi se roztřásla kolena, protože si dokázal představit, jaký druh bomby dokáže sestrojít odborník na atomovou energii. „Kdy má vybuchnout?“ zeptal se přiškrceným hlasem.

„Není časovaná. Napojil jsem ji na elektrický okruh. První krysa, která si bude chtít v dílně rozsvítit, to rozsvítí široko daleko. Kolem ohrady nezůstane kámen

na kameni. Ale proč vás to tak zajímá? Není snad něco v pořádku? Vám se snad ta představa nelíbí?“

Ginger skousl spodní ret. „Líbila by se mi stejně jako vám, nebýt jedné věci,“ řekl unaveně.

„Oč jde?“

„Můj velitel je dosud v táboře. Jak ho znám, půjde se ještě podívat do ohrady. Než uprchne sám, bude se chtít ujistit, že jsme pryč.“

Nastalo mrtvé ticho.

„To je ovšem velmi zlé,“ řekl Američan stísněně.

„O tom nepochybujte,“ řekl trpce Ginger, kterému se svíralo srdce z dalšího nebezpečí, jenž viselo nad Bigglesem jak Damoklův meč. „Je to horší než zlé!“

„Nemohl jsem to tušit,“ hlesl zkroušeně Američan.

„Samozřejmě,“ souhlasil ihned Ginger. „To nám teď ale není nic platné. Nepochybují o tom, že jste měl ty nejlepší úmysly, ale mohli jste mi říci, co zamýšlíte, místo aby...“

Dál se nedostal. Nad táborem vyšlehl podivně namodralý plamen, který zazářil až k obloze, zaplavil okolí sinalou září, a zbarvil tváře uprchlých zajatců křídově bílou barvou, takže na vteřinu připomínaly maskarní masky. Záblesk pohasl a divočinou se přehnal dunivý rachot výbuchu.

„Někdo si rozsvítil,“ řekl tiše Američan.

KAPITOLA TRINÁCTÁ

BIGGLES HRAJE O ČAS

Po Bigglesově náhlém vstupu do von Stalheinova srubu zavládlo uvnitř na několik vteřin strnulé ticho. Von Stalhein se nehýbal. Seděl v proutěném křesle u psacího

stolu nevzrušeně a klidně, jako by se právě uvelebil v kavárně na Wilhelmstrasse v Berlíně, ale z jeho očí, jimiž sledoval Bigglese, sršela chladná nenávisť. Jen koutky tenkých rtů mu zkřivil jedovatý úsměv. Nedal na sobě ani v nejmenším znát šok, který pocítil při Bigglesově příchodu. Pokud šlo o Petrovského, ten nebyl se svými smysly otupělými vypitým alkoholem schopen reagovat na nenadálý zvrat jinak, než přihloupkým mžouráním na nově přichozího.

První promluvil von Stalhein. Hovořil klidně, ale v hlase měl tolik jedu, že by mohl úspěšně soutěžit s kobrou.

„Napadlo vás, Bigglesworthe,“ řekl, „že se vám podobné kousky jednou musí šeredně vymstít?“

Biggles mírně přikývl. „Myslím, že je to možné,“ souhlasil. „Ale doufám, že to dnes ještě vydrží.“ Neměl vlastně co povídat, protože jediným smyslem jeho přítomnosti bylo zdržet Stalheina na místě a zabránit mu, aby se vyptával Rusa na další podrobnosti.

Nejspíš teprve v tomto okamžiku ho Petrovskij poznal, protože vyrazil pozdravný řev. „Pojďte se napít,“ pozval hosta halasně, a natáhl se pro láhev stojící na stole.

„Vám bych doporučoval, abyste seděl v klidu a příliš na sebe neupozorňoval,“ usadil ho Biggles.

Kozák klesl zahanbeně zpět do křesla a s hloupým mrkáním se pokoušel ujasnit si význam Bigglesových slov. „Co se děje?“ zeptal se nakonec. „Myslel jsem, že jsem mezi přáteli.“

„Nikdy jste to víc nepopletl,“ odpověděl chmurně Biggles. „Vůbec už nemluvte. Držte jazyk za zuby, a radím vám, držte ho tam pevně, protože za chvíli vás za

něj některý z těch přátel popadne a podívá se na něj zvenku.“

„Ale já...“ vyhrkl uraženě Petrovskij. „Já jsem lovec tygrů...“

„Já vím, ale lov tygrů je ve srovnání s hrou, kterou hrajete teď, jen dětská hra na schovávanou. Snažte se nějak vystrízlivět, člověče, a srovnajte si to v hlavě. Až by s vámi byl tenhle džentlmen hotov, byla by z vás potrava pro lišky. Pokud se odtud chcete dostat v lepším stavu, měl byste se vzpamatovat a zmizet, dokud je čas.“ Biggles se prudce otočil k von Stalheinovi, který se nenápadně přisouval ke stolu. „To by snad stačilo,“ štěkl.

„Nemáte chuť si popovídat?“ zeptal se von Stahlhein naoko přátelsky.

„Ani ne,“ řekl Biggles upřímně.

„Pokud mi ale nemáte co říci, proč potom tu únavnou besídku neskončíme?“

„Dobrý nápad,“ řekl klidně Biggles. „Jenomže já vám povím sám, kdy mě vaše společnost omrzí.“

„To je všechno, co mi řeknete?“

„Všechno. Vlastně vidím, že už zase jedete ve svých starých kolejích.“

„Stejně jako vy, jak se zdá.“

„Vypadá to, že nepůjdu do penze dřív, než přestanou lidé jako vy běhat volně po světě,“ odpověděl Biggles.

„Ale o své práci si snad povídat nemusíme. Oba se známe. V tomto případě nemám proti vám osobně vůbec nic. Pro mě a za mě si tu zůstaňte, dokud vás nesklátí malárie. A jestli vaše krev komárům nechutná, myslím, že váš osud vezmou do rukou vaši zdejší přátelé. Až dojdou k závěru, že jste selhal, a jste pro ne zbytečnou

přítěží, naloží s vámi tak, jak je tady zvykem. To je ale nakonec vaše věc.“

„A co je vaší věcí?“

„Myslel jsem, že to víte. Odvedu z tohoto zdraví škodlivého doupěte pár lidí, kteří sem byli zavlečeni násilím.“

Von Stalhein pomalu vydechl. „Možná, že to nebude tak snadné.“

„Málo úkolů, které dostávám, je snadných, jinak bych jimi ani nebyl pověřen já,“ odpověděl chladně Biggles.

„Neunavuje vás už pomalu honit se po světě kvůli dovádění několika neschopných politiků?“ ušklíbl se von Stalhein.

„Jsou neschopní hlavně v tom, že neumí lidi jako vy pořádně klepnout přes prsty.“

„Hnal jste se takovou dálku, abyste mi tohle pověděl?“

„Ale kdež. Sedím tu, abych vám znemožnil bránit mi v práci, kterou tu chci udělat. A když už jsem u vás, rád bych tohohle neškodného poustevníka odvedl zpátky pokud možno s jazykem na původním místě.“

„Pokud tu budete sedět, daleko nedojdete.“

„Uvidíme,“ usmál se Biggles.

„V kuchyni je můj sluha.“

„Vím. Modlete se, aby tam zůstal, protože pokud nás vyruší, mohl bych stisknout spoušť, zrovna když bude hlaveň náhodou mířit na vaši hlavu.“

„Proč to neuděláte hned?“ zeptal se posměšně von Stalhein. „Já bych na vašem místě neváhal.“

„O tom nepochybuji,“ usmál se Biggles. „Možná jsem ještě nevystřelil právě proto, že nechci být jako vy.“

Můžete si myslet, že jsem ješita, ale snažím se být od lidí vám podobných alespoň trochu odlišný.“

„Pánové, pánové,“ ozval se Petrovskij, jehož výraz nasvědčoval úporné snaze vzpamatovat se z oblužení způsobeného vodkou.

„Mohli byste přece vést svůj spor důstojnějším způsobem. Mám rád čistou hru. Co se spolu napít?“

„Jen si dejte,“ pobídl jej Biggles. „Pravděpodobně už toho moc nevypijete. Co všechno jste mu stihl vyžvanit?“

„Ani slovo,“ prohlásil Petrovskij. „Při svatém Markovi, ani slovo. Přišel jsem sem za svým starým přítelem Maynem. Říkal jste přece, že je s vámi.“

„Byl,“ odpověděl Biggles. „Tady ho však nenajdete.“

„Co mám dělat?“

„Jděte domů a nevystřikujte nos.“

Rus vypadal uraženě. „Co jsem udělal špatného?“ vykřikl nechápavě.

„Strkáte nos do míst, kde byste o něj mohl přijít,“ upozornil ho Biggles. „Dostal jste se mezi lidi, kteří zbičovali vaše milé Korejce, a odřízli vás od přísunu vodky. Než se stačíte pořádně rozkoukat, zmrskají i vás.“

„Mě že zmrskají?“ vyvalil oči Petrovskij. „Nebojím se nikoho!“ zaburácel. „Já jsem Alexej Petrovskij, plukovník carské gardy a největší lovec tygrů...“

„Vím, vím, to už jsem slyšel,“ přerušil ho netrpělivě Biggles. „Všchno vím. Seberte se a jděte domů, dokud můžete. Nezdržím se tu moc dlouho.“

„Kdo je ten Mayne, o kterém pořád mluvív?“ ozval se Stalhein, aniž by dbal na to, že Petrovského vlákal

dovnitř slibem najít Mayneho, jakoby šlo o jeho starého známého. „To jméno je pro mne nové.“

„Nepřišel jsem odpovídat na vaše otázky,“ ušklíbl se Biggles. „Ale odpovím vám, pokud vy odpovíte mě.“

„Schválně to zkuste.“

„Kdo stojí za celou akcí?“

„To by mne také zajímalo.“

„Divné. Jedna z rozpínavých velmocí má přece v Asii své zájmy a stejný stát se tuze zajímá o atomový výzkum. Chcete mi snad namluvit, že nevíte, pro koho děláte?“

„Přesně tak. Je to tajné i pro mne.“

„Oč vám tu tedy jde?“

„O peníze. Nezáleží mi na tom, zda jsou z Berlína, z Londýna či z Moskvy. Kromě toho mám alespoň co dělat, než vypukne další válka. O tu jde nám oběma, nemám pravdu?“

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Tak vy jste ještě neztratil naději ve vítězné tažení světem? Po tom všem, co se stalo s vaším Německem? Zapomeňte na to. Nikdy k němu nedojde.“

„Proč myslíte?“

„Protože lidé jako vy stojí vždy na špatné straně, na straně diktátorů. A jestli nemáte dost rozumu, abyste pochopil proč je vaše strana špatná, nemá smysl, abych vám to vysvětloval.“

Von Stalheinovy rty se zkřivily v úsměvu. „Snažíte se o moji nápravu filozofií?“

„To není filozofie, to je věc osobního postoje. Ale nechme toho. Nemám chuť bavit se s vámi ani o hákovém kříži, ani o rudé hvězdě,“ řekl odměřeně Biggles.

Von Stalhein pohlédł na hodinky. „Prozrad'te mi alespoň, jak dlouho se s vámi ještě budu muset nudit?“

„Dokud tenhle pomatený kozák nevystřízliví natolik, aby byl schopen odejít domů po svých.“

„Já zůstanu tady!“ vyjekl Petrovskij, který se jako mnozí lidé probírající se z účinků alkoholu, stával agresivním.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny Biggles. „Jen bych vám znovu rád připomněl, že tahle banda zbičovala vaše korejské nosiče vodky. Až odejdu, dopadnete stejně. Víím, že se opakuji, ale tentokrát vás varuji naposled.“

„Zbičovat mě?“ vyhrkl Petrovskij.

„Ano. Zbičovat vás,“ řekl Biggles, který byl v duchu u Gingera a přemítal, jak je asi daleko s plněním úkolu. Celý rozhovor by byl pro něj jen mrháním časem, nebýt toho, že ten čas potřeboval na záchranu zajatců a jejich zmizení z tábora. Odhadoval, že sám tu musí vydržet asi dvě hodiny. Ty zdaleka neuplynuly a pokud se situace nějak nezmění, musí čekat dál.

Von Stalhein se nenucené protáhl a posunul se blíže ke svému psacímu stolu.

Biggles na něj pohlédł. „Poslouchejte, von Stalheine,“ řekl tiše. „Pokud se snažíte dostat k pistoli, kterou jak odhaduji máte v zásuvce, nechte toho! Nemám v úmyslu vás zastřelit, ale nebudu váhat, pokud to bude jediná možnost, jak odtud odejít se zdravou kůží.“ Obrátil se zpět k Petrovskému.

„Půjdete domů, nebo tu opravdu zůstanete? Uvažujte přece. Přišel jste sem, a hulákal jste Mayneovo jméno. Mayne tu není, tak se po něm zkuste podívat jinde. Vaší prací je zabíjení tygrů. Jděte a zkuste mu jich pár ulovit, aby viděl, že ještě nepatříte do starého železa.“

„Ano!“ vykřikl kozák. „U svatého Petra, ano! To je ono. Jsem největším zabijákem tygrů...“

„To všichni víme,“ usmál se na něj Biggles. „Jděte a zabijte jich ještě pár, než se o vás začne říkat, že stárnete.“

Rus se postavil, zavrával na nejistých nohách, a natáhl se po lahvi vodky.

„U svatého Petra, plukovníku,“ přizpůsobil se mu Biggles.

„Snad nechcete zneužít pohostinnosti vašeho hostitele?“

Petrovskij se napřímil. „Něco takového bych nikdy neudělal!“ vykřikl nadutě. Došel toporně ke dveřím, otočil se a uklonil. „Dobrou noc, pánové,“ řekl a vyšel ven.

Němec jej sledoval kamenným pohledem. „Vaše společnost mě začíná unavovat,“ řekl ledovým tónem.

„Rád věřím,“ odpověděl klidně Biggles, „ale budete mne muset ještě chvíli snášet. Mohu vás ubezpečit, že pokud bych si měl vybírat společnost já, na vás by volba rozhodně nepadla.“

Chvíli seděli mlčky. Tvář stále nervóznějšího Stalheina bledla. Jeho sevřené pěsti a stisknuté rty prozrazovaly, že se jeho klid vytrácí.

Zdálo se, že venku v táboře panuje mír a pokoj, což Bigglesovi zcela vyhovovalo. Právě v té chvíli se však ozvaly zvuky, které naznačily, že sousedské posezení ve Stalheinově pokoji se chýlí ke konci. Nejprve se ozvaly téměř současně dva výstřely, a po kratičké chvíli následoval třetí. Zněly tlumeně, jakoby dolehly do místnosti ze značné vzdálenosti.

Von Stalheinova napjatá tvář se uvolnila nepříjemným úsměvem. „Váš ruský přítel nedošel daleko,“ poznamenal.

Bigglese napadlo, že na tom může něco být. Daleko více se však obával možnosti, že výstřely platily Gingerovi, neboť rychlost, s jakou po sobě následovaly první dva, jasně naznačovala, že se střílelo ze dvou zbraní. Rus žádnou zbraň neměl. Puška, kterou zde očividně zapomněl, stála dosud opřená v rohu místnosti za von Stalheinem. V každém případě, napadlo Bigglese, je Ginger ještě v táboře, což znamená, že se Valeovi dosud nepodařilo překonat zamřížované okno. Zdálo se, že byl Ginger objeven. Jiná příčina výstřelů Bigglese nenapadla. Jeho tvář však zůstávala zcela bez výrazu.

Vzápětí se ozvaly rány a lomozy, které pilota překvapily. Zdálo se mu, že slyší i výkřiky a vzdálenost z níž sem doléhaly se již nezdála tak velká. Hluk sílil, až zněl nepříjemně i v uzavřené místnosti Stalheinova obydlí. O zjištění jeho příčiny se však mohl Biggles jen dohadovat a nezbývalo mu proto nic jiného, než sedět a čekat na vysvětlení, které jak tušil, nedá na sebe dlouho čekat.

Dostavilo se ještě dříve, než předpokládal. Na chodbě zazněly spěšné kroky, a do místnosti vběhl rozčilený muž středního věku oděný ve tmavém civilním obleku. Chlapík s bledým obličejem mohl patřit k jakékoli národnosti, nejpravděpodobněji to ovšem byl Evropan. Bigglese zcela přehlédl, naklonil se nad von Stalheina a vykřikl: „Zajatci utekli! Srub je prázdný. Luntz je postřelen a umírá.“

Pak, jakoby si teprve teď všiml Bigglese, ostře dodal: „Kdo je tohle?“

Biggles byl už v pohybu. Ustoupil ke stěně u dveří. Namířil pistoli na příchozího, ale očima neustále sledoval von Stalheina. Německy zavelel: „Stůjte na místě a držte ruce tak, abych na ně viděl!“

Ve tváři neznámého se objevilo ohromení. Zatěkal pohledem z Bigglese k von Stalheinovi, zpátky na Bigglese a zase na Němce. „Co to má znamenat?“ vyhrkl užasle.

„Vysvětlete mu to sám, von Stalheine,“ řekl ostře Biggles, a postupoval ke dveřím. Už dříve si povšiml, že klíč trčí ze zámku na jejich vnitřní straně. Levou rukou ho vytáhl a vsunul do zámku zvenčí. „Nemusíte mne vyprovázet, mohli byste potkat zbloudilou kulku,“ varoval oba muže, vyklouzl ven, přibouchl dveře a otočil klíčem. Spatřil Mongola s kulatou tváří v bílé zástěře, který stál ve dveřích do kuchyně s tácem čajových šálků v rukou. Nevěnoval mu víc pozornosti a vyběhl do tmy.

Měl jen mlhavou představu, co bude dělat, protože do tohoto okamžiku se zabýval pouze myšlenkou na zadržení von Stalheina. V duchu jásal. Zajatcům se útěk vydařil, a muž jménem Luntz byl zastřelen. Jak se Gingerovi během tak krátké doby podařilo dostat zajatce ven, a byl si zcela jist, že jde o jeho dílo, mu nebylo jasné. Avšak na tom, jak zrzek úkol provedl, moc nezáleželo. Tuze potěšitelná byla skutečnost, že jsou vědci na svobodě. Přemýšlel, jak daleko se již mohli dostat. Byli snad ještě někde v táboře?

Protože při osvobozování došlo ke střelbě, získal Biggles jistotu, že v akci byl Ginger, neboť nebylo pravděpodobné, že by zajatci měli přístup ke zbraním. Nevěděl samozřejmě, kdy se útěk vězňů zdařil, odhadoval ale, že poplach následoval brzy po něm.

Všude v okolí se rozsvítila světla, v jejichž záři viděl Biggles pobíhat muže. Šlo převážně o Mongoly, mířící směrem k ohradě, ve které stál barák zajatců. Zahlédl mezi nimi i jejich surového náčelníka, který vyřvával jeden rozkaz za druhým. Všiml si také množství Korejců, prchajících jako stádo vyplašených ovcí. Celý houfec mířil k okraji tábora. Nebylo těžké poskládat si poznatky k sobě a vyvodit z nich závěr o tom, k čemu došlo.

Biggles se toužil dovědět, zda je zrzek ještě v dosahu stráží. Protože existoval jen jediný způsob, jak se o tom přesvědčit, vyrazil k místu, kde se soustřeďovalo všechno lidské hemžení. Tušil, že při množství Korejců, kteří se pokoušeli o útěk, mu nikdo nebude věnovat zvláštní pozornost. V nastalém zmatku měl naději dostat se pak z tábora dříve, než bude mít namále.

Přesto však nebyl jeho pokus bez nebezpečí, neboť Mongolové občas vypálili nazdařbůh do houstnoucího zástupu prchajících Korejců. Bylo jasné, že se otrokům jakýmsi záhadným způsobem zdařilo opustit vězení, a nyní se chopili jedinečné příležitosti k útěku.

Jejich úprk skýtal Bigglesovi výhodu všudypřítomného zmatku, ale měl i druhou, méně příjemnou stránku. Sám Ginger byl oblečen jako Korejec, a rozeznat jej mezi spoustou uprchlíků bylo možné jen z bezprostřední blízkosti. Proto se Biggles rozhodl rychle prozkoumat okolí srubu pro vězněné vědce, a pokud se přesvědčí, že se jim útěk zdařil, nebude již s opuštěním tábora otálet.

Když se tak rozhodl, vydal se s nejvyšší opatrností k ohradě. Protože věděl, že by nebylo rozumné postupovat zepředu společně s hordami Mongolů, obešel ohradu zezadu a podle plotu se dostal až k otvoru, který sám

vystříhal. Dav se shromáždil před barákem, který teď Bigglese kryl. Mnoho mužů jistě vstoupilo dovnitř, ale Bigglese to nezastrašilo. Opatrně se plížil k oknu, u kterého naposledy rozmlouval s Valem. Než se mu však podařilo urazit polovinu cesty, všiml si ve světle svítícím uvnitř místnosti, že mříže na okně jsou zcela netknuté. Užasle o pár kroků ustoupil a zjistil, že mříže zůstaly i na ostatních oknech. Jak se tedy vězňům podařilo uniknout? Byla tu jediná možná odpověď: Prošli dveřmi. Nedokázal si představit, jak to dokázali, ale neztrácel čas úvahami. Pohlédl k baráku, o němž Vale hovořil jako o dílně. Nestál příliš daleko, a tak se

Biggles spěšně vydal k jeho zadní stěně, odkud chtěl přejít na roh. Z tohoto místa by měl dobrý výhled na čelní stranu ubytovny, což by mu mohlo mnohé objasnit.

At' se již něco dozví nebo ne, pospíší pak rychle z tábora, jehož střed musí celý obejít. Jestliže cestou nenarazí na Gingera, bude jasné, že se mu podařilo zmizet.

K rohu dílny se Biggles dostal bez potíží. Měl odtamtud dobrý výhled na srub pro vězně, před jehož dveřmi se shromáždilo značné množství lidí. Byli rozděleni do dvou skupin. Tu větší tvořili Mongolové vedení jejich náčelníkem, který zřejmě očekával příkazy od malého hloučku Evropanů stojícího stranou. Ti se zjevně právě radili o dalším postupu. Po Gingerovi ani po vědcích nebylo nikde ani stopy, a protože Bigglese v tu chvíli nic dalšího nezajímalo, rychle ustupoval zpět, neboť neměl důvod zdržovat se v těchto nebezpečných místech. Když došel ke drátěnému plotu, zastavil se, protože spatřil dva Evropany, kteří se oddělili od hlavní skupiny, a spěchali k dílně. Bigglese nenapadlo přemítat o tom, co tam hledají a když vstupovali do dveří, obrátil se. Pryč odtud! Ušel však jen několik kroků, když se celé okolí rozechvělo mohutným výbuchem.

V příští vteřině vnímal jen oslepující záři. Nic víc. Vzápětí ho ohlušil rachot a tlaková vlna ho srazila k zemi. Zůstal ležet s vyraženým dechem a ohromeně se pokoušel začít opět logicky uvažovat.

První myšlenka, která se mu vynořila v hlavě, ho vyděsila. Napadlo ho, že oslepl. Před očima neměl nic než modravou mlhu. Navíc poté, co utichl hluk dopadajících trosek kolem, vůbec nic neslyšel. Nad celým táborem, a zdálo se, že i nad celým světem, viselo mrtvé ticho, jako by všechen pohyb ustal. Tato reakce na výbuch však netrvala dlouho. Když se Bigglesovi vrátilo vědomí, ujistil se, že se může hýbat. Kolem sebe opět spatřil stromy a keře, mozek mu opět začal pracovat

normálně. Biggles si uvědomil, jak se sem dostal a co tu chtěl. Nedokázal si však uvědomit, odkud zazněla ta strašlivá exploze a jen obtížně poznával místo, kde seděl. Celé okolí teď vyhlíželo jinak.

Když se postavil na dosud nejisté nohy, pochopil proč. Všechna elektrická světla zhasla, což se ostatně dalo po výbuchu čekat. Jediné světlo skýtal ostrůvek hořící suché trávy. Budova dílny zmizela. Ze srubu, který sloužil jako vězení, zbyla hromada trámů a strážnice se nakláněla tak, že připomínala některého ze svých podroušených obyvatel. Zevnitř se ozýval řev. Několik lidských těl leželo nehybně na zemi, další muži se pokoušeli vstát a ti kteří byli na nohou, kamsi couvali, jakoby se obávali, že hrůzný výbuch se bude opakovat.

Nyní již Biggles věděl, že k výbuchu došlo v dílně, ale co ho způsobilo a kdo ho vyvolal, zůstávalo pro něj

záhadou. Mohl pouze doufat, že uvnitř nebyl v tu chvíli Ginger. Rozhodně pominuly všechny důvody, aby zůstával v táboře byť jen jedinou vteřinu! Otočil se od trosek a vydal se pryč. Čím víc se od tábora vzdálí, dokud bude zdejší posádka ochromena katastrofou, tím lépe pro něj. Náhle si uvědomil, že mu něco chybí. Něco ztratil. Sáh po zbrani – a nenašel ji. Vzpomněl si, že držel pistoli v ruce ve chvíli, kdy došlo k explozi. Nyní ji však neměl, a domníval se proto, že ji ztratil buď při nárazu tlakové vlny, nebo při dopadu na zem. Strávil asi minutu jejím hledáním, nebo spíš tápáním v trávě v naději, že na ni náhodně narazí. Neměl však štěstí, a protože čas ubíhal, vzdal to. Bude pokračovat v cestě neozbrojen.

Naneštěstí se právě v tu chvíli vydala jeho směrem skupina Mongolů, která dosud přešlapovala opodál. Biggles rychle změnil směr, aby se jim vyhnul, jenže vtom uslyšel varovný pokřik mužů a pochopil, že ho zpozorovali. Nemohl udělat nic jiného, než jít dál a předstírat, že křik neslyšel. Ohlédl se a poznal, že mezi křičícími Mongoly je i jejich vůdce, obrovitý Ming. V té vteřině bylo letci jasné, jak vážná je jeho situace a zrychlil tempo v naději, že když se mu podaří včas dosáhnout blízkého okraje lesa, může jim ještě uniknout.

V té chvíli však zasáhl osud.

Biggles narazil v běhu na zkroucenou spleť ostnatého drátu, zapletl se do něj a upadl. Než se stačil vymotat, popadly jej čísi drsné ruce za ramena a prudce jej postavily na nohy. Vzápětí mu neznámý vychrlil do tváře příval štekavých kleteb. Na okamžik se Biggles bál, že jej potká osud nešťastníků, kterému již jednou přihlížel, neboť muži, kteří se kolem něj srotili, nebyli

právě v nejlepším rozmaru. Jelikož neměl zbraň, nemohl jim zabránit v uskutečnění jejich choutek. V té chvíli však skupina upoutala pozornost skupiny Evropanů, kteří sem vyrazili vedeni snahou zjistit, co se děje. Biggles poznal Stalheinovu postavu dříve, než Němec poznal jeho, a pokusil se skrýt svou tvář před jeho zraky. Bylo pozdě.

Von Stalhein postoupil rychle o pár kroků vpřed a vytřeštil oči. „Ach tak!“ pronesl hlasem, neskrývajícím hluboké uspokojení. „Jaké štěstí.“

„Možná pro vás,“ řekl nevzrušeně Biggles.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BERTIE V AKCI

Mezi výbuchem a jeho možnými následky vedl vyděšený Ginger společnost uprchlíků k úkrytu, kde je měl čekat Mayne s Bertiem. Během cesty je dvakrát předběhla skupina prchajících Korejců nebo Orochonů. Pokaždé raději ustoupili stranou a nechali muže běžet. Jinak probíhal ústup bez potíží.

Bertie byl pochopitelně potěšen, když zahlédl blížící se muže. Zprvu předpokládal, že výprava proběhla úspěšně. Jeho rozjařený výraz však ochladí, když se mu zrzek svěřil s obavami o Bigglesův osud. Třesk osudného výbuchu dolehl samozřejmě i k Bertiemu a jeho druhovi, jenže oba si mysleli, že jde o Bigglesovo dílo.

Ginger se pohodlně usadil opřen o kmen stromu, a zatímco Bertie vařil čaj, stručně mu vyličil dobrodružství, která zažil s Bigglesem, i ty, kdy pokračoval v akci na vlastní pěst.

„Ještě k Petrovskému,“ uzavíral své líčení. „Pokud neprošel tudy, musí být ještě v nepřátelském táboře. Mohl pochopitelně zůstat spolu s Bigglesem, ale nezdá se mi to pravděpodobné. Řekl bych, že Biggles udělal vše pro to, aby se ho zbavil. Ten chlap byl namol opilý a byl by mu jen překážel. Když jsem Bigglese opouštěl, byl jím už pořádně znechucený.“

„Pokud byl Petrovskij namol, pak se mohl v těchhle příšerných bažinách sám ztratit,“ řekl Bertie s hrnky čaje v rukou.

„Co se týká mě, ať si v nich třeba shnije,“ prohlásil nasupeně Ginger.

„Nyní jde o to, starouši, co budeme dělat dál, chápeš?“ řekl rozšafně Bertie. „Budeme čekat, půjdeme dál, nebo co?“

„Neměli bychom ztrácet čas. Biggles je stále mezi těmi čerty,“ řekl zrzek. „Někdo by se měl jít podívat, co se s ním stalo. Já doufal, že nás cestou dožene. Myslel jsem, že se mu to podaří, když vyrazil hned po výbuchu, který natropil v táboře pořádnou paseku. Pokud se tam někdo z nás vydá, má naději, že ho potká. V tom případě bude všechno v pořádku. Šel bych sám, ale abych řekl pravdu, s bídou se držím na nohou. Sotva bych to zvládl.“

„Co by teď udělal Biggles?“ zamumlal Bertie.

„To ti můžu říct přesně,“ odpověděl zrzek. „Jeho příkaz zněl jasně – celá skupina má pokračovat nejkratší cestou k letadlu.“

„Takže Mayne by mohl pány vědce doprovodit, jeminkote,“ řekl Bertie. „Cestu přece zná. Pokud chceš, dojdou sám do tábora, abych zjistil, jak to tam vypadá. Zná směr. Sedět na místě a nechat si odsávat krev

moskyty, mouchami a ovády mě katastroficky ničí. Vždyť ani nevím, jak se všechna ta zdejší havěť jmenuje latinsky. Nech Maynea, ať odvede pány k letadlu a ty si tu zatím schrupni. Já půjdu zpátky. Pokud se s Bigglesem mineme ve tmě, najde si nás sám. Co si o tom myslíš, starý brachu?“

„Nic lepšího mě nenapadá,“ souhlasil Ginger.

„Excelentní věc, jsme domluveni,“ přikývl Bertie. „Souhlasíte i vy, Mayne?“

Mayne kývl. Věděl, že najde cestu zpět k letounu bez potíží a navíc se domluvil místním jazykem, což se mohlo hodit v případě trampot s prchajícími dělníky.

Bylo rozhodnuto. Mayne se vydal s vědci k letadlu, a ujistil Bertieho a Gingera, že na ně na ostrově počkají.

Ginger vysvětlil Bertiemu cestu k lignitovému ložisku, odkud nebude mít potíže s nalezením cesty do tábora. „Drž se pěšiny!“ kladl mu na srdce, „jinak by ses mohl s Bigglesem ve tmě snadno minout.“

Jakmile zrzek osaměl, natáhl se s úlevným povzdechem na zem, a moskyti – nemoskyti, okamžitě usnul.

Odvážný Bertie zamířil k místu, odkud před nedávnem zaslechl výbuch. Byl rád, že se konečně pohne. Vždyť sám přiznal, jak mu šlo na nervy to dlouhé čekání, znepríjemňované obtížným hmyzem. Potkal několik Korejců, kteří putovali jak osamoceně, tak ve skupinách, ale nikdy se kvůli nim nezdržel. Pokaždé ho přehlédli v domněnku, že je jedním z nich.

Když tak urazil značný kus cesty, náhle jej překvapil mužský zpěv. Ozýval se před ním a Bertie se zastavil. Naslouchal, a brzy zjistil, že neznámý pěvec míří přímo k němu. Píseň Bertie neznal, neboť šlo o jakousi táhlou

dumku v neznámém jazyce, ale důvtipný Bertie hned vyloučil, že jde o otoka, který nemá jazyk.

Když bledý měsíční svit odhalil potácející se postavu a Bertie tesknícího zpěváka spatřil, ihned pochopil, koho má před sebou. Byl to Petrovskij, na kterého průzkumník téměř zapomněl. Jak se vzdálenost mezi ním a pěvcem zkrátila, utvrdil se v tom, protože Biggles při líčení prvního setkání s lovcem, popsal i jeho úbor.

Tehdy udělal šlechtic Bertie hrubou chybu. Aspoň si to myslel a vzápětí i vyčítal. Ukázal se Petrovskému v domnění, že by od něj mohl získat informace o Bigglesovi. Doufal, že se doví, kde velitele najde. Podle Gingerova vyprávění byl přece Petrovskij ještě nedávno s Bigglosem.

„Zdravím vás, moskevský válečníku!“ uvítal ho.

Petrovskij strnul a přerušil zpěv v půli slova. „Kdo je to?“ zeptal se anglicky.

„Jemine. Přece přítel Biggleswortha a vašeho přítele Maynea,“ řekl Bertie, a došel k Rusovi. „Jak se máte, starý brachu?“

„Přítel mého přítele Maynea je i přítelem Alexeje Petrovského,“ prohlásil Rus. „Rád vás vidím. Nemáte u sebe kapku vodky?“

„Lituji, můj milý opilče,“ zesmutněl Bertie. „Nenosím s sebou jedy. Nemám ani kapku.“

„Kdybyste nebyl Mayneův a Bigglesworthův přítel, nerozuměli bychom si, když si něco takového dovolíte,“ zavrčel Petrovskij. „Každý, kdo v této zemi cestuje bez vodky, riskuje život.“

„Opravdu?“ podivil se Bertie. „To je pro mne absolutní novinka. Ale řekněte mi, vy starý mazavko, kde je Biggles?“

„Jak to mám vědět?“

„Copak jste nebyli spolu?“

„Myslím, že ano. Ale nějak se mi zachtělo spát. Usnul jsem, a vzbudila mě potom ta bouřka.“

„Kdepak bouřka, starý kozáku,“ usmál se Bertie. „Probudil vás výbuch, a ne ledajaký. Byl jste někde poblíž?“

„Kdo ví? Možná ano. Kdo to má na svědomí?“

„To je moc dlouhá historie a já teď nemám na vyprávění čas,“ řekl Bertie. „Hodně zdaru, starouši.“

„Počkat! Kam jdete?“

„Hledat Biggleswortha.“

„Půjdu s vámi,“ spiklenecky ztlumil hlas Petrovskij.

„Nemusíte se obtěžovat, zpěváčku. Zvládnu to sám,“ bránil se Bertie, který dobře chápal, že taková pomoc by mohla skončit katastrofou.

„Ne. Ne. Ne!“ prohlásil Rus. „Teď zrovna mě napadlo, že mi ti čubčí synové ukradli pušku, mou nejlepší tygrobijku. Jdu si pro ni a bez ní neodejdu!“

„Jemináčku,“ zaúpěl Bertie. „Pokud ale chcete opravdu jít se mnou, musíte se zdržet svých pěveckých výkonů. Teď mi řekněte, kde jste naposledy viděl Biggleswortha?“

„To bylo v domě džentlmena jménem von Stalhein. Velmi příjemný chlapík, ačkoli se mi zdálo, že ho váš přítel považuje za velkého lotra. Ke mně se choval pohostinně jako vlastní bratr.“

„Neříkejte? Nenabídl vám náhodou sklenici vodky?“

„Dal mi celou lahev! Boží člověk.“

„Nenamlouvejte si, že vás hostil z křesťanské lásky nebo z vrozené dobroty srdce,“ zavrčel Bertie. „Jeho jediná snaha o vaše tělesné blaho spočívala v tom, že hodlal náležitě promazat vaše hlasivky. Chtěl vyzvědět všechno co o nás víte, můj drahý lovče tygrů!“

„Jak by mohl džentlmen jednat tak podle?“ řekl Petrovskij, a v jeho tváři se objevil úžas.

„Von Stalheinovy metody jsou vždycky podlé. Jsou tak nízké, že si málokdo umí představit v jaké hloubce leží jejich dno. Jsou infamní, pokud víte co tím myslím,“ zavrčel Bertie. „Kdypak jste odešel z toho ráje naplněného lahvemi s vodkou?“

„Není to dlouho,“ pokrčil rameny Rus. „Ale mohu se mýlit. Ehm. Nemám v tom zcela jasno.“

„Bigglese jste tam nechal?“

„To on mne poslal domů,“ odpověděl hořce Petrovskij. „Vzpomínám si, jak jsem se zvedl k odchodu, ale brzy potom se něco muselo stát. Možná jsem usnul. Kdo ví? Ej, co na tom záleží? Pojd'me. Vy najdete Biggleswortha a já svoji pušku.“

„V pořádku, vy kořalo,“ souhlasil smutně Bertie, ve kterém minutu od minuty sílilo vědomí, že Rus pro něj bude spíše přítěží než oporou.

Jak se blížili k táboru, propadal chudák Bertie stále většímu zoufalství. Rus se choval otřesně. Příval jeho hlučně pronášených názorů se rozléhal do dáli a Bertie se marně snažil mluvkou nějak utišit. Jeho představa o nepozorovaném vklouznutí doo tábora se vytrácela. Cestou zahlédl několik Korejců a Orochonů, kteří se před nimi kvapně ukrývali v okolních houštinách a v Bertiem sílil pocit, že všichni otroci uprchli. I Petrovskij si toho musel všimnout, ale bylo mu to lhostejné.

Když se přiblížili k táboru, povšimli si stop svědčících o všeobecném zmatku, který dosud vládl v ležení. Na vzdálenějším místě se stále šířil požár uschlé trávy, a zatímco plameny osvětlovaly jasným svitem nejbližší okolí, vítr snášel kouřovou clonu kamsi dozadu. Kolem ohně pobíhali muži, pokoušející se hasit. Převážně to byli Mongolové, ale byli mezi nimi i Korejci. V trávě nedaleko příchozích ležel mrtvý muž, zřejmě jeden z otroků. Petrovskij prohlásil, že byl zastřelen při pokusu o útěk a pak ukázal směrem k von Stalheinovu srubu.

„Moje puška je tam a jdu si pro ni,“ řekl a pak spiklenecky ztlumil hlas. „Kromě toho, je tam také lahev, o kterou mám vážný zájem. Snad mi ji už někdo nevypil...“ dodal téměř šeptem.

„Nesmíme se tu zdržovat zbytečně dlouho,“ prohlásil vážně Bertie, když ho Rus vedl k chatě.

„Proč? Je to dům toho laskavého džentlmena,“ řekl bezelstně Rus a namířil rovnou ke dveřím. Bertie ho opatrně následoval.

Naštěstí pro ně našli místo opuštěné a nikdo z obyvatel tábora nebyl v dohledu. Vstoupili a Petrovskij vyrazil radostný výkřik. Uchopil svou pušku, která stála opřena o stěnu v rohu místnosti a téměř něžně pohladil její pažbu. Když se však obrátil ke stolu a žádnou láhev na něm nenašel, zaklel. Netušil, že Bertie využil příležitosti, a nechal ji včas zmizet v kapse. Rus zklamaně vzdychl. „Komu se podíváme na zoubek teď?“ řekl.

„Kam ten spěch?“ otázal se Bertie. „Cítíte snad potřebu někoho zastřelit?“

„Není to tak špatný nápad,“ odpověděl Petrovskij vážně. „Když zabijete pár lidí, odeženete tím živé. Kromě toho tihle bolševici vztáhli ruku na mě! Na mě, na Alexeje Petrovského, a za to si teď zaslouží smrt.“

„Teď mě dobře poslouchajte, střelče,“ řekl ostře Bertie. „Pokud tu chcete předvádět své umění, můžeme se tím dostat do smrtelného nebezpečí. Jestli hodláte zahájit masové vraždění, držte se ode mne dál a jděte si po svém. Já jsem přišel jen proto, abych našel Bigglese a odvedl ho odsud.“

„Pojďme jej tedy nejdříve vyhledat,“ navrhl Petrovskij. „Až se nám to podaří, rád bych si trochu zacvičil s puškou, co říkáte?“

„Jak myslíte, jen prosím vás počkejte, až zmizím z dostřelu,“ požádal ho Bertie. „Já si budu šetřit střelivo pro chvíli, kdy ho bude skutečně zapotřebí.“

„Ale ten mizera, který si nechává říkat princ, není nikdo jiný, než obyčejný zrádce a dezertér,“ namítl Petrovskij, když opouštěli stavení. „Nezaslouží si žít.“

„Opakuji, vy krvelačný militaristo, že po vás chci jedinou věc – abyste počkal, až budu z dostřelu,“ odpověděl unaveně Bertie. Pokračoval v chůzi a doufal, že Rus zamíří někam jinam. Byl však zklamán. Petrovskij s ním stále držel krok a aniž by ztišil hlas vykládal nějakou přitroublou historku o čínských zbězích.

Zastavili se a z nevelké vzdálenosti pozorovali skupinu mužů, kteří se neúspěšně pokoušeli udupat hořící trávu. Nikdo z nich si jich ani nevšiml, a proto pokračovali dál, neboť Bertie začínal mít dojem, že již ztratil příliš mnoho času. Ve tmě, která halila neproniknutelným závojem vše, co neozářil požár,

mnoho neviděl. Neměl ani ponětí o rozložení tábora, a jak si nyní uvědomil, ani netušil, co má hledat. Jen těžko si dokázal představit, že by se Biggles ještě procházel po táboře, a naděje na setkání s ním se mu zdála mizivá. Vtom jej jeho společník upozornil na rozlehlé stavení, které se rýsovalo ve tmě před nimi, a na něž Petrovského upoutalo světlo v oknech.

„Tohle je důležitý domeček,“ řekl Petrovskij překvapivě tiše. „Podpálíme ho! Pojd’me! Pořádný oheň se nám bude hodit pro přesné míření.“

Bertie neodpověděl. Upřeně pozoroval budovu a hlavou se mu proháněly úvahy, zda nejde o vězení, o kterém hovořil Ginger. Nemohl tušit, že vězeňský srub stál v místě, odkud se nyní šířil požár, a že byl zcela zničen výbuchem. Protože nevěděl co dál, rozhodl se nahlédnout do oken, v nichž se svítilo, a kde jistě budou lidé. Petrovskij se ho držel jako klíště.

Když se k oknům přiblížili, Bertie náhle chytil Rusa za rukáv. Z otevřeného okna zazněla směsice hlasů. „Pomalů, pistolníku! Tiše!“ zašeptal. „Copak se tam asi děje?“ Opatrně se připlížil blíž k oknu a první, co uviděl, byla petrolejová lampa stojící na stole.

Osvětlovala výjev, který Bertieho donutil, aby stanul a zhluboka se nadechl. Spolu s překvapením pocítil totiž i jistou úlevu. Nalezl správné místo!

V místnosti viděl asi osm mužů. Dva seděli, ostatní stáli. Podle jejich výrazu usoudil, že zde právě probíhá mimořádně důležité jednání, což vzliledem k předchozímu výbuchu a jeho účinkům na život v táboře nebylo nic divného. Vzápětí Bertie poznal, že klíčovou osobou, kvůli které se ostatní sešli, je jeden ze dvou sedících. Právě na něj se upíraly všechny zraky. Byl to

Biggles. Za ním s bičem v jedné a revolverem v druhé ruce stál obrovitý Mongol, otrokářský náčelník Ming.

Opodál stál von Stalhein, a vedle něj člověk, který podle oděvu, hodícího se spíše do komické orientální opery, byl určitě tím, kdo se nechal titulovat princ Ling Soo. Ten měl právě slovo a doprovázel své ušlechtilé myšlenky výmluvným máváním obrovskou dýkou. Bertie nerozuměl slovům, ale mávání dýkou bylo více než srozumitelné. „Princ“ určitě požadoval okamžitou popravu zajatce, muže který byl odpovědný za výbuch a za současný žalostný stav tábora. Prince se občas pokusil přerušit někdo z dalších mužů, avšak pokusy neměly úspěch.

Jak by se Bertie s tolika nepřáteli vypořádal, kdyby tady byl sám, zůstane navždy tajemstvím. Stejně tak se nikdo nikdy nedozví, co zamýšlel učinit pro svoji záchranu sám Biggles, pokud něco takového vůbec přicházelo v úvahu. Ale ani zajatec ani Bertie se k rozhodnému činu nedostali.

Bertie s pistolí v ruce pozoroval rozvášněného Ling Sooa, který rozhazoval rukama a vřeštěl jako opice, které berou banán, když blízko za Bertieho hlavou třeskl výstřel. Byla to tak silná rána, až měl lord dojem, že mu praskly ušní bubínky, a následky šoku pak pociťoval celý následující týden. Pochopil, co se stalo. Jeho věčně opilý přítel Petrovskij ztratil zábrany a dal promluvit své pušce!

Ling Soo ztichl v půli slova a zhroutil se k zemi jako

hadrová

Princ Ling Soo

loutka. Dříve, než dopadl, zazněl druhý Rusův výstřel, který roztříštil na kusy petrolejovou lampu. Místnost zahalila tma, ze které se ozývala změť zvuků – výkřiky, rachot židlí a chrupání rozdupávaného skla.

Ohlušený Bertie pocítil nával vzteku na paličatého Rusa, který vzal záležitost do vlastních nikou, jenomže k výtkám se nedostal. Ani tehdy, když za sebou uslyšel výbuch bujarého smíchu, neboť Petrovskij zřejmě považoval svůj střelecký kousek za nesmírně vtipný. Bertie neměl na ukázněvání Rusa čas. Byl by hřích, kdyby nevyužil zmatku, který zavládl uvnitř místnosti.

Ve snaze dostat se k Bigglesovi, pokusil se vniknout dovnitř oknem, byl však sražen zpátky někým, kdo zvolil stejnou cestu pro odchod z místnosti a skákal oknem ven.

Když se otřesený Bertie stavěl na nohy, poznal, že tím kdo ho srazil z okna, byl obrovitý Ming. Teď seděl v trávě a jeho pistole namířená na Bertieho vystřelila. Mongol, který zřejmě ovládal lépe bič než střelnou zbraň, se netrefil. Když zamířil podruhé, zjevil se za ním stín. Byl to Rus, který přiložil pušku téměř k obrově hlavě a stiskl spoušť. Výstřel srazil Minga k zemi.

Bertie zhluboka vydechl.

Vzápětí se otevřely dveře domu a z nich vybíhal jeden muž za druhým. Nemohli ujít pozornosti Petrovského, který se rozesmál, přiložil k rameni svou loveckou „houfnici“ a na prvního z nich vystřelil.

„Nechte toho! Nestřílejte!“ vyjekl Bertie, jehož napadlo, že mezi uprchlíky může být i Biggles. Vzhledem k vládnoucímu zmatku by to nebylo divné a Rus střílel skutečně přesně.

A právě v té chvíli vyskočil Biggles oknem a jeho příchod na scénu zažehnal hádku dřív, než začala. Bertie k němu přiskočil, odhodlán vyrazit s ním pryč odsud bez ohledu na Rusa, který byl tak rozjařen svými krvavými úspěchy, že znovu přikládal pušku k líci.

„Zastav ho!“ zachrčel Biggles. „Musíme pryč! Všichni!“

Byl skutečně nejvyšší čas, neboť z okna, ze kterého vyskočil, vyšlehl náhle plamenný jazyk. Petrolej ze zasažené lampy se vzňal a světlo ohně ozářilo tři muže pod oknem mnohem víc, než jim bylo milé. Aby toho nebylo málo, všiml si Bertie, že k domu uhánějí muži, kteří se dosud pokoušeli uhasit hořící trávu a které sem přilákala střelba.

Dál už Biggles na nic nečekal. Vyrazil jako první, druzí dva ho následovali a díky tempu, které nasadil, brzy všichni tři zmizeli Mongolům ve tmě.

K Bertieho zklamání je Petrovskij neopustil. Zastavoval se, hrál si na velitele zadního voje a prozpěvoval přitom sytým barytonem jednu ze svých válečných písní. Naštěstí vzadu dlouho nevydržel. Brzy doběhl Bigglese a s milým úsměvem mu ohlásil, že dostal skvělý nápad. V táboře podle jeho přesvědčení leží ladem spousta vodky a její objevení mu nebude trvat dlouho.

Biggles mu oznámil, že kdyby objevil jezero naplněné vodkou, může se u něj klidně usadit a upít se k smrti. On s Bertiem však hodlají pokračovat přímou cestou domů.

Hořký nářek, který se vydral z Petrovského úst, umlčel velmi jednoduše Bertie. Oznámil mu, že má v kapse láhev, kterou mu dá, pokud ovšem přestane zpívat.

Na hrdinu Petrovského to zapůsobilo. Skutečně ztichl.

Biggles zamířil k cestě, vedoucí k lignitovému ložisku a druzí dva jej následovali. Kraj kolem ztichl, ozývaly se jen jejich kroky a těžké oddychování. Když pak Bertie zvedl hlavu, zjistil, že se obloha na východě zabarvuje růžovým nádechem svítání.

„Snad to bude dobré ráno pro tenhle kraj,“ zasupěl. „Začíná první den, kdy o zdejších lidech nebude rozhodovat ten nabubřelý princ. Jen aby ho zastoupil někdo lepší...“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BOJ O KOSSURI

Biggles a jeho dva partneři urazili značný kus zpáteční cesty a dostali se do zdánlivě bezpečné vzdálenosti od tábora. Potom však začal lovec tygrů opět žvanit, smát se, a do omrzení omílat prosby o slíbenou láhev. Bertie odolával, ale pak mu nezbylo nic jiného, než mu ji dát. Považoval to za jedinou možnost, jak aspoň na chvíli zastavit příval kozákových slov.

Od nepřátelského tábora nezazněl jediný zvuk, který by svědčil o pronásledování, ale Biggles si nedělal moc velké naděje. Vůbec nepochyboval o tom, že za nimi bude, či spíše již byla, vyslána trestná výprava. Byl si dokonce jist, že ví, jaký dostala rozkaz: Zmocnit se vetřelců a přivést je zpět, nebo je na místě zabít!

Nic jiného se nedalo čekat, neboť spiklenci nepřišli jen o své evropské i asijské zajatce, ale byl rozvrácen celý jejich tábor a zmařeno dlouhodobé snažení, do něhož kdosi vložil spoustu peněz. Loutkový princ Ling Soo a hlava otrokářů Ming byli mrtví, padlo mnoho dalších mužů a zahynuli i dva Evropané, kteří rozsvítili v dílně a sami se tak vyhodili do vzduchu.

„Z vašich zásahů se horda hned tak nevzpamatuje,“ ušklíbl se Biggles, který o něčem z toho ještě ani nevěděl. „Jsem si jist, že tohle vám zdejší šéfové neodpustí.“

Jemináčku, a co ty,“ užasl Bertie. „Tys jim neublížil?“

„Já jen trochu zdržel Stalheina,“ usmál se Biggles. Přešel do kroku a dal se do vyprávění, jak to udělal a jak potom padl do zajetí. Bertie se mu odvděčil tím, že mu

řekl vše, co se dověděl o výbuchu a jeho příčině, o čemž neměl Biggles ani ponětí.

Šli dál a občas zpozorněli, když zaslechli praskot a šustění v rákosí. Dospěli k závěru, že zvuky způsobují prchající otroci. Také oni mohli být nebezpečím, které nesměli podceňovat. Vždyť ti lidé utrpěli tolik příkoří, že by je nemohlo překvapit, kdyby se teď mstili každém Evropanovi, který jim přijde do cesty. Ostatně ve tmě nebylo ani možné rozlišit přítele od padoucha. Okolí bylo prostě plné prchajících mužů, a zatím nebylo jasné, co to může pro Bigglesovu skupinu znamenat. Až se připojí k Maynemu, budou v bezpečí, protože Mayne hovořící místním jazykem, bude schopen vysvětlit domorodcům jak se věci mají. Teď se však mohli spoléhat jen na pochybné služby Rusa Petrovského, který se mezitím báječně bratřil s vyškemranou vodkou.

Zvuky, které by svědčily o pronásledování, se neozvaly až do chvíle, kdy se přiblížili k úkrytu, kde na ně měl čekat Ginger. Jakmile je však zaslechli, blížily se velmi rychle. Zvuky kopyt koní, tlumené měkkou půdou, doplňovalo cinkání výstroje, a sotva se trojice ukryla ve vysoké trávě poblíž cesty, projela kolem horda mongolských jezdců. Uháněli rychle a Biggles zašeptal, že podle přímočarosti, s jakou jedou, míří k přesnému cíli a určitě nic nehledají. Jinak by sotva uháněli tak rychle.

Skupinka uprchlíků pokračovala dál, a Rus rozněžnělý vodkou se tiše a nyně rozezpíval. Když ho Biggles požádal, aby přestal, dověděl se od něj, že jde o prastarou perskou milostnou píseň. Vzápětí projížděla kolem další horda jezdců a letcům se tak tak podařilo zabránit, aby na ně Rus nezačal střílet. Letci se tak

přesvědčili, jak rychle se v ruské duši pod vlivem vodky střídá milostný cit s chutí zabíjet.

K místu kde čekal zrzek dorazili, když již záře východního obzoru pronikala mezi stromy. Zrzek byl vzhůru. Zdálo se, že ho spánek osvěžil, ačkoli byl trochu ztuhlý po předchozí námaze a noci strávené v nepohodlí a chladu lesa. Neřekl jim nic nového, protože o mongolských jezdcích věděli totéž co on.

Kromě toho, že samotná přítomnost divokých jezdců kdesi vpředu byla důvodem k velké opatrnosti, nemohl se Biggles zbavit dalších obav. Nemohl tušit, co všechno opilý Petrovskij prozradil von Stalheinovi. Mohlo toho být mnohem víc než přiznal, neboť opilý Rus si nepamatoval téměř nic z toho, co se v noci odehrálo. Pokud však prozradil Stalheinovi polohu ostrovní základny, pak byl spěch Mongolů víc než pochopitelný, a Biggles se mohl připravit na katastrofu. Také se obával, že jezdci dohoní Maynea a vědce dřív, než se dostanou k ostrovu. Otázal se znovu Petrovského, ale Rus trval na svém, že o základně s Němcem vůbec nemluvil. Biggles bral jeho přísahy s rezervou, neboť jak věřit paměti muže, jehož mozek je prosáklý alkoholem.

Po krátkém odpočinku, kdy snědli hrst sušenek, vyrazili dál. Ranní vzduch byl nepříjemně chladný, a nebyl důvod sedět dál pod stromy, z nichž kapala rosa a vylétal obtížný hmyz. Petrovskij navrhl zastřelit nějakou zvěř a opéci ji na ohni, avšak Biggles jeho přání nevyslyšel. Rozednilo se a všem kromě Petrovského bylo jasné, že nadcházející den jim přinese spíše smrt než voňavou pečení.

„Víc než na ty jezdce si musíme dávat pozor na jejich hlídky,“ zavrčel Biggles. „Mohou je rozmístit na vyvýšených bodech, odkud se dá sledovat okolí.“

Měl samozřejmě pravdu. Kdyby byli pronásledovatelé chytří, jistě by k tomu přikročili. Jejich skrytí pozorovatelé by si pak všimli každého cizího pohybu a jediným výstřelem by přivolali posily. Potom by byl s vetřelci konec. Dosud však měl Biggles pocit, že Mongolové nejsou chytří, a že se drží pospolu. Ačkoli však věděl, že se může mýlit, rozhodl se pokračovat v cestě. Nemohli vyčkávat někde v úkrytu a čekat na západ slunce. Ať už je nebezpečí sebevětší, musí vpřed!

Jako první kráčel Biggles a hned za ním Petrovskij, jehož hlavním úkolem bylo informovat ostatní o záludnostech bažin a výskytu pastí. Biggles Rusa v žertu varoval, že pokud natropí další hluk, bude jej muset bez výstrahy zastřelit a pohodit do nejbližšího močálu. V jeho hlase však zazněl jakýsi spodní tón, který přiměl Petrovského pozorně se zahledět Bigglesovi do očí, aby se ujistil, zda jde skutečně o žert. Bigglesova slova měla jedinečný účinek. Opilý kozák šel dál jako zařezaný!

Asi polovinu vzdálenosti mezi táborem a ostrovní základnou urazili bez překážek a potíží. Několikrát se jim otevřel výhled do dálky a jednou tak spatřili malou skupinu jezdců, která si jich nevšimla a ani by je na tu dálku nemohla ohrozit. Zahlédli také trojici prchajících Korejců, a občasný poplach mezi hejny ptactva jim naznačil, kudy se pohybují další uprchlíci. Daleko za nimi zazněl ojedinělý výstřel, který je nevzrušil. Když však nedaleko před nimi došlo k náhlé přestřelce, nařídil Biggles zastavit. Palba pokračovala s přestávkami dál a mezi výstřely se občas ozval pronikavý výkřik. Mohli se

pouze dohadovat, co se tam děje, ale existovaly pouze dvě možnosti. Buď Mongolové obklíčili větší skupinu uprchlíků, nebo dostihli Maynea se zachráněnými. Zachmuřený Biggles se přikláněl k druhé možnosti, neboť prchající otroci neměli střelné zbraně a jejich povraždění by nemělo trvat útočníkům dlouho. Naproti tomu se hluk ozýval příliš blízko, aby mohl být do přestřelky zapleten Algy.

„Dokážete odhadnout, odkud ty výstřely přicházejí?“ obrátil se k Rusovi.

„Z Kossuri,“ zavrčel Petrovskij.

„Máte na mysli vesnici, ve které žijete?“

„Jakou jinou?“

Biggles se na okamžik zamyslel, pohlédl na Gingera, jakoby mu chtěl něco říci, když vtom zazněly další výstřely.

„K boji je zapotřebí dvou stran,“ zamumlal.

„Myslíš, že narazili na Maynea?“

„Byl bych si tím jist, nebýt jedné věci,“ zavrčel Biggles.

„Jaké?“

„Jedině Mayne má z celé skupiny zbraň a právě to mi připadá divné. Podle počtu výstřelů není možné, že by tam střílela jen jediná puška proti mnohonásobné přesile.“

„Já vám řeknu, v čem to vězí!“ vyjekl náhle Petrovskij. „Hlasy svých oblíbenců poznám na dálku. A teď jsem právě zaslechl hlas toho nejlepššího – moji starou pušku Schneider. Její zvuk poznám mezi tisíci jiných. Kromě toho se z ní střílí náboji s černým prachem. Vím to jistě, protože jsem je sám plnil velkými broky.“ Ukázal dopředu. „Podívejte! Tam vidím kouř.

Kouř z mého střelného prachu. Někdo střílí u mého domu, a používá mé náboje! Aby ho čert spral! U svatého Marka! Já je...“

„Okamžik,“ přehlušil ho Biggles. „Mayne zná váš dům?“

„Kdo by ho mohl znát líp?“

„Nic víc jsem nepotřeboval vědět,“ řekl Biggles. „Dostihli Maynea s uprchlými vědci ve vašem domě a ti se tam teď brání útoku Mongolů!“

„Jdu tam!“ vzplanul Petrovskij. „Zachráním je a vypráskám tu smečku! V domě je poslední vodka, co mi zbyla. Jestli se rozbije jediná láhev...“

„Důležitější je snad váš starý přítel Mayne,“ zavrčel Biggles.

„Však na něj, k čertu, myslím,“ vybuchl Petrovskij. „Budeme bojovat bok po boku. To je báječné. Do boje! Vpřed! Do útoku!“

Chystal se vyrazit, ale Biggles ho zadržel.

„Ne tak rychle! Jestli chcete zaútočit, půjdete sám. Než se k vám připojíme, raději se dřív přesvědčím, s kým mám tu čest. A ještě něco. Jak se vypořádáme s pastmi na zvěř?“

„U svatého Petra!“ vyvalil oči Petrovskij. „Ještě, že jste mi to připomněl. Zapomněl bych na ně,“ přiznal se.

„Mohl byste nás vést, když máme naspěch a vy víte, kde pasti hledat?“ požádal ho Biggles.

„To je to nejmenší,“ prohlásil Rus. „Znám to tu! Jde přece o můj dům... a o moji vodku!“

„Veďte nás,“ zavelel Biggles.

„Vpřed!“ zařval kozák, a zanotoval bojovou píseň, kterou znal Bertie již skoro nazpaměť.

„Mohli bychom se obejít bez umění,“ zavrčel Biggles. „Než nás nepřítel uvidí, nemusí nás slyšet.“

Rus pokrčil širokými rameny na znamení, že je mu takový způsob válčení hluboce proti mysli, a pokračoval dál. Sotva se rozběhli, zastavil se Rus s výkřikem, po kterém se všichni začali rozhlížet v očekávání nepřítele. Neviděli nikoho, ale opodál zahlédl Ginger pasoucího se osedlaného koně. Ohlédl se po Petrovském a zjistil, že kozák upřeně pozoruje něco na zemi před sebou. Pokročil k němu a uviděl, že jeden z jezdců zde našel krutou smrt. Ležel na dně jedné z pastí probodán zahrocenými kůly. Ginger si představil, jak se kůň vzepjal, když se mu pod kopyty začala propadat zem kryjící jámu, a shodil jezdce přes hlavu. Muž byl mrtev, takže nemělo smysl vytahovat ho z pasti, která se stala jeho hrobem.

Pokračovali v postupu, a zhruba za dvacet minut, během nichž střelba ochabovala a zase sílila, si byli jisti, že Petrovskij odhadl situaci správně. Nad jeho domem se vznášelo mračno kouře a něj i z okolních stavení co chvíli šlehl výstřel. K obléhanému domu se právě obezřetně plazil jeden z útočníků.

Biggles rychle obhlédl bojiště.

„Mayne a jeho muži jsou uvnitř,“ řekl a ukázal na Rusův dům. „To je náš cíl! Rozviňte se do rojnice a kryjte se. Jdeme!“

Prvních sto yardů se jim podařilo urazit bez potíží. Střelba na chvíli utichla, ale po útočnících ani po napadených nebylo ani stopy. Pak zahlédl Ginger po své pravici několik jezdeckých koní uvázaných mezi stromy. Podle toho se konečně dalo odhadnout, kde jsou útočníci.

Odhad byl správný, protože v tom okamžiku se tam zjevil snědý Mongol. Vynořil se z jedné zříceniny a jako

lasička přeběhl ke druhé, za kterou se schoval. Byl zcela zaujat domem, na který útočil, takže si nevšiml příchodích, kteří se plížili z boku. Ginger ho mohl snadno zastřelit, ale přičilo se mu střílet na člověka zezadu, a pokračoval proto v opatrném plížení suchou trávou. Čekal na Bigglesovy rozkazy.

Nečekal dlouho a o jejich vstupu do boje nakonec ani nerozhodl Biggles.

Zásah posily uspíšil náhlý útok Mongolů, vedený přímočaře na Petrovského obydlí. Náhle zazněl hvizd a asi deset mužů prudce vyskočilo z úkrytů a s divokým řevem se hnalo za neustálé střelby ke dveřím domu. Z něj se ozvala odvetná salva, dva útočníci se zhroutili, ale zbývající se hnali dál. Zdálo se, že obrana se zhroutí.

V té chvíli rozhodl za Bigglese Petrovskij. Nedokázal se dál dívat na zkázu svého jediného majetku, a dřív než Biggles stačil vydat rozkaz, vyrazil do útoku sám. Se vzteklým řevem se vztyčil z trávy a začal pálit do hloučku Mongolů, kteří se dostali až ke dveřím jeho domu a snažili se je vyrazit.

„Vpřed!“ vykřikl Biggles. Vyskočil a spolu s ním vyrazili i Ginger a Bertie. Všichni tři vystřelili téměř současně.

Z obléhatelů se stali náhle napadení. Překvapivý a bleskový útok je zbavil odvahy. Mongolové, kteří měli vítězstvím na dosah, stáli náhle před dalším nepřítelem a ti z nich, kteří přežili palbu, vyrazili každý na vlastní pěst ke koním. Prvek překvapení zapůsobil dokonale a v té chvíli zasáhla do končícího boje další nepředvídaná věc. Z lesíka, v němž byli uvázáni jezdečtí koně, se ozval hrozivý pokřik a mezi stromy se vyrojila tlupa osvobozených otroků dychtících po pomstě.

Gingerovi nebylo zpočátku vůbec jasné, kde se tam vzali, neměl však nejmenší potíží pochopit, proč se ti lidé chopili vzácné příležitosti vyrovnat si staré účty. Výstřelů se ozvalo pramálo, ale ani to zrzka nepřekvapilo. Bývalí otroci neměli zbraně.

Když později probíral celou záležitost s Bigglesem, došli k názoru, že prchající muži mířili k vesnici, která byla široko daleko jediným záchytným bodem. Když se objevili jezdcí, ukryli se před nimi v okolí. Neměli zbraně, báli se. Měli možná v úmyslu ukrást Mongolům koně, aby mohli pokračovat rychleji v útěku, měli však také z lesa dobrý výhled na boj, který se ve vesnici strhl. Závěr přestřelky je určitě tuze potěšil a když k nim pak prchali jejich bývalí trýznitelé, bylo rozhodnuto. Těch několik výstřelů, které jim vyšlehly vstříc, mstitele nazastavilo. Mongolové, kteří vyprázdnili zásobníky svých zbraní při útoku na Petrovského dům, je při kvapném útěku nestačili znovu nabít.

Ginger sice neviděl zdaleka vše, k čemu mezi stromy došlo, ale z toho mála, co zahlédl, si o tom udělal přesnou představu. Z lesa zazněly výkřiky smrtelného děsu a pak zahlédl otrokáře, který se snad jako jediný prodral až ke koním. Pokusil se nasednout, ale několik párů paží ho stáhlo z koňského hřbetu, a pak Ginger viděl jen pohyb dřevěných kyjů, kterými muže otroci utloukli.

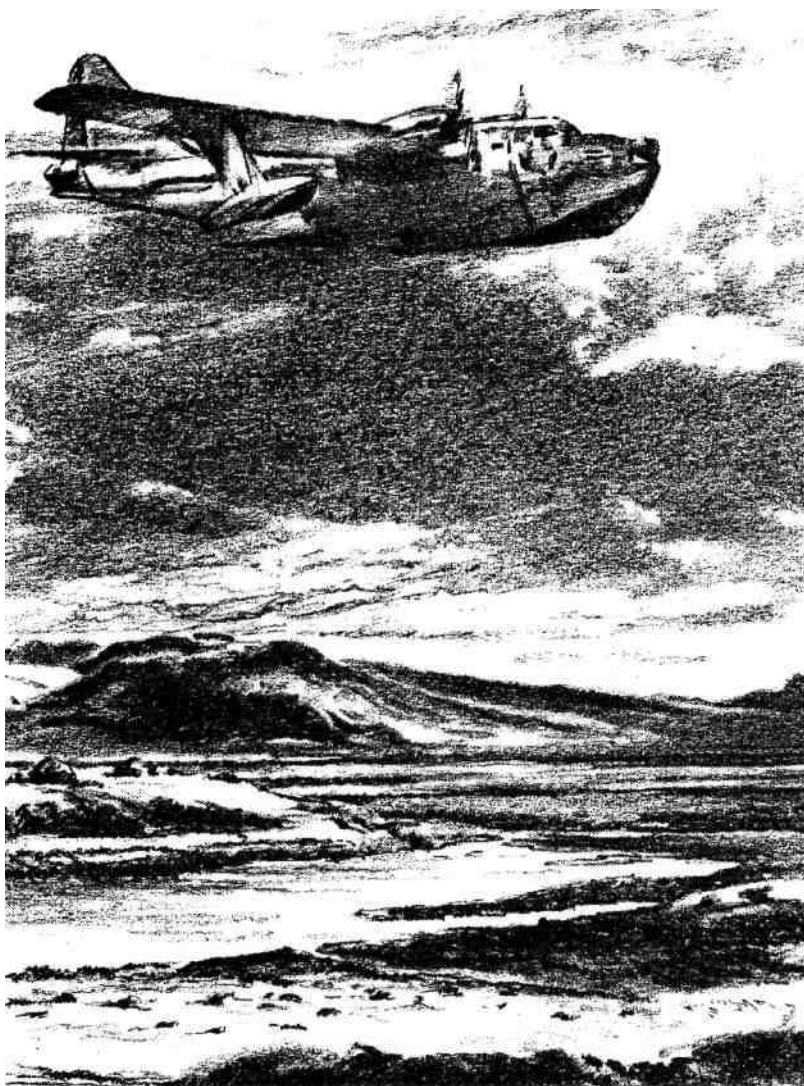
Petrovskij neváhal a vyrazil do lesíka s řevem podrážděného tygra. V té chvíli si však zrzek všiml, že Biggles pospíchá k domu a vydal se raději za ním. Ubíjení lidí klacky nepatřilo k jeho zálibám. Doběhl před dům, právě když se otevřely dveře a na prahu se zjevil Mayne. Byl rozcuchaný a špinavý, ale ve tváři mu hrál úsměv. Za ním vycházeli z místnosti ověšené tygřími

kůžemi muži s nejrůznějšími zbraněmi v rukou. Nebylo co vysvětlovat. Osvobození vědci se zastavili před domem, jakoby vyčkávali, až předstoupí fotograf, aby udělal skupinový snímek. V lesíku zatím pozvolna umlkal hluk zápasu a když vřava utichla docela, Ginger se ohlédl a uviděl přicházet zpívajícího Petrovského.

„Hej vy tam! Krysy zmizely!“ zařval Rus, když si všiml zrzka. „Co kdybychom si teď dali sklenku?“ navrhl.

„Ještě minutku počkejte s naléváním,“ řekl Biggles. „Co se tam seběhlo?“

„Co se seběhlo?“ udeřil se Petrovskij pěstí do prsou. „To co vždycky, když se Alexej Petrovskij dá do boje. Mongolská chátka uprchla. Alespoň ti, kteří se udrželi na nohou. Ty druhé trhají moji přátelé na

kusy. Neradil bych vám, abyste se k nim teď moc přibližovali," dodal s nezvyklou vážností. „Není to divadlo pro oči džentlmena, ačkoli v mém případě se

tomu nedalo zabránit. Jsem však za ta léta zde zvyklý na ledacos.“

„Jsou mezi Korejci vážně zranění?“ otázal se Biggles.

„Několik rozbitých hlav – ale co je to pro Korejce rozbitá hlava?“ řekl Petrovskij. „Pojďme oslavit naše vítězství!“

Biggles se usmál. „Lituji, ale na oslavy nemám čas. Máme před sebou ještě kus cesty.“

„Škoda,“ řekl Petrovskij smutně. „Opravdu škoda. Zvítězil jsem v boji a potkal svého starého přítele Maynea. Mám hned dva důvody k oslavám. Musím s Maynem mluvit.“

Vstoupili dovnitř, a zatímco Petrovskij objímal překvapeného Maynea, Biggles se dal do řeči s Valem a vědci. „Nerad vás nutím ke spěchu, pánové,“ řekl, „ale ještě nejsme z potíží venku. Poměrně v bezpečí budeme až několik mil odtud. Tam vám také, alespoň doufám, budu moci nabídnout pořádné jídlo. Pak budeme mít na rozhovor spoustu času.“

Mayneovi se konečně podařilo vyprostit se z Rusova medvědího sevření. „Vrátím se, a pořádně si spolu zalovíme,“ slíbil.

„Kéž by,“ vzdychl Petrovskij.

Ginger poznal, že se Biggles skutečně nemůže dočkat odchodu, neboť si uvědomoval, co Petrovskému zřejmě ušlo. Mohlo je předjet mnohem více Mongolů, kteří by jim ještě mohli řádně zatopit. Na všech, zvláště na zachráněných vědcích, byla znát veliká únava, a nedalo se čekat, že přesun k letadlu proběhne rychle. Biggles měl dobré důvody dostat se s celou skupinou do civilizovaných oblastí tak rychle, jak to jen bude možné.

Brzy se mu podařilo shromáždit všechny před domem a připravit je na poslední úsek cesty k jezem. Rus doprovodil skupinu na okraj vesnice, kde jim se slzami na tváři popřál šťastnou cestu.

„Proč neopustíte tohle nehostinné místo, a neodejdete s námi?“ zeptal se ho Mayne.

Petrovskij zavrtěl hlavou. „Můj domov je tady,“ řekl prostě. „Jsem člověk bez původní vlasti a druhou jsem našel zde. Jeden přítel se mnou přece zůstane,“ řekl chraptivě, a láskyplně klepl na láhev, kterou vytáhl z kapsy. „Budu pít na vaše zdraví a váš šťastný návrat, Mayne. Sbohem.“

Když se po něm zrzek naposled ohlédl, uviděl osamělou postavu opřenou o pušku. Muž jim připíjel na rozloučenou. Zrzek se otočil zpět a pocítil náhle prudkou náklonnost k tomu zvláštnímu, tak strašně vychloubačnému, ale stejně tak statečnému muži, který si zde zvolil dobrovolné vyhnanství.

Po příchodu na břeh jezera narazili naproti ostrůvku na čekajícího Algyho. Ve tváři měl výraz obrovské úlevy, protože slyšel z dále výstřely a obával se, že se jeho přátelé dostali do vážných potíží. Převezl je ve dvojicích na ostrov, kde již měl připraveno vydatné jídlo. Zatímco se na něj ostatní vrhli, odstranil Algy z letounu maskování a připravil stroj k odletu.

Dojedly.

„V pořádku, pánové?“ řekl Biggles a vstal. „Pokud nemáte někdo námitky, měli bychom odstartovat. Čím dříve budeme pryč, tím lépe pro vás.“

„Stále mi leží v hlavě, proč jsme tu vlastně byli,“ řekl tiše profesor Lampeter. „Nikdo tu ode mne žádnou práci nechtěl!“

„Proto pospíchám,“ kývl Biggles. „Stále čekám, že si pro vás ten někdo přijde.“

„Vy víte, kdo to je?“

„Zde má své zájmy mnoho států, ale jen jeden je z Evropy. Tam také vyrobili neoznačenou stíhačku, která nás sestřelila.“

„Myslíte, že měla být označena rudou hvězdou?“

„Domyslete si to sám,“ řekl Biggles a pokrčil rameny. Profesor se dál neptal.

Nastoupili na palubu velkého stroje. Algy odstartoval a velká opuštěná země jezer a bažin se vzdalovala. Nesmírně unavený zrzek zavřel oči. Po úspěšně dokončeném úkolu se konečně vracel domů. Zívl a půl minuty poté spal.

PŘIPRAVUJEME:
BIGGLES V DŽUNGLI

OBSAH

1. Raymond vyhlašuje akci 5
2. Vzdálené obzory 19
3. Připravení 28
4. Nebezpečí a katastrofa 37
5. Nezapomenutelná podívaná 50
6. Zvláštní setkání 61
7. Krok do neznáma 76
8. Odhalení 88
9. V-V-V 101
10. Sametové rukavičky 111
11. Ginger na vlastní pěst 117
12. Horké chvílky 126
13. Biggles hraje o čas 136
14. Bertie v akci 149
15. Boj o Kossuri 160

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A RUDÁ HVĚZDA

z anglického originálu BIGGLES GETS HIS MAN

Edice Hrdinové vzdušných bitev 29

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Pavel Kaas

Vydalo nakladatelství T & M Praha

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

jako svou 670 (100.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Český Těšín, Střelníční 54

ISBN 80-85773-75-9